

Mocná, prorocká a inspirující kniha.
- Christine Caine,
zakladatel A21 a Propel Women

**Přijmi svou identitu a cíl
v tomto čase zmatení a
porovnávání se.**

BEZ SOUPĚŘE

**LISA
BEVERE**

Nejprodávanější autor knihy *Lioness Arising* a *Děvčata ve zbrani*

Drahá přítelkyně,

Byla jsi jedinečně stvořena Bohem, abys byla mocnou ženou s cílem! Mnohé z nás nicméně strávily příliš moc času zmatené a nejisté. Byla nám ukradena naše radost a pokoj jak jsme se neustále porovnávaly s ostatními.

Je načase povstat a žít život v plnosti bezkonkurenční krásy, moci, ctivosti a dosahu! Najdi svou skutečnou identitu v Kristu; vyzařující naději, věrná ve službě a milující ve všem co děláš.

Toto poselství je pro ženy jakéhokoliv věku a je mi velkou ctí, že tě můžu požehnat touto knihou má přítelkyně a sestro. Buď naprosto svobodná v šíření tohoto materiálu se všemi lidmi, které znáš. Je to můj dar pro tebe!

Žij svůj život odvážně s láskou, směrlostí a vášní!

Zcela tvá,

Lisa Bevere
LisaBevere@gmail.com

LISA BEVERE

BEZ SOUPĚŘE

„Představte si svět kde by každý chápal jak vzácné a milované jsme. Ve své knize Bez soupeře nás Lisa Bevere povzbuzuje, abychom poznaly a porozuměly, že jsme jedinečně stvořené a milované Bohem. A proto nám každé byla dána zásadní a důležitá role, kterou máme naplnit v Božím plánu. Tato kniha je pozvánkou k následování Boha a úlohy, kterou má pro tebe.“

**Holly Wagner,
pastor a autorka**

„Žijeme v kultuře plné zbloudilých duší, které hledají svou identitu na všech špatných místech. Tato kniha je skutečným kompasem, který směřuje muže i ženy k tomu skutečnému zdroji naší duchovní identity. Patříme Bohu, On si nás vyvolil a jsme jedinečně milovány. Lise se skvěle daří přivádět tyto věčné pravdy do života. Tuto knihu si musíte přečíst!“

**Brady Boyd,
Pastor sboru New Life Church v Colorado Springs
a autor knih Addicted to busy**

„Lisa v knize Bez soupeře sdílí tu pronikavou pravdu o tom kým nás Bůh stvořil a jak nás každou jedinečně a osobně miluje. Nedokážu si představit, že by po přečtení této knihy někdo mohl pochybovat o tom, že ho Bůh miluje!“

**Chris Hodges,
Hlavní pastor sboru Church of the Highlands
a autor knih Fresh Air a Four Cups**

„Pokud jste někdy zápasily se svou identitou, tak tato kniha to může změnit. Porozumění toho kým jsme jedinečné v Kristu, nám dává odvahu vykročit ze zóny bezpečí a zabrat své místo v Božím obrovském plánu vykoupení.“

**Sheila Walsh,
autorka knihy God loves Broken People
a hlavní mluvčí organizace Women of Faith**

„Bez soupeře je skutečně oči otevírající kniha, o které si myslím, že výrazně ovlivní tuto generaci. Lisa Bevere předává Boží lásku tak krásným a živým způsobem, který jistě zaujme každého čtenáře. Jak čtenáři pronikají hlouběji a hlouběji do této úžasné knihy, tak se dozvídají víc a víc o Boží lásce k nim, stejně tak i o tom jak je důležité najít svou skutečnou identitu v Něm.“

Matthew Barnett,
spoluzakladatel nadace *The Dream Center*

„Bez soupeře je krásnou připomínkou Boží lásky ke všem lidem. Lisa přistupuje k tomuto tématu se svěžím zjevením a vyjadřuje své myšlenky tak elegantním a stručným způsobem. Jedná se opravdu o krásnou knihu, která bude inspirovat každou čtenářku.“

Caroline Barnett,
pastor *The Dream Center*

„Ve světě posedlém soupeřením a srovnáváním se je tato kniha nezbytnou pro každou matku, dceru, vedoucí a přítelkyni. Je načase, abychom se chytly za ruce místo toho, abychom pořád porovnávaly to co je v nich. Je načase oslavovat jedna druhou místo tolerování se. Jsme bez soupeře, tak udělejme místo, aby se všem dařilo.“

Charlotte Gambill,
Havní pastor sboru *LIFE Church* v Bradfordu, UK

Pokud zápasíš s pocity méněcennosti nebo s nedostatkem záměru, tak je kniha Bez soupeře přesně to co potřebujete, aby jste umlčely svého vnitřního kritika. Bůh chce, abyste našly spokojenost uprostřed jakékoliv okolnosti a žily život bez srovnávání se.“

Steven a Holly Furtick,
Pastoři sboru *Elevation Church*

„Lisa ti pomůže objevovat jak zakoušet svobodu a sebejistotu, která vychází z poznání, že jsi Boží exkluzivní umělecké dílo – neporovnatelné a bez soupeře – a že máš všechno co potřebuješ k dosažení tvého jedinečného Bohem daného osudu.“

Victoria Osteen,
pastor sboru *Lakewood Church*, Houston, Texas

„Kniha Bez soupeře od Lisy Bevere tě zavede do nové dimenze tvé identity v Kristu. Lisina kniha je plná vzhledů a zbožné moudrosti. Bude tě provokovat, inspirovat a vybavovat k tvému následování Pánova jedinečného povolání na tvém životě. Pokud se toužíš naladit na to co Pán říká o tvém osudu, tato kniha je pro tebe! Velmi ji doporučuji.“

Kris Vallotton,
vedoucí spolupracovník ve sboru *Bethel Church*, Redding, Kalifornie

„Lisa Bevere je naší blízkou přítelkyní po mnoho let a věříme, že náhledy o které se sdílí v knize Bez soupeře přinesou svobodu mnohým. Jak budete číst tyto stránky prostě Boha, aby vám pomohl přemoci touhu soupeřit a porovnávat se a dovolte Mu, aby Vám ukázal jak přijmout a oslavovat osobnost, kterou vás učinil.“

James Robison,
zakladatel a prezident *LIFE Outreach International*

„Miluji Lisu. Přináší slovo ve správnou chvíli. Tato kniha je nutností pro každého. Poznání toho kdo jsi a tvé potřeby ostatních lidí jsou důležité! Jak to budeš číst, budeš posilována vědomím toho co Otec říká o tvé skutečné jedinečné identitě.“

Jenn Johnson,
vedoucí chval a skladatelka z *Bethel Music*

„Bez soupeře je brilantní probuzení pro ženy všech věkových kategorií. Lisino poselství, že jsme Bohem jedinečně milovány a povolány je tak potřebné. Miluji její vášeň a energii které vyzařují z každé stránky.“

Alli Worthington,
autorka knihy *Breaking Busy: How to find peace a
and purpose in a World of Crazy*

„Lisina odvážná slova pomohou ženám se osvobodit od srovnávání, pýchy a závisti. Ona žije to co káže: když patříš Ježíši tak nemáš soupeře.“

Sarah Bessey,
autorka knih *Jesus Feminist
a Out of Sorts: Making peace with an Evolving Faith*

„Lisina nejnovější kniha je takovým pokladem. V podstatě je to literární ekvivalent toho, že nás Bůh chytí za obě tváře, aby získal naši pozornost a potom pomalu řekl, miluji tě.“

Lisa Harper,
autorka a Biblická učitelka

„Porozumění tomu, komu patříte, vašemu jedinečnému místu v Boží rodině a Kristovu charakteru má zásadní význam pro neustálý růst zdravého srdce a duše. Lisa Bevere má jedinečnou schopnost vysvětlovat tyto věčné principy skrze Biblické pravdy a osobní zjevení. Znovu objevíte nejen kým jste, ale kým je On – bezkonkurenční, osobní a mocný Spasitel.“

Brian a Bobbie Houston,
zakladatelé a hlavní pastoři *Hillsong Church*

„Ve světě, kde mohou být ženy zasaženy porovnáváním a soupeřením, dělá Lisa to co umí nejlépe – přitahuje nás blízko k svému ženskému srdci výchovnými, posilujícími a uzdravujícími slovy: Dcero, jsi dostatečná, protože jsi jedinečně milována. Kniha Bez soupeře nás zbavuje

potřeby soupeřita přivádí nás do bezpečí Otcova srdce a zasazuje nás do Jeho přítomnosti. Je to povinná četba pro všechny ženy, které touží po hlubším spojení, identitě a účelu.“

Christa Black Gifford,
oceňovaná skladatelka, mluvčí
a autorka knih *God loves Ugly* a *Heart Made Whole*

*„Lisina nová kniha *Bez soupeře* je krásným popisem boží lásky, kterou Bůh miluje každého z nás. Kniha nám připomíná, že nemáme žádné soupeře, protože nás Bůh stvořil, abychom v Něm měli jedinečné hodnoty a identitu. Je to povinná četba pro všechny!“*

Jentezen Franklin,
hlavní pastor *Free Chapel* a bestselling autor *New York Times*

*Má vzácná přítelkyně Lisa Bevere to udělala znovu. Kniha *Bez soupeře* je mocná, prorocká a inspirativní kniha, která vám pomůže zjistit, kým jste a čím jste jako Boží žena. Dejte tuto knihu každé ženě, kterou znáte – já to určitě udělám.*

Christine Caine,
zakladatelka *A21* a *Propel Women*

*Nejsme milovány jen stejnoměrně, jsme milovány jedinečně. V knize *Bez soupeře* vám Lisa odkrývá pravdy, které vám pomohou obnovit vaši moc a záměr.*

Mark Batterson,
bestselling autor knihy *The Circle Maker*
a pastor *National Community Church*

Přijmi svou identitu a cíl
v tomto čase zmatení a
porovnávání se.

BEZ SOUPĚŘE

LISA
BEVERE

Without Rival?, (Czech), by Lisa Bevere

Copyright © 2017 Messenger International

Originally published in English as Without Rival by Lisa Bevere

Copyright © 2016 Revell, a division of Baker Publishing Group

Additional resources in Czech by John & Lisa Bevere are available for free download at:

www.CloudLibrary.org

This resource has been distributed to leaders and emergent leaders **FREE OF CHARGE** and is not to be sold. It is a gift from Messenger International, the Ministry of John and Lisa Bevere.

You are encouraged to duplicate, virally distribute, use extracts or otherwise share this teaching with others.

To contact the author: LisaBevere@ymail.com

Bez soupeře, v českem jazyce od Lise Bevere,

Copyright © 2017 Messenger International

Pôvodne vydané v anglickom jazyku s názvom

Without Rival? by Lisa Bevere

© 2017 Messenger International

Další materiály v češtině od Johna & Lisy Bevere jsou k dispozici ke stažení zdarma na adrese: www.CloudLibrary.org

Tento materiál byl distribuován vedoucím a postávajícím vedoucím **ZDARMA** a nesmí být prodáván. Je to dar od Messenger International, služby Johna a Lisy Bevere.

Doporučujeme, abyste kopírovali, virálně distribuovali, používali výňatky nebo jinak sdíleli toto učení s ostatními.

Přijměte tuto knihu jako dar od organizace Messenger International, služby Johna a Lisy Bevere.

Autora můžete kontaktovat na adrese: LisaBevere@ymail.com

Copyright© 2018 Syloam v českem jazyce

Vydavatel: SYLOAM – Kresťanská medzinárodná misia

Černyševského 11, 851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Překlad: Jaroslav Bidlák

Jazyková úprava: Mgr. Hana Švédová

Redaktoři vydavatelství: Miroslav Čobrda a Miroslav Fic

Grafika: Darko Brvenik

Nejdražší, jsi dcerou, kterou miluje Otec, který nemá soupeře, bylo ti svěřeno poselství a zaslíbení, jaké není možné k ničemu přirovnat, žijící v době bez precedentu. Byla jsi vyvolena pro tuto chvíli, která je zároveň skvělá i děsivá. Z tohoto důvodu musíš milovat beze strachu. . . věřit neúprosně. . . a mít nezměřitelnou naději.

OBSAH

Obsah	13
1. Identita bez soupeře	15
2. Náš bezkonkurenční Bůh	29
3. Příklad bez soupeře	51
4. Neodvažuj se porovnávat!	75
5. Když jsi vnímán jako soupeř	95
6. Pohlaví bez soupeření	117
7. Soupeření strachu a lásky	147
8. Hluboké studny a studánky přání	165
9. Dcerou bez soupeře	185
10. Život bez konkurence	207
Poznámky	225

IDENTITA BEZ SOUPEŘE

*Nejvíce toužíme po někom, kdo nás bude inspirovat
být tím, kým víme, že můžeme být.*
Ralph Waldo Emerson

Měla jsi někdy soupeře? Nemyslím tím takové to přátelské sportovní soupeření. Nemluvím ani o batolatech, která bojují o pozornost a lásku svých rodičů. Myslím tím důsledného a stálého odpůrce. Nepřítele, kterého určitě nevnímáš jako rodinu nebo přítele. Když přijde na soupeření, jeho cílem není ani tak vyhrát hru jako spíš se tě zbavit.

Ale co když zjistíš, že život, který jsi vždycky chtěla, je mimo oblast soupeření? Co když ses naučila, že nemusíš prohrát, abys odstoupila ze hry? Co když jsi zjistila, že nemůžeš prohrát? Co kdybys nemusela jen myslet na život mimo škatulky, ale také se mohla rozhodnout žít mimo ně?

Před desetiletími jsem četla knihu, která naznačovala, že konec světa, jak ho známe, bude způsoben rozsáhlým odcizením (spíše než cizí mimozemskou invazí). Teoreticky jsem předpokládala, že přijde čas, kdy se svět rozdělí na dva protichůdné tábory nebo

myšlenkové pochody. Jakmile by toto klima rozšířeného rozdělení existovalo, bylo by jednoduchá věc podnítit protichůdné frakce, aby na sebe navzájem útočily, dokud bychom nezažili plnohodnotnou apokalypsu.

Jakékoli systematické rozdělení takového rozsahu by začalo na mnohem menším měřítku. Může to začít v blízkosti domova, kde jsou rozdělené domy plné zraněných lidí s rozdělenými srdci. Existují velmi reálné síly, které našeptávají lživé narážky, jež napadají vaši mysl, vaši vůli a vaše emoce v naději, že vás přimějí k tomu, abyste se obrátili proti sobě a potom i proti ostatním.

Je těžké uniknout poselstvím a poslům, kteří nám říkají, že nejsme dost dobří, dost mladí, dostatečně chytří, dostatečně rychlí a dostatečně bohatí. Jsme bombardováni v naději, že se smrskneme dle jejich očekávání. Je to jen lidská přirozenost, že bychom chtěli odvrátit tuto neustálou šikanu, která naznačuje, že nejsme dost dobří. Když toto trápení dosáhne kritického bodu, někteří se přikloní k tomu, že se přizpůsobí a začnou napodobovat, zatímco jiní se budou vzpírat, začnou opětovat palbu a sami začnou obviňovat.

Soudíme, když jsme souzeni.

Zostuzujeme, když jsme zostuzeni.

Nenávidíme, když se sami nemáme rádi.

Když jsme sami zbankrotovali, nebude trvat dlouho a začneme chtít okrádat ostatní. Je to kruh, v kterém všichni prohrávají a nikdo nevyhrává. Ale co kdyby bylo to, co Pavel píše, pravda?

1.Timoteovi 6:6 *Opravdu velikým ziskem je ovšem zbožnost, která umí být spokojená s tím, co má.*

Zbožnost je schopnost přijmout Boží pohled.

To znamená, že jakmile si uvědomíme, jak vidí ostatní, tak také přijmeme to, jak vidí nás.

Spokojenost a schopnost opravdu se cítit pohodlně ve své kůži nezpůsobí samolibost, ale uvolní tvořivost! Odvrát se od všech pomlouvačů a vyrušení. On se dívá na nás, abychom my mohli upřít své oči na Něj.

A co potom?

Místo abys soupeřila o něco, co nikdy nebylo pro tebe... měla bys energii na to, objevovat to, co je tvé.

Modlím se, aby tato kniha přinesla jasnost do každodenních zmatků. Místo aby ses snažila vyhrát v soutěži, která ti nic nepřinese. Chci tě na místě, kde můžeš vyhrát válku. Probíhá skutečná bitva o sílu tvé duše. Je čas, abys zaujala své místo na světě. Pojďme odhalit lži a vyrušení a zjistit, kým skutečně jsi.

Ztracena a nalezena

Miluji psy. Nedávno, mezitím co jsem byla na cestě do Jižní Koreje, byla naše milovaná fenka Tia zabavena. Podle všeho nechali dělníci otevřené vchodové dveře našeho domu a Tia opustila teplo našeho domova, aby prozkoumala zmrzlé ulice mrazivé zimy v Coloradu. Z nějakého důvodu nenašla té noci cestu zpět domů. Ale jeden anonymní soused ji vzal laskavě na noc k sobě a druhý den ji odvezl do zvířecího útulku.

Tia měla na sobě známku, ale ta byla celkem k ničemu, protože telefonní číslo na známce už nefungovalo. Navíc k tomu všemu její psí licence byla propadlá (omlouvám se, myslela jsem si, že je platná na pořád) a tak tu sice byla velmi milovaná fenka s domovem, ale bez hlasu a identifikačních značek, které by pomohly ji najít.

V Soulu v Koreji jsem nic nevěděla. Mí synové se moudře rozhodli mi zatajit Tiino neštěstí, ale bez pochyb na domácí frontě byla panika. Hledali a hledali, ale nemohli ji nikde najít. Báli se, že ji dostali kojoti. Jako poslední šanci, spíš z plezíru, poslechli čísi radu a zavolali do psího útulku.

Když Austin dorazil do útulku a uviděl Tiu, tak si nebyl jistý, že to je náš pes. Utrpení tak změnilo její chování, že se zdála spíše deprimovaná než nadšená, že ho vidí. Zůstala v rohu klece, kde se třásla a krčila. Poté co Austin zaplatil částku rovnající se noci v pěkném hotelu a pořádnou pokutu (zjevně je propadlá licence přísně trestána), byla opět naše a mohli ji vzít zpátky domů.

Když jsem se vrátila domů a zjistila celou příhodu, byla jsem trochu zraněná. Ne mými syny, ale mým psem. Tia byla naším psem více než desetiletí a tohle bylo poprvé, co se zatoulala a nevrátila se sama domů. Měla jsem obavy... proč teď? Ovlivňoval ji zákal zraku? Byla kvůli stáří dezorientovaná? Hledala mě?

Nakonec nezáleželo na důvodu, proč odešla. Ona patřila do naší rodiny a její neschopnost najít cestu domů na tom nic neměnila. Byla hledána, zaplatili jsme pokutu, obnovili licenci a byla vytažena z klece hanby a navracena na své místo v posteli u mých nohou. Jedna potulná noc není dostatečný důvod, abych se jí zbavila.

Pravděpodobně víte, kam tím mířím. Pokud my (nedokonalí majitelé mazlíčků jakými bez pochyby jsme) uděláme tolik pro psa, co by udělal náš nebeský Otec pro nás? Tvůj první krok v poznání tvé identity se nachází v tom, kým jsi pro něj. 1. Janův 3:1 nám dává náhled na to, jak nás vidí Bůh.

Pohledte, jakou láskou nás Otec zahrnul: smíme se nazývat Božími dětmi – a také jimi jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal Jeho.

Pojďme mluvit o tom, jak úžasná je Boží láska. Je bázeň budící, pozoruhodná a přetékající. Je pravým opakem světské a obyčejné. Její hloubka v nás budí údiv. A tato podivuhodná láska je přídavek, něco jako když dostanete dárek k nákupu, ale mnohem lepší, protože je to dárek k daru. Bylo nám darováno spasení. Bůh nás viděl v našem zuboženém stavu, uvězněné v kleci, krčící se v rohu náboženské lidské společnosti, a zaplatil za nás cenu. Ale s tím neskončil. Přitáhl nás blíž, obnovil naši licenci a označil nás za vlastní. A on úžasně miluje všechny své děti. Ale miluje každého jedinečně.

Rovní nebo výjimeční?

Často v našich lidských pokusech udělat všechno férové si myslíme, že Bůh nás miluje stejným způsobem. Jakkoliv dobře to může na začátku znít, *stejně* není dostatečně veliké. Slovo *stejně* naznačuje, že bychom mohli být nějak nahrazeni nebo zaměněni. Jako „Ó ne, rozbila jsem jednu z těch fialových sklenic, co jsem koupila minulý týden v Tesco. Doufám, že ještě budou mít stejnou na skladě.“ Nebo použijme můj aktuální příklad, „Fenka, kterou jsem milovala víc než desetiletí, se někam zatoulala. To je v pořádku, koupím si jinou místo ní a budu ji stejně milovat.“

Tak to u mě nefunguje a nevěřím, že to tak nefunguje ani u Boha – a řeknu vám proč.

Jedno odpoledne jsem si zdřímla. Problém byl, že když jsem usnula, byla jsem u notebooku a ne v posteli. Jak mi spadla hlava dopředu, tak jsem se náhle probudila a objevila osm stránek písmene „t“.

V tu chvíli jsem cítila, že si opravdu potřebuji zdřímnout. Tak jsem zvedla psa u svých nohou a zamířila do ložnice. Jak jsem tak podřimovala, uslyšela jsem šepot Ducha svatého: „Já nemiluji své děti stejně.“

**NEMILUJI VŠECHNY
SVÉ DĚTI STEJNĚ,
MILUJI JEJICH
JEDINEČNĚ**

V šoku jsem se posadila zpříma na posteli. Odkud přišla ta rouhačská myšlenka? Vyhrkla jsem: „Musíš nás milovat stejně, jinak by to nebylo fér.“

Na můj protest přišla jednoduchá odpověď: „Ne. Stejně naznačuje, že se dá má láska změřit a já tě ujišťuji . . . že nejde změřit. Stejně by znamenalo, že jsou mé děti nahraditelné a zaměnitelné a ony nejsou. Mé srdce není rozděleno na malé komůrky. Nikdo nemůže zabrat místo jiného nebo někoho odsunout v mém srdci. Takže vidíš, já nemiluji své děti stejně, já je miluji jedinečně.“

Zhluboka se nadechni a poslouvej. *Bůh nás miluje jedinečně spíše než rovnocenně.* Věř mi, jedinečně je lepší.

Pokud máš víc než jedno dítě, tak už tomu pravděpodobně rozumíš. Když se narodilo druhé, třetí nebo další dítě, tvá láska se nerozdělila. Znásobila se způsobem, který nejde změřit. Nemůžeš vyčíslit svou lásku pro každé dítě i kdybys chtěla. Jak chceš změřit přitažlivost v srdci? Tvá láska pro každé dítě je jedinečná. Každé z nich probouzí tvou rodičovskou lásku jiným způsobem. Zajímavé je, že můžete milovat něco jedinečného na jednom dítěti, co je pravým opakem toho, co máte rádi na druhém. Například mám divokou vnučku, která je jako vichřice. Je to sestra mého prvorozeného vnuka, který je pečlivý a jemný. Naporovnávám je. Miluji, užívám si a oceňuji jejich naprosto rozdílný přístup k životu. Za nic na světě bych nechtěla, aby se chovali stejně. Stejně tak ani jedno z nich nezabírá více místa v mém srdci. Miluji je oba naprosto, ale jedinečně.

Rovnocenně také naznačuje, že se Boží láska dá změřit a je porovnávána, a to není. Je nekonečná. *Jedinečné* nese mnohem větší hloubku. Je jen jedna osoba jako ty! Sv. Augustýn to řekl nejlépe: „Bůh miluje každého z nás tak, jako bychom byli ti jediní.“

Láska našeho Otce nejde přirovnat k pekáči buchet nebo višňovému dortu, který je pečlivě rozkrájen milujícím rodičem na rovnoměrné porce, aby se žádné dítě necítilo ošizené. Jeho úžasná láska není předmětem kontroly dělení. Rozumíš tomu, že tě miloval ještě dřív, než byl počátek, a jeho láska k tobě nezná konce? Můžeš se od něj odvrátit, můžeš utéct a ubytovat se v pekle, ale tvé skutky nezastaví jeho lásku. (Vážně, kdo by chtěl bydlet v pekle?)

Skrze proroka Jeremjáše řekl Bůh toto o své lásce:

„Miloval jsem tě láskou, jež trvá navěky, a proto vztahuji se k tobě v milosrdenství.“

(Jer. 31:3)

Všimněte si času. Je to minulost. Jeho láska je stálá záležitost. Miloval tě, tvé skutečné já, tvé jedinečné já, svou věčnou, nikdy nekončící láskou, nezáleží na tom, jak jsi stará nebo mladá, jak jsi štíhlá nebo silná, jsi milována. Miloval tě, když jsi byla mladá a bláznivá. Miluje mě zralejší a neobvyklou. Bůh je láska. Náš Otec nemá pro tebe lásku . . . On je tou láskou.

Láska našeho Otce k nám je nekonečná, intimní a jedinečná. A jsi jedinečně milována, protože jsi byla jedinečně stvořena.

Jedinečná znamená „jedna svého druhu, prototyp nebo jediná,“ a má oblíbená definice, „*bez srovnatelného nebo soupeře.*“ Náš otec stojí sám bez soupeře, takže bychom neměly být překvapené, že v jeho očích jsme dcery bez soupeře. Což odstraňuje jakýkoliv důvod, proč bychom měly soupeřit mezi sebou.

Jsi jediný příklad tebe!

Jsi svým počátkem i koncem. Není žádný návrhářský vzorek určený k hromadné produkci. V jeho kolekci nejsou žádné kopie, nebo stejné a rovnocenné. Není žádný soupeř ve způsobu, jakým

vyjadřuješ jeho lásku k ostatním nebo v tom, jak On vyjadřuje svou lásku k tobě. Nikdo nemůže být tebou tak jako ty.

Bůh jedinečně stvořil tvé DNA a vetkal tě tajně do obrazu, aby mohl překvapit svět. Navrhl, jak se tvé srdce bude projevat, On je architektem tvého úsměvu a melodie tvého hlasu, On stvořil všechny tvé rysy s těmi nejlepšími záměry pro tebe. Spolu s tvými rodiči oslavoval tvůj první úsměv a sledoval se zalíbením tvé první kroky.

Díky jeho jemné, záměrné péči existuje mnoho aspektů tvého života, které jedinečně vyjadřují a odrážejí Jeho lásku. To On zabalil všechny výjimečné aspekty a specifické talenty do balíčku své dcery. On znal každou vlastnost, skrze kterou nejlépe vyjádří tvou ženskost.

Věděl, že ho nejlépe budeš zastupovat a přistupovat k Němu jako dcera. To je důvod, proč tě stvořil jako ženu. Existuje velmi jemné pouto mezi dcerami a otci.

Neměl na mysli jinou dceru, když tě navrhoval . . . jsi Jeho potěšení.

To znamená, že by se ti nedařilo lépe, kdybys byla vyšší, menší, tmavší nebo světlejší.

Také to znamená, že kdybys byla muž, nebyla bys lepším nositelem lásky, kterou ti svěřil. Bůh nemá raději syny než dcery. Stejně tak nemiluje každé z pohlaví rovnocenně. Miluje muže a ženy jedinečně. Možná jsi, když jsi vyrůstala, slyšela šepem nebo i nahlas poznámky, že si tvůj otec nebo matka přáli, aby ses narodila jako syn. Možná byly chvíle, kdy sis také přála narodit se jako muž. Ale uvědom si tohle . . . Bůh si to nikdy nepřál.

Náš Otec se radoval, když ses poprvé nadechla, a jak léta plynula, nebeští andělé se radovali s ním, když jsi se znovunarodila jako jeho Duchem zmocněná dcera.

Úžasně milovaná, není na tobě naprosto nic náhodného.

Dcera bez soupeře

Takže co to všechno znamená? Znamená to, že je tady pro nás všechny více než dostatek nezměřitelné a nevyčerpatelné lásky. Nemusíš bojovat o své místo u stolu nebo si získávat Jeho lásku. Nikdo tě nemůže odstavit nebo nahradit . . . nemáš žádného soupeře.

Ale přátelé, to je přesně kým jsme: děti Boží. A to je jen začátek. Kdo ví, jak skončíme. Co víme, je, že když bude Kristus otevřeně zjeven, tak ho spatříme a tím, jak ho uvidíme, staneme se jako on. Všechny z nás, které hledíme k jeho příchodu, zůstáváme připravené s lesknoucí se čistotou Ježíšova života jako příkladu pro náš vlastní.

(1. Janův 3:2-3 *The Message*)

Společně odhalíme, jak být na plno samy sebou – ne někým jiným ve snaze zasloužit si lásku a přijetí od ostatních. Přestaneme se porovnávat s ostatními, protože porovnávání neinspiruje. Porovnávání okrádá nás i tuto zemi o to, kým skutečně jsme. Kde je potřeba porovnávání se nebo soupeření, pokud je naše hodnota a identita naprosto svázaná s naší vrozenou jedinečností? Jenom se vyčerpáme. Jsi dcerou bez soupeře, nesoucí světlo bez srovnání, vybavena k vybojování bitvy bez soupeře – jedinečně.

Takže když už se nacházíme zapojené do všech těch tak skvěle zformovaných a obdivuhodně fungujících částí těla Kristova, pojďme ještě dál a budme těmi, kterými jsme byly učiněny, bez závidění nebo pyšného srovnávání se navzájem nebo snažení se být někým, kým nejsme.

(Řím. 12:5-6 *The Message*)

Tato pasáž písmá odhaluje dva hlavní kritiky života bez soupeření: Pýchu a závist. Popis jedinečné dcery bez soupeření neznamená, že už jsi došla cíle. Znamená to, že je tu cesta, dílek skládky, úkol v těle, který je tvůj.

Pýcha nás odpojuje od těla, když nám šeptá představy, které nás vyvyšují přes míru a dráždí nás k tomu, abychom říkaly: „*Můj úkol je ten nejdůležitější. Stojím sama, samostatná, důležitá, arogantní a namyšlená.*“

Na druhé straně *závist* nás pokouší zanedbávat naše individuální Bohem dané role v tomto světě, když ponižuje náš úkol. *Závist* říká: *Já si nevážím své role nebo svého úkolu, protože tě chci odstranit, mít tvoji roli.* To obojí jsou dvě ostří smrtícího meče, navrženého k odvedení jednotlivce, rozdělení skupin z funkce a místa. Někdy nepřítel nastraží pasti na obou stranách, jak útočí na lidi v těle Kristově se soupeřením a vyrušením mužské pýchy, zatímco ženy se chytají do pastí ženské závisti.

Buď skutečnou přítelkyní pro nás všechny tím, že to budeš opravdu ty. Je čas, aby Boží dcery oslavovaly „jedinečnost“ a přestaly se snažit být „stejně“ nebo soupeřit o „víc.“ Ve skutečnosti dáváš ostatním souhlas, aby tě nerespektovali, když nevyjadřuješ své skutečné já. Lidé vždy dokážou rozpoznat padělek nebo kopii od originálu. I když to nevidí, tak to cítí a slyší v prázdnotě tvých slov, skutků a vzhledu. Je obrovský rozdíl v tom následovat příklad a kopírovat. To je ten důvod, proč jsi tak frustrovaná, když se snažíš být někým jiným. Život je jako test s možností mnoha výběrů a jediné špatné odpovědi jsou ty, které si nevybíráš pro sebe.

**NIKDO TĚ NEMŮŽE
ODSTRANIT NEBO
NAHRADIT...
NEMÁŠ SOUPEŘE.**

Snižujeme význam lásky našeho Otce, když zapíráme naše jedinečné sebevyjádření. A prosím pochop, že to, jak vypadáš, by mělo být až tím posledním, o co by ses měla obávat. Tolik lidí si myslí, že vyjadřují svoji

jedinečnost skrze svůj vkus v oblékání, účesy, šperky a mejkap. Tato vnější vyjádření jsou jen doplňky. Jsou na míle daleko od nejhlubšího zjevení, kým jsi.

Pravdou je, že můžeš vypadat jinak a stejně nerozumět své jedinečnosti.

Přestaňme plýtvat svým časem díváním se kolem a tím, že dovolujeme neustále se měnícímu veřejnému mínění, aby do nás otisklo imitační obraz nebo názory. Pojdme sebejistě přijmout cele, k čemu nás Bůh stvořil, abychom to odrážely.

Komu patříš?

Nepotřebuji vědět, s kým trávíš svůj čas. Nepotřebuji znát jména tvých rodičů, školy nebo zaměstnavatele. Já chci znát jméno toho, který dal svůj život, aby tě koupil. A stejně toho míjíš ještě tolik moc, pokud si myslíš, že tam jeho oběť skončila. Když tě našel, tak tě jen tak neoprášil a nevrátil tam, kde jsi byla před tím. On tě zvedl. A milostivě tě obdařil svou spravedlností.

Řekni to teď, dokonce i když to je jen šepot tvého srdce: *Já jsem jeho a on je můj.*

Tvůj nebeský Otec je ten jediný, kdo má právo tě definovat. Tvá matka tě počala, odnosila a starala se o tebe, ale tvůj nebeský Otec tě navrhl, stvořil a promluvil do existence. Když jsi byla ztracená, tak tě vykoupil, aby tě znovu mohl nazývat svou. Přejde den, kdy čas, jak ho známe, skončí; a tehdy oživí každou z nás a my si uvědomíme, že ten pozemský život byl jen semínko a tam v nebi rozkveteme do své nejskutečnější podoby.

Na začátek této kapitoly jsem umístila svůj oblíbený citát od Alpha Waldo Emersona: „Nejvíce toužíme po někom, kdo nás bude inspirovat být tím, kým víme, že můžeme být.“ Bůh je tím někým. Všechno, kým je, a vše, co dělá, inspiruje. Stvořitel

mistrovsky utvořil vše, co vidíme, slyšíme a známe jako stvoření, aby nás znovu spojil s naší božskou totožností. On poslal svého Syna, aby obnovil náš vztah s ním.

I když je tu toto obnovení do naší skutečné identity, příliš mnoho lidí se smíří s tím, že mělčina toho, *co dělají nebo co mají* nebo dokonce *koho milují*, určuje, kým jsou. Ale je hloupé spojovat svoji identitu s něčím, co ti tak snadno může být sebráno. Zaměstnání se mění, o schopnosti můžeš přijít a věci ti můžou být ukradeny. Dokonce můžeme přijít i o důležité vztahy. Co máš a co děláš a kdo tě obklopuje, to vše se může změnit. Ale je životně důležité, abys nikdy neztratila, kým jsi, a Stvořitele, kterému patříš.

Kdybys jen věděla, kam jdeš, tak utečeš od risku, že po cestě ztratíš sebe. Kdybys věděla, k čemu jsi povolána, možná bys ohrozila, kým jsi, abys dosáhla cíle.

A zde je otázka, která už zní věky: „Vždyť co člověku prospěje, získá-li celý svět, ale uškodí své duši?“ (Mat. 16:26 ČSP)

Vědět, *kdo jsi*, je mnohem důležitější, než vědět, kam jdeš nebo dokonce co můžeš udělat. Protože je tvůj stvořitel, tak má Bůh co říci k tomu, kdo jsi. A kdo skutečně jsi, nese v sobě zjevení toho, kým můžeš být.

Kdo jsi?

Nemusíš se dívat na to, co jsi udělala nebo dokonce na to, čím sis prošla. Nedefinuj se tím, co děláš. Nemusíš se odkazovat na svůj partnerský status – svobodná, rozvedená, vdaná nebo ve vztahu. Tohle není Facebook. To není kvůli mně anebo dokonce kvůli nim.

Chci, abys věděla, kdo jsi.

Než půjdeme dál, vezmi si propisku, zavři své oči a popros svého Stvořitele, aby ti pošeptal jeho jedinečný pohled na tebe. Neboj

se, že si vymýšlíš slova lásky a hodnoty. Ta slova jsou opravdu to, jak tě vidí. Ztiš se a věz. Vyzývám tě, abys napsala tři slova nebo fráze, které ti pošeptá. Když dokončíš toto cvičení, podívej se na ta slova, která jsi slyšela, když jsi byla schopna odsunout definice ostatních lidí, jak tě vidí, a slyšet, co Bůh šeptá do tvého života. Jsi aspoň trochu překvapena z toho seznamu? Je to už nějakou dobu, kdy jsi zvažovala tuto perspektivu pohledu na sebe?

Chci tě ujistit, že Bůh nikdy nebude říkat nic, co je v protikladu k jeho Slovu. *Duch svatý oživuje to, co Boží slovo načrtává.* Ale protože vlastníme Bibli, tak bychom měli jen číst a přestat poslouchat? The Message nás ujišťuje v listu Židům 12:28: „Bůh není lhostejný nezúčastněný divák.“ Věřím, že éterická otázka, která je ve knize Zjevení položena sedmkrát, nám zůstala jako pozvánka dnes:

*Máš probuzené uši? Naslouchej. Naslouchej Slovu Větru,
Duchu vanoucímú církvemi.*

(Zjev. 2:7, 11, 17, 29, 2:6, 13, 22 Message)

To že je tato otázka zopakována sedmkrát v jedné knize Bible, ať chceš nebo ne podtrhává svůj význam. . . a pomáhá mi si uvědomit, že já můžu být vzhůru a mé uši můžou spát. Je mojí obrovskou touhou, aby tato kniha probudila vaše uši k slyšení.

Stále se můžeme obrátit a slyšet Boží hlas. Co se může stát, když pozveme Ducha Svatého, aby mluvil do těch oblastí našich životů, kde jsme ho nutili mlčet? Dovolíš mu, aby s tebou mluvil osobně jeden na jednoho? Dovolíš Bohu, aby mluvil specificky do tvých vztahů, manželství a rodiny? V mnoha případech je to náš zvyk vypnout sluch Božím varováním a v průběhu mineme i další věci, které do nás chce vložit. Slyšet společně jako tělo začíná jednotlivcům, kteří se rozhodnou naslouchat. Odvážíme se probudit svoje uši k naslouchání?

Nemůžeme si dovolit pochybovat o našem Bohem určeném, jedinečném osudu. Pokud ale o něm pochybovat budeme, podkopeme nejistotou, strachem nebo hněvem vše, co nám bylo svěřeno. Bůh chce vykoupit, obnovit a změnit tvou identitu, tak aby nezbyla žádná situace, období nebo jméno z tvé minulosti, které by tě definovalo. Ano, období, kritika a události tě můžou pročišťovat – mají potenciál utvářet bojovnost tvého života, ale nejsou podstatou tvého života. . . tou je Bůh.

Bylo o tebe upřímně usilováno, protože jsi jedinečně milována a jsi Božím jedinečným vyjádřením lásky k ostatním. Úplné vyjádření totožnosti Božího dítěte se plně začne projevovat, když se každé z dětí stává tím, kým ho Bůh stvořil. Ve světě, kde se každý snaží objevit nebo přetvořit své já, On dokončuje to, co započal. Tato kniha je pozvánkou k jeho následování . . . aby tě mohl odhalit!

Otázky k diskuzi

1. Proč je důležitější vědět, kdo jsi, než to, kam jdeš?
2. Mluvte o tom, proč je lepší jedinečná než rovnocenná nebo stejná.
3. Kdo jsou někteří tví soupeři, kteří narušují tvou schopnost přijmout tvou identitu a přijmout Boží lásku?
4. Máš potíže se popsat bez toho, co děláš? Jestli ano, tak proč?
5. Co ti Bůh šeptá?

2

NÁŠ BEZKONKURENČNÍ BŮH

*Zde napsaná slova jsou pojmy. Musíš skrz ně projít
zkušeností.
Sv. Augustýn*

Nikdo není jako On

Na konci osmdesátých let se začala měnit podoba křesťanské uctívací hudby díky Integrity Music, která zkoumala svět, aby nám tady v Severní Americe představila uctívací hudbu z jiných kontinentů. Naše rodina každý měsíc nadšeně očekávala, až dorazí nejnovější předplacená kazeta (ano, jsem tak stará), abychom si ji pustili. Ty nejoblíbenější jsme si přetáčely tolikrát, že než se vrátil manžel z cest a mohl si je poslechnout, tak pečlivě navržené výšky a hloubky téměř neexistovaly. Obzvláště jedna kazeta byla naším rodinným favoritem: *Rejoice Africa*. Stále vidím našeho druhého syna Austina, jak ve svých trenkách s Mickey Mousem jezdí na svém houpacím koni, až hřívá poletuje, a přitom si brouká ta slova.

Do jedné z písní jihoafrických chval a uctívání vedoucí vášnivě vložil frázi „Nikdo není jako On!“

Bez špetky zaváhání se můj tříletý syn snažil napodobovat vášnivé vyznání vedoucího chváliče, kdykoliv jsme tu píseň pouštěli.

Jednoho dne ke mně Austin přišel s otázkou, kterou jsem měla čekat.

„Mami, proč nikdo nemá rád Boha?“ (v angličtině je „nikdo nemá Boha rád“ a „nikdo není jako Bůh“ velmi podobné)

Snažila jsem se mu vysvětlit, jak jsem nejlépe dokázala, že to není, že Boha nemá nikdo rád, ale že nikdo není jako On.

Samotný Bůh neznamená, že sloužíme Bohu, který je osamělý nebo znuděný. Stejně jako fráze “není nikdo jako On (vedle něho)” neznamená, že s ním nikdo nechce sedět.

Náš Bůh pasivně nehledí a nečeká. Dohlédl na všechno a nyní odpočívá v dokončené práci a raduje se, když Ho jeho děti žádají, aby odhalil příběh.

Stejně tak nesedí Svatý Nejvyšší a nehledí zvenčí. Jeho vidění minulosti, přítomnosti i budoucnosti je nějak spojeno, takže vidí konec v začátku a začíná věci, které již dokončil.

Skrze nás se chce dívat zevnitř ven, ne protože by potřeboval naše oči, ale protože my potřebujeme jeho vidění.

Výraz Nejvyšší Bůh popisuje Boha, který je nade vším, co kdy dokážeme pochopit jako výšku. Žalmista byl přemožen údivem nad tímto zjevením v žalmu 96.

Zpívejte Hospodinu novou píseň, zpívej Hospodinu celá zem! Zpívejte Hospodinu, jeho jméno chvalte, jeho spásu zvěstujte den co den. O jeho slávě národům vyprávějte, o jeho divech řekněte lidem všem! Veliký je Hospodin,

vší chvály hodný, nad všechny bohy ohromný. Bohové národů jsou samé modly, Hospodin ale stvořil nebesa. Sláva a nádhera je v jeho přítomnosti, v jeho svatyni je síla a nádhera. Vzdejte Hospodinu, lidské plémě, vzdejte Hospodinu slávu a moc! Vzdejte Hospodinu slávu, jež náleží mu, do jeho nádvoří s dary předstupte. Klaňte se Hospodinu v jeho svaté kráse, před ním se rozechvěj, celá zem!

Opakovaně nám Písmo různým způsobem předkládá otázku „Kdo je jako Nejvyšší?“

Toto není jen rétorická otázka pro naše zamyšlení. Je to život určující požadavek, který žádá jasnou odpověď: „Nikdo!“ Naše reakce na toto prohlášení jeho výjimečnosti určuje, jestli přijmeme nebo nevědomky odmítneme, co má Bůh pro nás. Víš kdysi byl jeden, který si představoval, že je jako Nejvyšší. Bylo to andělské kníže, které v mnoha ohledech bylo vrcholem dokonalosti. My ho známe jako Satana, ale tehdy bylo jeho jméno Lucifer, Jitřenka a archanděl odpovědný za uctívání. A proto viděl Boží slávu a stál v Jeho svaté přítomnosti v trůnním sále. Ezechiel 28:12-17 ho popisuje takto:

Byl jsi pečeti dokonalosti, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Edenu, Boží zahradě, všemi drahokamy ozdoben - rubínem, topasem a jaspisem, chrysolitem, onyxem a berylem, safírem, tyrkysem a smaragdem - to vše krásně osazené ve zlatě klenotnickým dílem tepaném, to vše připravené pro tebe v den, kdy jsi byl stvořen. Byl jsi pomazaným cherubem, určil jsem tě za ochránce. Byl jsi na Boží svaté hoře, mezi žhoucími kameny ses procházel. Byl jsi dokonalý na cestách svých ode dne svého stvoření - než jsi byl shledán zlým. Kvůli množství tvého obchodování se tvé nitro naplnilo krutostí a zhrěšil jsi. Proto jsem tě vykázal z Boží hory, cherube ochránce, tebe jsem zapudil z tvého místa mezi žhoucími kameny! Kvůli své kráse zpychl jsi, kvůli své nádhře jsi moudrost zahodil.

Bůh ho stvořil v kráse, plného moudrosti a dokonalého tvaru i funkce. V nějakém okamžiku se muselo jeho uctívání proměnit v něco menšího. Možná bylo poníženo na obdiv. Cesta jeho přestoupení je nejasná, ale víme, že toto úžasné a moudré stvoření začalo vnímat Stvořitele jako Soupeře. V dynamice uctívání je porozumění, že bez Boha jsi ničím. Izajáš popisuje jeho pád takto:

*Jak jen jsi to spadl z nebe, ty Zářný, synu Jitřenky!
Poražen jsi byl až na zem - ty, jenž jsi srážel národy!*

Říkával sis přece v srdci: "Vyšplhám se až k nebi, nad Boží hvězdy svůj trůn vyvýším, na Hoře setkávání se usadím, na svazích severních; vyšplhám se až do oblačných výšin, budu se rovnat s Nejvyšším."

(Izajáš 14:12-14)

Nemohl se vyrovnat Nejvyššímu ... mohl se pouze zkazit, a tak se Lucifer, ta Jitřenka, stal Satanem podvodníkem. Tato zkáza začala v jeho srdci. Začal s dokonalostí a skončil poškozený. My jsme poškozeni a nedokonalí od narození a v Kristu jsme učiněni celistvými a dokonalými skrze znovuzrození. Pýcha povzbuzuje k uctívání sebe, zatímco pokora sráží sobeckost pýchy. Když Izajáš viděl Hospodina, byl zničen.

I řekl jsem: Běda mi, jsem zničen, protože jsem člověk nečistých rtů a bydlím uprostřed lidu nečistých rtů, a mé oči viděly Krále, Hospodina zástupů!

(Izajáš 6:5 ČSP)

Tato zkáza podnítila Boží zaopatření a jeden z ohnivých uhlů, mezi kterými se procházel Lucifer, byl přinesen pokořenému Izajášovi.

Vtom ke mně přilétl jeden z těch serafů a v ruce měl žhavý uhel, který vzal kleštěmi z oltáře. Dotkl se mých úst a řekl: Hle, tento uhel se dotkl tvých rtů; tvá vina je odvrácena a tvůj hřích je usmířen.

(Izajáš 6:6-7)

Když Ho hledáme, tak Ho nalezneme. S tímto zjevením uctíváme a vyznáváme, že On jediný je svatý, že On jediný je dobrý, že On jediný je cesta, pravda a život. On jediný je Nejvyšší Bůh.

Samotná existence našeho Boha je bezprecedentní, On je bez příkladu a předchozího vzoru. Před ním nikdo nebyl. Náš Bůh se nevyvinul. Náš Bůh byl, je a přichází. Tak jako jsme zjistily, že jsme jedinečné, náš Bůh je jedinečný.

Před ním nebyli žádní bozi. I když je náš Bůh neviditelný, jeho existence je nepopíratelná. Kniha Římanům tvrdí:

Ale základní Boží realita je dost jasná. Otevři oči a je tam! Dlouhým a přemýšlivým pohledem na to, co Bůh vytvořil, byli lidé vždy schopni vidět to, co jejich oči jako takové vidět nemohly: například věčnou moc a tajemství jeho Božského bytí. Takže nikdo nemá dobrou výmluvu.

Rimanům 1:19-20 (The Message)

Jiný překlad to říká takto:

Co se dá o Bohu poznat, je jim zřetelné, neboť jim to Bůh odhalil. Jeho neviditelné znaky - jeho věčnou moc a božství - lze už od stvoření světa rozumem postřehnout v jeho díle. Nemají tedy výmluvu.

Celé stvoření potvrzuje realitu svého Stvořitele, ale definovat našeho Boha je něco úplně jiného. Doufám, že tato kapitola probudí vašeho ducha k hlubšímu božímu spojení s Ním.

Ujasnily jsme si, že jsme dcerami bez soupeře, protože náš nebeský Otec nás miluje bez soupeření. Aby ses propojila se svou Bohem danou identitou na hlubší úrovni, je nezbytné, abys skutečně porozuměla, co vše je zahrnuto v této Božské dotaci. Rozšířme naše pochopení toho, kým je Bůh bez soupeře. *Merriam-Webster's (slovník)* definuje Boha jako „bytosť dokonalou v moci,

moudrosti a dobrotě, která je uctívána jako stvořitel a vládne vesmíru.“

Možná si myslíš, že tato definice je všezahrnující a definitivní, ale je to jen začátek. V nedokonalosti našeho pozemského jazyka a v tom skutečném zápase našeho pozemského pohledu si nemůžeme pomoci nebýt omezeni v popisu toho Jediného Neomezeného. Jak můžeme najít slova k popisu Toho, jehož zjevení nás zbavuje slov?

Bůh přesahuje definici.

Chcete-li něco definovat, musíte zachytit podstatu toho slovy, která ztělesňují ten předmět. Bůh tato měřítká boří už tím, že přesahuje náš jazyk.

Dobře, zapomeňme na definice. A co takhle popis? Znovu nemožné. Jak můžeme přinést jasnost nejasným obrysům, když jsme byli oslepeni neprostupným světlem?

Ukáže se v pravý čas, Jeho příchod je garantován požehnaným a nesporným Vládcem, Nejvyšším Králem, Nejvyšším Bohem. On je ten jediný, kterého se smrt nemůže dotknout, Jeho světlo září tak, že se nikdo nemůže přiblížit. Nikdo Ho nespatriil lidskýma očima – lidské oči Ho nemůžou pojmout! Budiž Mu čest a věčná vláda! Ó ano.

(1. Tim. 6:15-16 The Message)

Pokud náš zrak ani nemůže zpracovat vzhled našeho Boha, tak jak bychom mohli udělat více než jen načrtnout siluetu Jeho zázraku? Naše slova nás zklamou a my budeme jen rezonovat Jóbovým užaslým výrokem poté, co se mu Bůh ukázal ve vichru:

“Dosud jsem o tobě jen slýchal pověsti, teď tě však na vlastní oči spatřuji. Proto se pokořuji - v prachu a popelu činím pokání!”

(Jób 42:5-6)

Skutečně miluji, jak The Message předkládá tyto verše.

Přiznávám, že jsem žil z pověstí o Tobě, teď to mám z první ruky od mých očí a mých uší! Je mi to líto – odpusť mi. Už to nikdy neudělám, slibuji! Už nikdy nebudu žít z kůrek pověstí a drobků fám.

Toto Boží zjevení v Jóbovi probudilo touhu po větším poznání. Příliš mnoho z nás je uspokojeno se zjevením Boha, které v tom nejlepším jde přirovnat ke kůrkám a drobkům. Spokojíme se posloucháním kázání, naladíme si své pořady, přidáme své lajky na Facebookové a Instagramové příspěvky a přepošleme drobky z hostin jiných lidí. Na ničem z toho není nic špatného, ale v porovnání s hostinou, kterou má Bůh pro tebe, jsou to jen kůrky a drobky. Pravdou je, že Bůh chce, aby ses krmila Jeho věrností. Chci povzbudit tvou chuť k jídlu, protože je obrovský rozdíl mezi mluvením o Bohu a posloucháním toho, když Bůh mluví k tobě.

Já vím, že jsou tu někteří, kteří říkají, že sloužíme Bohu, který už nemluví. Ale toto zdůvodňování uráží Jeho samotnou podstatu. Dokonce i kdyby se rozhodl být potichu, podívaná na Jeho stvoření by se stala Jeho hlasem. On poslal Svého Svatého Ducha, aby nás potěšoval a radil nám. Jak čteme v Bibli, je to Duch Svatý, kdo nás vede a směřuje do veškeré pravdy. Bůh není hluchá a hloupá modla. Bůh není otcem, který naslouchá a neodpovídá. Pokud nepřijmeme tajemství toho, kým Bůh je, nebudeme vědět, jak k Němu přistupovat. Bůh k nám mluví mnoha způsoby, skrze Své Slovo, Své stvoření, Své služebníky, ve snech a vizích a skrze blízké části Svého těla. Modlila jsem se a věřím, že k tobě bude mluvit skrze stránky této knihy. Bůh stále mluví. Otázkou je, jestli my Jemu nasloucháme nebo ho omezujeme. Je nezbytné, abychom přijaly tento neporovnatelný, neomezený Boží div a uvěřily, že s námi chce komunikovat osobně. Skvělý teolog Tomáš Akvinský strávil většinu života psaním o Bohu. Jak kněz, tak i filozof, snažil se spárovat poznatky vědy se svým chápáním našeho Stvořitele. Akvinský měl vidění věčného království a bázeň z toho způsobila,

že napsal tato poslední slova a poté odložil pero. Akvinský prohlásil:

Přišel konec mé práce. Všechno, co jsem napsal, se mi zdá být pouhou slámou po těch věcech, které mi byly zjeveny.

A pořád je to ten stejný člověk, který pečlivě studoval a napsal množství slov, která prohlašovala slávu Boží a div církve. Také žil v jiné době, než žijeme my, v době, kdy slova měla větší hloubku významu, a tak byla vybírána mnohem pečlivěji. Příležitost psát a číst byla výsadou vyhrazenou pouze bohatým, královského původu anebo zasvěceným. Tomáš Akvinský byl velmi zkušeným vypravěčem a stejně používá slovo sláma, aby popsal své životní dílo. Sláma je často používaná k popsání něčeho bezcenného. Sláma je vedlejší produkt užitečného zrní, nejčastěji je používána jako podestýlka pod dobytek a k mulčování rostlin. V podstatě tedy Akvinský říká, že jeho životní sepsané dílo je nevhodnější k tomu, aby bylo pošlapáno zvířaty i lidmi.

To bylo nejpřesnější podobenství, které dokázal vymyslet k porovnání svých spisů o Bohu s realitou Boží, jak mu byla odhalena. Je docela možné, že tyto dvě věty řekly více, než kterákoliv ze stránek, na nichž pracoval více než dvě celá desetiletí. Tato slova jsou protkána pokorou a úžasem, protože Akvinský zakusil, co Augustýn prohlásil o tisíciletí dřív: „Bůh je nejlépe známý tím, že ho neznáme.“

Zjevení Boha začíná tam, kde si přiznáme, že ho ve skutečnosti ještě neznáme. Jakákoliv definice, kterou máme, je určena lidským kontextem a pojmy. Můžeme připodobnit naši schopnost vyjádřit, kým Bůh je, k schopnosti malého nemluvněte, které se snaží popsat svou matku, když ještě neumí mluvit. V obrovském vesmíru života lidé obývají pouze zlomek stvoření. Je to, jako bychom stáli na zrnku písku a snažili jsme se popsat rozlehlost oceánu a všech jeho hlubin.

Kdo je náš Bůh?

A stejně si náš Otec přeje, abychom se k Němu přitáhli blíž a poznali ho lépe, abychom zakusili Jeho přítomnost a poznali Jeho hlas. Stejně tak, jako je jedna věc vědět o ohni a druhá zakusit jeho světlo, teplo a žár, Bůh touží, abychom Ho znali a nejen o něm věděli. Tady jsou některé věci, které víme o Bohu s naprostou jistotou, protože se takto představuje skrze Písmo:

*Já jsem ... jediný. Deut. 6:4, Marek 12:29, Gal. 3:20,
1. Tim. 2:5, Jakub 2:19*

Já jsem ... Alfa a Omega. Zjev. 1:8, 21:6, 22:13

Já jsem ... Ten který jsem. Exod. 3:14

Já jsem ... od věků až na věky. 1. Par. 16:36

Já jsem ... počátek i konec tvé víry. Žid. 12:2

Já jsem ... stvořitel nebe a země. Gen. 1:1

Já jsem ... schopen. Mat. 3:9

Já jsem ... láska. 1. Jan 4:7-8, 16

Já jsem ... dobrý. Mar. 10:18, Luk. 18:19, 1. Tim. 4:4

*Já jsem ... ve vašem středu. Deut. 6:15, Luk. 17:21,
1. Kor. 14:25*

Já jsem ... pravda a pravdivý. Jan 3:33

Já jsem ... tvůj uzdravitel. Exod. 15:26

Já jsem ... Duch. Jan 4:24

Já jsem... Otec. Jan 6:46, Fil. 2:11

Já jsem ... oslaven v Synu. Jan 13:31

Já jsem ... váš svědek. Řím. 1:9, Fil. 1:8, 1. Tes. 2:5

Já jsem ... zjevený. Řím. 1:17

Já jsem ... s vámi. Řím. 8:31

Já jsem ... nade vším. Řím. 9:5, Efez. 4:6

Já jsem ... milosrdný. Deut. 4:31, Řím. 12:1

Já jsem ... věrný. 1. Kor. 1:9, 10:13, 2. Kor. 1:18

Já jsem ... moudřejší než lidé. 1. Kor. 1:25

Já nejsem ... počátkem zmatku. 1. Kor. 14:33

Já jsem ... počátkem pokoje. 1. Kor. 14:33

Já jsem ... tvá způsobilost. 2. Kor. 3:5

Já jsem ... milostivý a štědrý. Exod. 34, Neh. 9

Já jsem ... pomalý k hněvu. Joel 2:13, Nah. 1:3

Já jsem ... vyvýšený. Fil. 2:9

Já jsem ... v tobě působící. Fil. 2:13

Já jsem ... neviditelný. Kol. 1:15

Já jsem ... Bůh, který přichází. Kol. 3:6

Já jsem ... spravedlivý soudce. 2. Tes. 1:5

Já jsem ...zachránce všech lidí. 1. Tim. 2:3, 4:10

Já jsem ... nespoutaný. 2. Tim. 2:9

Já jsem ... stavitel všeho. Žid. 3:4

Já jsem ... spravedlivý. Žid. 6:10

Já jsem ... živý. Žid. 10:31

Já jsem ... pohlcující oheň. Deut. 6:3, Žid. 12:29

Já jsem ... světlo. 1. Jan. 1:5

Já jsem ... větší než vaše srdce. 1. Jan. 3:20

*Já jsem ... Bůh, který je, který byl a který přichází.
Zjev. 1:8*

Já jsem ... svatý. Zjev. 4:8

Já jsem ... všemohoucí. Zjev. 11:17

Já jsem ... tvá síla. Exod. 15:2

Já jsem ... tvá píseň. Exod. 15:2

Já jsem ... žárlivý. Exod. 34:14, Deut. 4:24

Já nejsem ... člověk. Num. 23:19, Deut. 4:24

Já jsem ... Bohem bohů a Pánem pánů. Deut. 10:17

Já jsem ... veliký, mocný a hrozný. Deut. 10:17

Já jsem ... nestranný. Deut. 10:17

Já jsem ... tvá chvála. Deut. 10:21

Já jsem ... s tebou v bitvách. Deut. 20:4

Já jsem ... bojovník. Exod. 15:3

Já jsem ... tvůj příbytek. Deut. 33:27

Já jsem ... tvá skála a útočiště. 2. Sam. 22:32-33

Já jsem ... tvůj jediný Bůh. Deut. 4:32, 35, 1. Král. 8:60

A to není ani kompletní seznam! Chtěla bych tě vyzvat, abys prozkoumala každý z těchto výroků, ale v této kapitole se chci zaměřit na tři z nich. První, na co se chci zaměřit, je koncept jediného Boha.

Bůh je jeden

*Slyš, Izraeli: Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jediný!
Proto miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem,
celou svou duší a celou svou silou.*

(Deut. 6:4-5)

Nepleť si označení „jeden“ s tím, že by to znamenalo, že se Bůh účastnil nějaké vesmírné soutěže bohů. Odkaz na „jednoho“ není tak moc ustanovení početní hodnoty Boha jako vyjasnění, že Bůh je jeden jediný. Jeden znamená, že není žádný další. Není bůh číslo dva, tři nebo čtyři. On jediný je hoden, protože On jediný je Bůh. To souvisí s tím, co Ježíš řekl, že je největším přikázáním:

Ježíš mu řekl: „Miluj Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je první a největší přikázání.“

(Mat. 22:37–38)

Naše milování Boha má být sjednoceným vyjádřením srdce, duše a mysli v jednom zaměření a souladu. Bůh sám je centrem našeho zaměření a ten jediný hodný našeho uctívání. Bůh rozumí tomu, že se nám nedaří dobře s rozděleným srdcem, a nestrpí žádné bohy protivníky, takže je to dobré uspořádání. Toto přikázání není kvůli tomu, že by se Bůh cítil nejistý svou pozicí v nás, je pro naši ochranu, abychom nebyli odkloněni a svedeni.

**MODLA JE COKOLIV,
ČEMU DÁŠ SVOU
SÍLU NEBO Z ČEHO
SÍLU ČERPÁŠ**

V dnešní době, kdy se mnozí prohlašují za uctíváče dalších bohů, to může být matoucí

pasáž Písma. Je pravděpodobnější, že se budeme klanět člověkem vytvořeným modlám, než božstvům se starověkými jmény. Od samotného začátku Bůh varuje své děti:

“Nevytvářejte si žádné bůžky. Nevztyčujte si modlu ani posvátný sloup, nestavte ve své zemi ani tvarovaný kámen, abyste se mu klaněli. Vždyť já jsem Hospodin, váš Bůh!”

(Lev. 26:1)

Většina z nás nestavěla pilíře nebo kamenné sochy ve svých domech nebo zahradách, ale to neznamená, že nenosíme modly ve svém srdci. *Modla je cokoliv, čemu dáš svou sílu nebo z čeho sílu čerpáš.* Je to, kam si chodíš pro svůj život. Může to být to, k čemu utíkáš se schovat. To může být cokoliv, od něčeho tak světského, jako je jídlo, nebo tak daleko zasahujícího, až kam sahá tvé zapojení na sociálních sítích. Když si přečteš ten seznam, kým Bůh je, tak zjistíš, že On je naší silou, životem a útočištěm. Žádná osoba, vztah, organizace, nebo věc kromě Boha nemá nad tebou moc.

Pro některé z nás jsou naše pocity modlou. Když se cítíme krásné, věříme, že jsme krásné. Když se cítíme dobře, věříme, že se máme dobře. Pokud žijeme jen podle našich pocitů, budou nám lhát a nebude trvat dlouho a svedou nás na scestí. Pravdou je, že jsi krásná, protože náš Bůh zkrášluje pokorné spásou (Ž. 149:4). Jsi krásná, protože Bůh činí všechny věci krásné v jejich čas. (Kaz. 3:11). Nedovol bláznivým modlám a tvůrcům obrazu toho, co tento svět nazývá krásou, aby to mluvilo do tvého života. Když Bůh už promluvil požehnání nad tvým životem! David, uctívající válečník, popsal praxi modloslužby takto:

Stříbro a zlato jsou jejich modly, výtvary rukou člověčích. Ústa mají, a nemluví, oči mají, a nevidí. Uši mají, a neslyší, nos mají, a necítí. Ruce mají, a nehmatají, nohy mají, a nechodí, ani nehlesnou hrdlem svým! Ať jsou jim podobní ti, kdo je dělají, i všichni, kdo v ně doufají!

(Ž. 115:4-8)

Co to znamená, „ti, kteří je dělají, budou jako ony“? Když vyvýšíš to, co je lidské, budeš omezený tím, co může vytvořit člověk. Modly jsou formy bez obsahu. Budí zdání života bez jakékoliv moci posílení dalších. Proto jejich uctívači ohrožují své Bohem dané smysly, ztrácejí svůj hlas a svobodu pohybu. Když uctíváš Boha, jsi proměňován do Jeho podoby od slávy ke slávě. Protože není nikdo jiný jako náš Bůh, není lepší způsob jak vynést na povrch, co je v tobě jedinečné, než ho následovat. Můžeš být studentem jiných lidí, ale nikdy ne uctívačem člověka.

Bůh je Alfa a Omega

Druhá pravda, že Bůh je od věků až na věky, je jen jiným způsobem jak vyjádřit, že On je Alfa a Omega. Alfa a Omega jsou prvním a posledním písmenem řecké abecedy. Když jsou ta písmena spojena v tomto kontextu, představují vše od začátku až do konce. *Alfa* znamená „počátek, zrod, zrození, úsvit, zahájení a práh.“ Když přijde na *Omegu*, definice není jasná, ale znamená „konec, cíl a až do extrému.“ Možná je definice omegy nejasná, protože lidé jsou více obeznámeni s tím, co bylo, než s tím, co bude. To je ten důvod, proč se potřebujeme přiblížit Bohu, abychom slyšely jeho rady. On sám byl až v nejzazších končinách toho, co známe jako čas. Není nikdo jako náš Bůh. Prorok Izajáš nám říká:

Vzpomeňte na věci dávno minulé, vždyť já jsem Bůh a žádný jiný není, jsem Bůh a není žádný kromě mne. Já od počátku oznamuji konec a odedávna, co teprve nastane. Říkám: "Má vůle stane se, udělám vše, co se mi chce."

(Iza. 46:9-10)

A Message to podává takto:

Vzpomeňte si na svou historii, svou dlouhou a bohatou historii. Já jsem Bůh, jediný Bůh, kterého jste měli a mít budete – neporovnatelný a nenahraditelný – Od samotného začátku vám říkám, jaký bude konec. Po

celou dobu vám dávám vědět, co se stane. Ujišťuji vás, jsem v tom na dlouhou trať a udělám přesně to, co jsem se rozhodl, že udělám.

Bůh oznamuje konec věcí na začátku. On oznamuje Omega, když byla Alfa teprve napsaná. Zve nás, abychom se podívaly zpět a viděly Jeho věrnost. On ví, jak skončí každý jeden den, ještě než se rozední.

Už po dlouhou dobu jsem vám ukazoval, co dělám: Řekl jsem vám dopředu, co udělám, a potom jsem to udělal a bylo to.

(Iza. 48:3 Message)

Je to dokončeno a hotové. Nenechal nic nedokončeného: On si to nerozmyslí, ani neodvolá. Ježíš byl jeho konečnou odpovědí.

Už na startu jsem vám začal říkat, co se bude dít, ještě než se to stalo. Proto nemůžete říct „má modla to udělala.“ Máte všechny důkazy potvrzené vlastníma očima a ušima. Neměly byste o tom mluvit? A to byl jen začátek. Ještě mnohem víc věcí vám chci říct, které jste ani nevěděly, že existují.

(Iza. 48:5-7 Message)

Náš Bůh nám to říká už na začátku, abychom nezačaly důvěřovat lidem nebo věcem, které jsou odsouzené k tomu, že nás zklamou. Neměly bychom mluvit o tom, co On udělal, místo toho, co jsme udělaly my? Neměly bychom být více obeznámeny s tím, co předpovídá Stvořitel, než s předpověďmi jeho stvoření?

Bůh říká toto:

Nejedná se o stejnou starou věc. Toto je nové, úplně nové, něco, v co jste nedoufali ani jste o tom nesnili. Když to uslyšíte, nebudete moci říkat, „to jsem věděl celou dobu.“

(Iza. 48:7 Message)

Tady to je...

Náš Bůh oznamuje konec už před začátkem.

V Kristu nás Bůh miloval dříve, než my jsme milovaly Jeho.

Chytl nás, ještě než jsme spadly.

Odpustil nám, ještě než jsme o to požádaly.

Oblékl nás spravedlností, ještě než jsme si uvědomily, že jsme nahé.

A očistil nás, dříve než jsme si uvědomily, že jsme špinavé.

Bůh nazval ty, kteří byli Jeho nepřáteli, vetřelci a cizinci, svými vlastními dětmi a přáteli. A napsal příběhy našich životů, ještě než jsme se poprvé nadechly.

Vyzývám vás, abyste viděly toho neporovnatelného Boha takového, jaký skutečně je, a začaly napodobovat svého Otce jako milované, nádherné děti.

Bůh Já jsem, který jsem

Další, o čem chci mluvit, je Já jsem, který jsem. V Exodu 3:13-14 se píše:

Mojžíš ale pokračoval: "Hle, přijdu k synům Izraele a řeknu jim: ‚Poslal mě k vám Bůh vašich otců.‘ Co jim odpovím, když se mě zeptají: ‚Jaké má jméno?‘" Tehdy Bůh Mojžíšovi řekl: "Jsem, který jsem." A dodal: "Takto promluvíš k synům Izraele: ‚Poslal mě k vám Jsem.‘"

Jsem si jistá, že Mojžíš si musel myslet, co to je za jméno? Představte si, že někoho potkáte, a když se ho zeptáte, jak se jmenuje, tak odpoví, „jmenuji se Já jsem.“ A když poprosíš o objasnění, to jediné, co řekne je, „Jsem, který Jsem.“ Byly byte zmateny a plným právem. Zkus se zamyslet, jak by probíhal rozhovor: „Ahoj, jak se má Já jsem?“ Vypadalo by to, že mluvíš s ním, ale oslovuješ sebe. Zmatek na naší straně se odráží zpět do koncepce našeho Boha jednoho jediného, který je všeobjímající. Já rozhodně nejsem „Jsem, který Jsem.“ My jsme mnohem přesněji popisovány jako „jsem, protože On je.“ Bůh je, kým je. Bůh existuje, protože Bůh existuje. Já neexistuji, protože já existuji nebo dokonce protože se mí rodiče dali dohromady. V samé podstatě existuji, protože existuje Bůh. On je Stvořitel všech živých duchů.

Protože on je Já jsem, který Jsem, já mohu říct, že jsem v Kristu, který je Já jsem. Myslím si, že skutečně nerozumíme tomu, jak jsou ta slova mocná, protože kdybychom tomu rozuměly, žily bychom s jiným vědomím. Svět se nám bude snažit říkat, kdo je Bůh, ale On se nám nakonec zjevil ve svém Synu. Bůh se nám chce odhalovat skrze svého Syna a v tom procesu zjevit tebe. Jednoho dne se Ježíš snažil, aby jeho učedníci porozuměli této dynamice.

V Matouši 16:13-18.

Když Ježíš dorazil na venkov Cesaree Filipské, zeptal se učedníků: „Co říkají lidé o tom, kým je Syn člověka?“

Oni odpověděli: „Někteří si myslí, že je to Jan křtitel, někteří říkají Eliáš, někteří Jeremjáš nebo některý z dalších proroků.“

On na ně přitlačil: „A co vy? Kdo jsem podle vás?“

Šimon Petr řekl: „Ty jsi Kristus, Mesiáš, Syn živého Boha.“

Ježíš mu odpověděl, „Bůh ti zehnej Šimone, synu Jonášův!“

Tu odpověď jsi nevyčetl z knih nebo od učitelů. Můj Otec v nebesích, samotný Bůh, ti odhalil to tajemství, kdo skutečně jsem. A teď ti řeknu, kdo jsi ty, tvé skutečné já. Jsi Petr, skála.“

(The Message)

Slyšíš to? Když máme zjevení toho, kým Ježíš skutečně je, tak jsme připraveny slyšet, kdo jsme skutečně my. Šimon byl ve skutečnosti Petr. Neměl být vždycky rybářem, vedeným svými pocity. Měl být Duchem vedený vedoucí a skála. Můžu cítit Ježíšovo nadšení, jak pokračuje v Matouši 16:18-19.

To je ta skála, na které zbuduji svou církev. Církev tak rozpínavou energií, že ani brány pekla ji nebudou schopné zadržet. A to není všechno. Budete mít úplný a volný přístup do království Božího, klíče, které otevřou každé a jakékoliv dveře: Už žádné barikády mezi nebem a zemí a zemí a nebem. Ano na zemi je ano v nebi a ne na zemi je ne i v nebi. (The Message)

Když víš, kdo jsi ... tak víš, co je ti dostupné. Identita církve a přístup k nebeskému zaopatření jsou blízce svázané s jejím zjevením Krista. Když známe Slovo, tak se modlíme Slovo a z nebe se ozývá ano a amen.

Jak nazýváš Ježíše?

Tvé pojetí Boha se v tobě bude odrážet. Tvé vnímání Boha se nakonec odrazí na tvém životě a na tvých rozhodnutích. Jeden ze způsobů, jak je Bůh odhalován ve vašich životech, je tím, jak nazýváte Ježíše. Pokud nazýváme Ježíše dobrým učitelem, bude nás učit. Jestli ho budeme nazývat moudrým rádcem, bude nám dávat moudrost. Islám nazývá Ježíše prorokem i uzdravitelem. Odděleně jsou tyto tituly jen kůrky a drobky. Ale když nazýváme Ježíše jménem *Kristus, Syn živého Boha*, tehdy je ve vás zjevení Pána Ježíše. 1. List Janův nám říká:

Kdokoli vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom přebývá Bůh a on v Bohu. A my jsme poznali lásku, kterou k nám Bůh má, a uvěřili jsme jí. Bůh je láska. Kdo přebývá v lásce, přebývá v Bohu a Bůh v něm. Takto láska mezi námi došla naplnění, takže smíme mít smělou důvěru v soudný den - vždyť jsme na tomto světě takoví, jako je on.

(1. List Janův 4:15-17)

V tomto vyznání je věčné spojení a propast mezi vykoupením a naší realitou se zavírá. Když promlouváme Slovo Boží, tak se vzdálenost, která nás odděluje od pravdy, přemostňuje. Jsme na místě sjednocení s Bohem na základě toho, kým je On, a ne kým jsme my. To znamená, že já jsem, kým On říká, že jsem. To uvědomění a zjevení všech Božích příslibů, které jsou mi dány „v Kristu“, jsou blízce spojeny s tím, jak Ježíše nazývám. Je Pánem, uzdravitelem, Knížetem pokoje, počátkem i koncem mé víry? Nazývám Ježíše Bohem, nebo mu jen říkám dobrý učitel?

**PŘEDSTAVA BOHA,
KTERÉ SI UVĚŘILA,
SE BUDE V TVÉM
ŽIVOTĚ ODRÁŽET.**

Protože On je láska, já jsem milována a můžu milovat.

Protože On je život, já můžu žít.

Protože On je schopen, i já jsem schopná.

Protože On je mým bratrem, já jsem Boží dcerou.

Protože On je všemohoucí, já jsem mocná.

Protože on je uzdravitel, já jsem uzdravená.

Protože On je moudrost, já jsem moudrá.

Protože On je, já jsem.

Proto kým je On, já jsem tím, kým On říká, že jsem.

Jsem pečlivě a nádherně učiněná.

Vyzývám vás, abyste pozvaly Slovo Boží do zkušeností svého života. Abychom začaly s tím procesem hned teď, pojďme tento moment zachytit s modlitbou.

Drahý nebeský Otče,

Děkuji ti, že jsem vším, co o mně říkáš. Odpusť mi, že jsem zmenšovala tvůj obraz a za časy, kdy jsem se klaněla mnou vytvořeným modlám. Odmítám uctívat omezené obrazy vytvořené lidskýma rukama. Duchu Svátý, ukaž jakékoliv oblasti v mém životě, kde tyto modly mají ještě vliv. Ty jsi láska, a proto neježe jsem milována, ale také můžu milovat ostatní tak jako ty. Ty jsi zdrojem mého života a ten skutečný důvod, že dýchám. Ty jsi schopen dokončit to, co jsi započal v mém životě, a uschoпил jsi mě ke všemu, co jsi pro mě připravil. V Kristu jsem tvou dcerou, a protože můj nebeský Otec je všemocný, tak mám skrze Ducha veškerou moc, kterou potřebuji. Ty jsi můj konečný uzdravitel, už nebudu hledat ve světě uzdravení ran, které svět způsobil. Protože Ty jsi zdrojem veškeré moudrosti a já budu naslouchat Tvým radám.

Odpusť mi ty časy, kdy jsem dovolila, aby tvé vyjádření v mém životě bylo omezeno na kůrky a droby od ostatních. Chci Tě znát intimně a hluboce. Věřím tomu, že jsi mnohem víc, než jsem si kdy představila, a žádám tě, abys mě vedl do života bezkonkurenčního zázraku: Proto jsem, kým říkáš, že jsem. Bez ohledu na to, jak se cítím v tento moment, jsem pečlivě a nádherně stvořena.

Ve jménu Ježíše, amen.

Otázky k diskuzi

1. Porovnávala nebo poměřovala jsi Nejvyššího v minulosti podle svých zkušeností nebo znalostí? Například, myslela sis, že je jako tvůj Táta (dobrý nebo špatný)? Jak ho vidíš teď?
2. Jsou v tvém životě nějaké oblasti, kde žiješ z kůrek a drobků? A co fámy?
3. Co myslíte, že Augustin myslel tím: „Bůh je nejlépe známý tím, že je nepoznatelný“?
4. V kterých oblastech, kde se Bůh nazývá Já jsem, Ho potřebuješ poznat lépe?
5. V kontextu toho, že „modlou je cokoliv, čemu dáváš sílu nebo z čeho sílu čerpáš,“ jaké jsou některé oblasti, kde sis nevědomky postavila modly?
6. Co ti říká, když jsi v Boží přítomnosti a nazýváš Ho, kým říká, že je?

PŘÍSLIB BEZ SOUPEŘE

*Pokud vezmeme v úvahu neomylné sliby odměny ...
zaslíbené v evangeliích, tak by se mohlo zdát, že se
našemu Pánu zdají naše touhy příliš slabé a ne silné.
Jsme polovičaté bytosti, zahráváme si s alkoholem,
sexem a ambicemi, když je nám nabídnuta
nekonečná radost, jako malé dítě, které si nedovede
představit, co znamená nabídka dovolené u moře a
raději si staví bábovičky v bahně. Příliš snadno jsme
uspokojeni.*

C. S. Lewis

Dobrá tedy. Je tu jedinečný příslib pro tvůj život, který je také tvým pokladem. Tento poklad je neměřitelný a přesahuje čas. Ten poklad ti přichází formou nehmotného potenciálu. U některých ten dar spí ... je živý, ale spí.

Možná by ti přišlo jednodušší a zpočátku více vzrušující, kdybych ti řekla, že jsem právě vložila miliardu dolarů na tvůj bankovní účet. Ale i kdyby to, co ti bylo dáno, bylo více, než dokážeš utratit za celý život ... nikdy by to nebylo skutečně tvoje. Protože zákon pozemských pokladů je, že musí zůstat v říši svého vzniku. Když umřeš, necháš ho za sebou. Ale tento poklad, ten, který vlastníš, proměňuje tě, jak tě obohacuje, a bude s tebou na věčnost.

Ten příslib, o kterém mluvím, je jedinečný, nejen v bohatství, ale také v dosahu. Ovoce tohoto příslibu bude doprovázet tvé děti dlouho poté, co odejdeš, a stejně tak bude s tebou v nebi. Ten příslib ti nemůže být nikdy ukraden, ale stejně může být prodán za něco tak triviálního, jako je miska fazolí, jak to udělal Ezau. (Gen. 25) Nejlépe je uchováván v bezpečí, když je skryt, zabalen ve snech a naději. Když pečuješ o půdu svého srdce, tak ten poklad roste a prospívá. Mnoho milionů má semínko tohoto příslibu ve svém srdci a stejně bez ohledu na to, kolik lidí se hlásí o svůj díl, tento poklad se nikdy nemění.

Mluvím o požehnání Krále králů a Pána pánů. Je to poklad příliš velký, aby ho šlo spoutat a ohodnotit v papírových dolarech anebo dokonce stříbrem a zlatem. I kdyby ti zbylo jen oblečení, co máš na sobě, ten poklad by ti zůstal. Tato bohatství nejsou svázaná s ničím vytvořeným člověkem, jsou věčná a mohou být přenášena šeptanou modlitbou. Ty jsi má přítelkyně stejně královského rodu jako kterákoliv kouzelná princezna.

Královské pozvání

Představ si, že někdo ti klepe na dveře. Běžíš otevřít, a když otevřeš, tak zjistíš, že tam stojí posel krále. Chci, abys přemýšlela v Popelkovském stylu, ale spíše než komorný, to je anděl na tvém zápraží. Ten anděl je tak velký a zářivý, že stěží můžeš vidět, co je za ním, ale uvědomuješ si, že je tam shromáždění svědků, kteří čekají, aby zachytili tvoji reakci. Boží posel tě osloví jménem a nahlas prohlašuje, že jsi dědička – princezna nebeské říše. Ozývá se obrovský aplaus. Šokována odpovídáš otázkou: „Já jsem?“ Kývá na potvrzení a vkládá do tvých rukou, co vypadá jako pozvánka. S třesoucí se rukou obracíš obálku. Bez chybičky je tam zlatým písmem dokonale napsáno tvé jméno. Zhluboka se nadechneš a s očima zalitýma slzami si uvědomuješ, že jsi na zápraží sama. Anděl a jeho doprovod jsou pryč. Z domu se ozve hlas.

„Kdo je u dveří?“

S šepotem odpovíš: „Já jsem.“

Jsi přemožena vědomím, že se vše změnilo, ale stejně když se rozhlédneš kolem sebe na své okolnosti, tak se nezměnilo nic. Účelem této návštěvy nebylo měnit okolnosti anebo místo. Toto pozvání je jedinečná proměna zevnitř.

Pohlédneš dolů. Stále máš to stejné oblečení, které jsi měla, když jsi šla otevřít, ale tak nějak se zdá být lehčí, jako by už nemělo moc tě svírat, označovat nebo určovat, kým jsi. Jak se otáčíš, aby ses vrátila do domu, je tvá mysl čistší a uvědomuješ si, že to je, kde žiješ, ale není to tvůj domov. Daleké město, jehož zakladatelem je Bůh, tě volá. Po cestě do své ložnice procházíš obyvákem kolem lehce zmatených obličejů tvých milovaných. V tichu a samotě svého pokoje otvíráš obálku a opatrně vytahuješ pozlacenou pozvánku.

Má převzácná dcero, teď jsi znovuzrozena jako Sára, princezna Nejvyššího.

Jak budeš růst v intimním poznání Ježíše, tak se Jeho milost a pokoj budou neustále násobit ve tvém životě.

Toto královské označení znamená, že budeš mít přístup ke všemu, co kdy budeš potřebovat, jak budeš usilovat o zbožnost a poběžíš cestou svého života. Bud' ujištěna, že jak se budeš nořit do Svatého Písma, tak budou tvé mládí a mysl obnovovány a ty si začneš uvědomovat veškeré rozsáhlé poklady velkých a úžasných zaslíbení, která ti byla udělena. Každé z nich ti bylo zázračně zaopatřeno. Nejmilejší, pokud stále pochybuješ, tohle je to nejlepší pozvání, jaké jsi kdy dostala. To jediné, co potřebuješ udělat, je odvrátit se od světa, který už se stejně odvrátil od tebe.

Chtělo to trochu volnosti a zosobnění v překladu 2. Petrova 1:2-4, ale můžete si to přečíst i v původní verzi:

Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. Jakož nám od jeho Božské moci všechno, což k životu a ku pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti. Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učiněni byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech.

**CO BYCH SI
VYBRALA?
ZBYTKY
(POZEMSKÉHO)
MAJETKU NEBO
CELÉ (NEBESKÉ)
DĚDICTVÍ?**

Kdyby Ježíš nezaklepal ne dveře mého srdce, nezůstalo by mi nic. Bylo by zázrakem, kdybych cokoliv zdědila! Má rodina neměla nic, co by mně nebo bratrovi mohla odkázat. Co bych chtěla raději: zbytky nebo dědictví? Už před dlouhou dobou jsem se naučila, že Boží zaslíbení přetrvávají majetky.

A jak dosáhneme těch úžasně velkých zaslíbení? Jsou naší vírou. Galatským 3:14 nám to říká:

aby tak Abrahamovo požehnání přišlo v Kristu Ježíši na pohany a abychom skrze víru přijali zaslíbení Ducha.

Poznej Abrama a Saraj

Abychom se naučily více o těchto zaslíbeních, pojďme do známého příběhu a pasáže Písma jako diváci. Bůh nám zapsal do Písma příběhy, abychom se mohly naučit mnohé skrze zkušenosti jiných. Jak čtu, tak hledám klíčové věty každého příběhu, díky nimž příběh ožívá. Představuji si příběh a naslouchám Duchu Svatému a tímto způsobem vidím a slyším věci, které bych minula, kdybych jen četla slova, jak jsou napsaná na papíře. Ptám se otázky: Jak bych se cítila v jejich situaci? Co by pro mě bylo největší překážkou a čeho bych se bála?

Tento postup je jeden z mnoha způsobů, jak přistupovat k Písmu. Není nebiblický, je to způsob rozjímání, který umožňuje Písmu ožít. Patriarchové i ženy z dob matriarchátu jsou našimi bratry a sestrami v tomto přístupu. To je - jak se já *selah*¹ ... zastavím a přemítám.

Zaprvé chci, abyste se setkaly s Abramem. On je naším otcem ve víře. Představte si věrného, chybujiícího staršího zbožného muže. Hned vedle je Saraj, ona je naší matkou zaslíbení. Je neuvěřitelně krásná a stejně tak věrná, chybujiící, starší a zbožná.

Tito dva lidé byli dostatečně odvážní, aby na Boží pozvání opustili vše, co znali. Bůh zaslíbil, že požehná a rozmnoží život neplodného páru. Společně se vydali za dobrodružstvím. Hledali to, co nikdy neviděli, národ vybudovaný Bohem. Už byli na cestách po desetiletí, když se k nim přidáváme. Abramovi se blíží sté narozeniny a Saraj táhne na devadesát.

Prožili mnoho vzestupů i pádů na své cestě pustinou. Tady máte mé velmi stručné shrnutí: Přečkali konflikt, který přišel, když jim Bůh požehnal, a který způsobil oddělení Lota, jejich synovce. Saraj pak byla dána do faraonova harému a později z něho propuštěna. Během času vyhráli malou válku a vysvobodili svého uneseného synovce. Ve víře dali desátek Králi Melchisedechovi, knězi Nejvyššího Boha. Zakusili některá vážná zklamání a učinili velmi špatné rozhodnutí, když Saraj dala manželovi Hagar, aby mu počala syna, který byl pojmenován Izmael. Ve svém zklamání se Saraj dopustila zuřivosti a domácího násilí. Nemyslím si, že ten trojúhelník manžel – manželka – služebná byl zábavný.

Tady je pár věcí, které chci zdůraznit, aby nebyly opominuty v mém krátkém souhrnu příběhu Abrama a Saraj.

- 1. Byli v tom naplno.** Abram a Saraj opustili Ur a nedívali se zpět. Nevraceli se zpět. Bůh je povolal a oni Ho následovali. Tečka. Genesis 12:1-2 říká:

Hospodin Bůh řekl Abramovi: "Odejdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Učiním z tebe veliký národ a požehnám ti. Zjednám ti veliké jméno a budeš požehnáním."

Bůh činil cestu pro nové věci novým způsobem. Vedl je vpřed ve víře a naději. Dělali chyby, ale nikdy se nedívali zpět.

- 2. Oddělili se od sváru.** Abram a Saraj odešli z Ur, ale vzali s sebou svého synovce Lota (to nebyl nejlepší nápad). Abramovo požehnání způsobilo růst i u Lota. Když už je země nemohla oba uživit, jejich pastevci se začali hádat. Raději, než aby svár ještě rostl, dal Abram Lotovi na výběr zemi. Bylo pro ně lepší se rozdělit, než zůstat ve sváru. Poznámka: Pokud životem cestuješ s lidmi, s kterými bys být neměla, přijdou časy, kdy Bůh vám oběma dá vyrůst natolik, že se budete muset rozdělit. Svár uzavře Boží požehnání a efektivnost tvého života.

- 3. Dali jako skutek víry.** Když Abram dal desátek Melchisedechovi, tak platil dopředu na základě Božích příslibů. Raději než aby si vzal kořist, která pocházela ze Sodomy, dal vírou, což dalo podstatu jeho naději.

Tyto tři věci se projevily, když se Bůh zjevil Abramovi a vyhlásil tento příslib v Genesis 17:4-5:

"Hle, já sám s tebou činím smlouvu: budeš otcem mnohých národů. Nebudeš se už jmenovat Abram,

Vznešený otec, ale Abraham, Otec množství, neboť jsem tě učinil otcem mnohých národů.“

Věčná smlouva

Když zjistíš, že jsi dědičkou, Bůh změní tvůj titul. Když Bůh změnil Abramovo jméno na Abrahama, jeho život se rozšířil. Už nadále nebyl mužem bez národu ... ale byl otcem národů. V Genesis 17 Bůh detailně popsal, jaká bude velikost a bohatství této smlouvy. Abrahamův život měl být vyjadřován slovy jako *generační a věčný*. Ta země, po které Abraham chodil jako přistěhovalec a cizinec, se jednoho dne měla stát věčným dědictvím jeho potomstva. Bůh Abrahamovi zaslíbil, že bude s jeho potomstvem. Představuji si, že Abraham plakal v Boží přítomnosti, když zahlédl jejich dobrou budoucnost.

Ve své mysli vidím Abrahama ležícího na tváři před Bohem. Potom se zvedne na kolena a pozvedne svou uplakanou tvář k hvězdám. Jeho ruce se vztáhnou, jako by se chtěl dotknout toho blyštivého osvětlení na jasné černé pouštní obloze. Je přemožen vděčností. Každé slovo zaslíbení rezonuje až do morku jeho kostí. Na okamžik padá opona věků a Abraham je opět mladý, každá buňka ožívá úžasem.

To nové jméno, *Abraham*, naplňuje jeho srdce radostí a nadějí. Vidí Izmaele a myslí si: *Tohle všechno bude tvé, můj synu, tvůj život bude růst v násobcích, požehnaný a s překrásným osudem.*

Pán říká Abrahamovi, že tato smlouva potřebuje znamení. Není to nádherné veřejné znamení, jako byla duha pro Noema, místo toho je to osobní a bolestivé. Všichni muži v Abrahamově domácnosti mají být obřezáni. Toto odstranění masa potvrzuje, že Abraham a jeho potomci jsou ve smlouvě s Nejvyšším Bohem. Pak se rozhovor s Bohem otáčí k tomu, co se zdá být hlavní problém.

Bůh Abrahamovi řekl: "Své manželce Saraj už nebudeš říkat Saraj, Bojovnice, ale bude se jmenovat Sára, Kněžna. Požehnám ji a dám ti z ní syna. Požehnám ji a budou z ní národy, vzejdou z ní králové národů."

(Gen. 17:15-16)

Téměř můžu vidět Abrahamův zmatek. Udivený pohled zvedá jeho obočí ... Sára? Smlouvu jsi uzavřel se mnou a já už mám syna ... Izmaele. On je mým synem s Hagar. Tento vývoj přivedl Abrahama zpátky na tvář.

Abraham padl na tvář, zasmál se a pomyslel si: "Copak se stoletému narodí syn? Copak Sára v devadesáti letech porodí?"

(Gen. 17:17)

Slyšely jsme toho hodně o smějící se Sáře, když slyšela, že bude mít syna, ale byl to Abraham, kdo se první smál Božímu zaslíbení. Ale Abraham nezůstal jen u smíchu. On šel tak daleko, že Bohu nabídl alternativu.

Odpověděl tedy Bohu: "Kéž je před tebou živ aspoň Izmael!"

(Gen. 17:18)

Mně to zní, že se Abraham snažil zapojit Izmaele do plánu. Proč všechny ty komplikace se Sárou? Ať má nové jméno nebo ne, stále má staré lůno a starého manžela. Jak moc rozumím tomu, co tím myslel! Ale Bůh to nebere a odpovídá.

Bůh však řekl: "Nikoli! Tvá manželka Sára ti vskutku porodí syna a dáš mu jméno Izák, Smíšek. Jemu potvrdím svou smlouvu, aby byla věčnou smlouvou pro jeho budoucí símě."

(Gen. 17:19)

“*Nikoli! Tvá manželka Sára ...*“ zní poměrně jasně. Je to, jako by Bůh četl v jeho mysli. Představ si to! Bůh vyslyšel Abrahama a požehnal Izmaele, ale ne jako součást věčné smlouvy.

Když se dva lidé v manželství stanou jedním, tak je Boží smlouva zahrnuje oba. Abraham samozřejmě miloval Izmaele a zcela přirozeně pro něj chtěl všechno to, co mu Bůh přislíbil. Ale Izmael byl syn otrokyně, spojený s oblastí zápasů a těla. Příslib bez soupeře musel přijít skrze znamení a div bez čehokoliv k přirovnání. Velmi stará a neplodná žena bude mít dítě.

„Svou smlouvu však potvrdím Izákovi, jehož ti Sára porodí příští rok touto dobou.“

(Gen. 17:21)

Jak často děláme to stejné?

Bůh nám řekne, že udělá něco nového zázračného, a my váháme v nevíře? On nám říká, že rozšíří naše životy, a my mu říkáme, že se nemusí obtěžovat ... *jen požehnej to, co máme*. Co máme a co děláme, není dostatečně obsáhlé. Bůh se chce zapojit. On přemýšlí o generacích. Smlouva se naplní skrze Izáka, který teprve přijde. Toho, kterému se Abraham smál, ne toho, kterého si zplodil v těle! Jsem tak povzbuzena Abrahamovou lidskostí. Je v tom lekce pro nás všechny. Bůh ve svém milosrdenství požehná i to, co budujeme vlastní silou, ale Jeho věčná smlouva je upevněna mimo oblast našeho lidského zaopatření.

Nové jméno = Nový osud

Podle židovské tradice jména obsahují potenciál a osud jednotlivce. Proto změna jména má moc změnit tvou přirozenost, což může uvolnit místo tvému osudu. Například my jsme vědomě oběma synům vybrali jména s nadějí, že vyrostou do podoby svých jmen. Já prohlašuji význam těch jmen nad jejich životy.

Bůh často změnil něčí jméno, když už to jméno nevyjadřovalo původní přirozenost.

Pronásledující Saul byl přejmenován na Pavla a rybář Šimon byl Ježíšem nazván Petr, kámen. Jméno Izákova syna Jákoba bylo změněno na Izrael, což znamená Boží kníže. Náš Bůh pracuje na změně jmen. Někdy o tom přemýšlím jako o programu na ochranu svědků, v kterém všichni fungujeme skryti pod identitou jména Ježíš.

Když Bůh vstoupil s Abramem do smlouvy, zvětšil Abramovu kapacitu tím, že mu změnil jméno. Mám skvělého přítele Briana Bileci, který je Mesiánským rabím, a on mi vysvětlil význam těchto změn jména. Bůh, aby změnil Abramovo jméno na Abraham, tak ho rozdělil a vložil do středu písmeno z vlastního jména. Jméno *Abram* znamená „vzvyšený otec.“ Rozšířené jméno *Abraham* znamená „otec zástupů.“

To nové jméno prohlašovalo, kým Abraham bude. Bylo to jméno, jehož plný význam neměl být rozpoznán za Abrahamova života. Protože Abramův život vyvyšoval Boha, jeho dědictví mělo být rozmnoženo bez konce. Nikdy nezapomínej, že *identita je blízce spojena s tvým osudem*. Rabí Brian také poukázal na to, že Boží přísliby se nenaplnily, dokud Bůh nerozšířil také jméno Abramovy manželky. *Saraj* znamená „*Jahve je vládce*,“ což bylo změněno na *Sarah*, a to znamená „*Boží princezna*.“ Bůh přidal do jejího jména písmeno z vlastního jména Jahve.

Ta změna jména identifikovala, kým Sára byla v té proměně. Blízce ji to spojilo s Bohem a zároveň to deklarovalo, že všechny dcery zaslíbení budou stejně tak mít královské postavení. Nové jméno vzalo celou situaci ze Sářiných rukou a vložilo ji do Božích rukou.

Když bylo jméno Saraj změněno z mužského vyjádření („Jahve je vládce“) na ženskou roli („princezna Boží“), byl význam zjemněný a postavil ji do role příjemce. Abrahamovo nové jméno se rozšířilo, aby obsáhlo zástupy, a toto semínko zaslíbení stejně tak potřebovalo půdu zaslíbení. Samotný Sářin život se stal tou půdou a lůno ožilo zaslíbením.

Sářino přejmenování rozbilo její ladem ležící půdu a připravilo ji na růst, který byl Abrahamovi i Sáře svěřen. Bůh Abrahamovi řekl, že bude *otcem zástupů národů a Sáře*, že se stane národy a lidští králové z ní povstanou. Bůh jim oběma doslovně přidal představivost a vizi.

Když jsou lidé čestně spojeni jeden s druhým i se svým Bohem, Bůh do toho vstupuje, aby učinil nemožné. Neplodné lůno je zmocněno životem a posíleno, aby porodilo, manželství bez lásky jsou uzdravena, synové a dcery jsou vysvobozeni od démonů a děti jsou kříšeny z mrtvých. Naděje je obnovena, víra zapálena, láska vítězí a nepřítel je zahnán, jak jsou hlasy podvodu umlčeny.

Ať si to uvědomuješ anebo ne, zakusila jsi změnu jména při znovuzrození. Tvé jméno také bylo rozšířeno. Ježíš, to zaslíbené Abrahamovo símě, nezměnil tvé jméno jen zvětšením skrze přidání písmene z vlastního jména. Dal nám neomezený přístup k Otcí skrze použití Svého jména. Jak říká Jan 16:26-27:

V ten den budete prosit v mém jménu a neříkám, že budu prosit Otce za vás. Sám Otec vás totiž miluje, protože jste milovali mě a uvěřili jste, že jsem vyšel od Boha.

Ježíš by vyslečen a pokryt naší hanbou, když převzal naše místo na kříži. On položil celý svůj neposkvřený život za naše neplodné a znečištěné já a i když Jeho dokonale úplná oběť nás naprosto zachránila, učinila pro nás všechny místo, pro každou dceru a každého syna zaslíbení.

Si musíš dělat legraci!

Náš příběh pokračuje v 18. kapitole Genesis, kde Bůh opět navštěvuje Abrahama. Abraham sedí u vchodu do svého stanu, kde má stín, ale také může zachytit trochu vánku. Zvedne své oči a před ním stojí u dubů z Mamre tři muži. Většina odborníků si myslí, že ti muži jsou andělé. Abraham k nim běží, pokloní se a přemlouvá je, aby zůstali:

“Pane můj, prokaž mi prosím laskavost a zastav se u svého služebníka! Když dovolíš, nechám přinést trochu vody. Umyjete si nohy a odpočinete si pod stromem. Přinesu kousek chleba a posilníte se, než půjdete dál. Přišli jste přece ke svému služebníkovi.” “Udělej, jak jsi řekl,” odpověděli.

(Gen. 18:3-5)

Líbí se mi, jak zastavuje tyto pocestné a s úctou je zadržuje. A Abraham rozhodně dává mnohem víc, než slíbil. Napřed běží za Sárou a přikazuje jí, aby upekla koláče z té nejjemnější mouky. Potom jde ke svému stádu a vybírá to nejlepší tele, které předá služebníkovi, aby ho připravil. A když to dokončí, tak jim to nabídne s mlékem a máslem. Hostina, kterou připravil svým hostům, je trošku více bohatá než kousek chleba! Abraham je se svými hosty, když se ptají:

“Kde je tvá manželka Sára?” zeptali se ho. “Zde ve stanu,” odpověděl. Na to host řekl: “Za rok touto dobou se k tobě jistě vrátím a hle, tvá manželka Sára bude mít syna!” Sára však poslouchala vzadu u vchodu do stanu.

(Gen. 18:9-10)

Kdykoliv čtu tuto pasáž, tak je to, jako bych najednou byla se Sárou ve stanu. Dívám se skrze záhyby a koukám se jí přes rameno. Abraham je venku se svými hosty v částečném stínu stromů. Zvuk jejich hlasů se snadno nese v pouštním vánku, který čechrá jejich róby, jak vane mezi stromy a stany v oáze.

Sára poslouchá ze šera stanu, dostatečně blízko, aby slyšela, ale oddělena od jejich konverzace. Sára si dává pozor, aby nevydala žádný zvuk, ale Písmo odhaluje její myšlenky:

Abraham i Sára už byli velmi staří a Sára už nebyla v plodném věku. Sára se v duchu zasmála: "Teď, když jsem sešlá stářím, mám zakusit rozkoš? Navíc, můj pán je stařec!"

(Gen. 18:11-12)

Připomíná to Abrahamovu reakci, což mně udivuje ... je to poprvé, co to Sára slyší? Evidentně na to nebyla připravena. Někdy se zaslíbení přibližuje, když se zdálo tak nemožné. V Genesis 17:21 jsme slyšeli „příští rok v tento čas ...“ a když je příslib opakován před Sárou, je to „příští rok touto dobou ...“ Evidentně časový rozvrh se posunul. Není nic, co by nám pomohlo určit, kolik času uplynulo mezi Abrahamovou konverzací s Bohem a příchodem těchto andělů, ale nemohlo to být moc dlouho. Dobrý odhad by byl, že to bylo méně než měsíc. Hospodin se ujišťuje, že Sára je součástí tohoto rozhovoru.

Hospodin se Abrahama zeptal: "Proč se Sára smála a říkala: ‚Copak ještě opravdu mohu rodit, když jsem tak stará?‘ Je snad pro Hospodina něco nemožné? V daný čas, za rok touto dobou, se k tobě vrátím a Sára bude mít syna." Sára to ze strachu zapírala: "Nesmála jsem se." On ale řekl: "Ba ne, smála ses!"

(Gen. 18:13-15)

Sára se nejen smála ... ona lhala! Byla vyděšena, protože to byl takový ten smích „si musíš dělat legraci“, spíš takový výsměch.

Kde je Sára, tvá manželka?

Verše, které jsou před a po předchozí pasáži, mě nutí přemýšlet, o kolik víc bylo zamýšleno, ale zůstalo nevysloveno. Zdůraznila jsem některé věci, které jsem chtěla zmínit. Některé z těch věcí,

kteřé před tím unikly mé pozornosti. Zaprvé se chci podívat na otázku „Kde je Sára?“ Proč se schovávala ve stanu? Proč nebyla po boku svého muže a součástí tohoto rozhovoru?

Já vím, že znáte konec toho příběhu, ale je důležité, abychom si pamatovaly, že Sára ho neznala. Z pohledu svého věku si možná myslela, že její příběh již skončil a život byl vyčerpán. Možná se cítila diskvalifikována z manželského styku svým hrubým zacházením s Hagar.

Neuvědomovala si, že bolest, kterou prošla, a chyby, které udělala uprostřed zklamání a těžkých okolností, daly hloubku její strádající duši. K otěhotnění není třeba hloubka. Plytké a bezstarostné tě může přivést k těhotenství. Ale Sára měla být matkou Izáka a Izraelského národu a potřebovala být připravena.

Třináct let se dívala, jak Izmael rosl. Doufala, že bude vychovávat Hagarina syna jako svého vlastního, ale Izmael se necítil jako její syn. Abraham byl spokojen, ale Sára byla zlomená. Šance se zdály být nepříznivě nakloněny proti ní. Ale ještě horší než všechno toto je uvědomění, že se zdá, že Sára i Abraham zapomněli, kým ona je.

Další věc, která mě zarazila, byla otázka: „Kde je Sára, tvá manželka?“

Když k nám domů někdo přijde na návštěvu a hledá mě, tak se neptá Johna: „Kde je Lisa, tvá žena?“ To specifikování je zbytečné. To ujasnění by mělo smysl, jen kdyby v našem domě žilo více žen jmenujících se Lisa. Například kdyby si jeden z našich synů vzal za ženu Lisu, tak by bylo zapotřebí ujasnění: „potřebuji vidět tvou manželku Lisu, ne tvoji snachu Lisu.“

Kdokoliv, kdo nás zná, by se jednoduše zeptal: „Kde je Lisa?“ Pokud by nás neznali a chtěli mluvit s ženou z domácnosti, zeptali by se Johna: „Kde je tvá žena?“

Dráždí mě, že tito návštěvníci znali jak Abrahama, tak Sáru, a stejně se na ni ptali jak jejím jménem, tak i jejím vztahem k Abrahamovi.

Tito andělští návštěvníci mohli říkat: „Abrahame, jsme tu proto, abychom ti připomněli, že Sára je tvá žena. Víme, že váš život vypadá v tomto období jinak a že jsi měl dítě s Hagar, ale Sára je pořád tvoje žena.“ To může vysvětlovat, proč se Sarah spokojila s nasloucháním rozhovoru, ke kterému by se měla připojit. Návštěvníci byli vzácní v jejím kočovném světě. Abraham vyskočil, když uviděl tři muže stojící u stromů u vchodu do jeho stanu. Když čteme tento příběh v Bibli, zní to, jako by jídlo bylo připraveno za pár minut, ale připravit takovou hostinu by trvalo hodiny.

Proč by se kdokoliv z nás spokojil s nasloucháním, místo aby se přidal k rozhovoru o Božích příslibech? Možná se návštěvníci rozhlíželi a říkali: „Vidím otce víry, ale kde je matka?“

Pokud by se nějakou náhodou v mém domě objevil zástup andělů nebo Hospodin a John by je pozval na oběd, musel by mě silou vyhnat z obýváku. Abych byla upřímná, to by se nikdy nestalo v mém domě. Johnovi hosté jsou mí hosté a mí hosté jsou jeho. Ale kvůli argumentaci, kdybych z nějakého důvodu nebyla v místnosti a zaslechla bych, že se na mě ptají, poctila bych je okamžitým příchodem.

Nemám žádný důvod věřit, že Sára byla požádána, aby odešla, nebo že dokonce ji Abraham vyloučil. A tak přemýšlím, jestli se sama vyloučila z rovnice. Tento problém se objevuje, když jsou lidé tak blízce spojeni se zklamáním, že zapomenou, kým jsou. Naděje bolí, a tak se schovají a potom se smějí, a potom lžou.

Bez ohledu na důvody, proč byla Sára mimo a dívala se dovnitř, Bůh ji vložil zpátky do obrazu. Věřím, že to začalo připomínkou

Abrahamovi i Sáře, že ona je stále jeho život. Toto prohlášení odsunulo jejího soupeře, Hagar, a zároveň připomnělo všem zapojeným, kým je. Sára byla princeznou.

Proč se ptát Abrahama?

Další věc, která mě na tom příběhu zaráží, je fakt, že to byla Sára, kdo se smál, ale dotazován na to byl Abraham.

Hospodin se Abrahama zeptal: "Proč se Sára smála a říkala: „Copak ještě opravdu mohu rodit, když jsem tak stará?""

(Gen. 18:13)

Proč se ptal Abrahama na něco, co udělala Sára? Když to vidím, tak mám pocit, že Sára nevěděla o rozhovoru z Genesis 17. Možná Abraham stále zpracovával to, co s ním Bůh sdílel. Možná to nechtěl Sáře říct. Občas si s Johnem zapomeneme předat některé informace. Nebo se možná o tom bavili a nepočítali s tím zaslíbením. Ale jedna věc je zřejmá: Příklad syna pro Sárku nebyl v jejím životě živý. Poslové se ptají Abrahama:

**BŮH POUŽIL TOUHU
PO POTOMČÍCH A
SARINU ZRALOST,
ABY Z NÍ VYŠEL
VYVOLENÝ NÁROD.**

*„Je snad pro Hospodina něco nemožné?
V daný čas, za rok touto dobou, se k tobě
vrátím a Sára bude mít syna.“*

(v. 14)

Za rok měla mít Sára syna. Přijde mi celkem komické, že Sára lhala a zapírala, když se jí na to nikdo ani neptal, ptali se Abrahama. A je pro mne velmi utěšující, že náš Otec, Bůh věčné smlouvy, slyšel její tichý smích, protože mě to ujišťuje o tom, že On slyší ticho plačícího srdce.

Je obrovský rozdíl mezi smíchem radosti a smát se té myšlence. Sářin život postrádal smích. Narození Izáka to mělo změnit. Abraham a Sára začali svou cestu společně a měli naplnit zaslíbení,

když se naučili znovu společně smát. Zaslíbení vyžadují, aby spolu manželé a manželky, bratři a sestry, muži a ženy hovořili. Příliš dlouho se ženy skrývaly, ale Bůh chce, abyste věděly, že chce, abyste byly součástí toho rozhovoru. Bůh potřeboval Sářinu touhu a hloubku, aby vybudoval lid smlouvy. Galatským 4:22-23 nám říká:

Je psáno, že Abraham měl dva syny, jednoho z otrokyně a druhého ze svobodné. Ten z otrokyně se ale narodil jen podle těla, kdežto ten ze svobodné skrze zaslíbení.

Kdo ochraňuje Sáru?

Dřív, než Sára držela Izáka ve své náruči, tak tu byl ještě jeden rozhovor, kterého se rozhodla neúčastnit. A toto je pro mě naprosté tajemství, ale tentokrát když byla potichu a lhala, tak Bůh zakročil:

řikal Abraham o své manželce Sáře: "Je to má sestra." Gerarský král Abimelech tedy pro Sáru poslal a vzal si ji. V noci ale k Abimelechovi ve snu přišel Bůh a řekl mu: "Kvůli ženě, kterou sis vzal, teď zemřeš. Vždyť je vdaná za jiného muže!"

(Gen. 20:2-3)

Jsem ráda, že Bůh za ni promluvil, protože se zdá, že oba byli spokojeni s tím být potichu. Co si mysleli? Bůh činil novou věc, ale oni k sobě přistupovali *starým* způsobem. Ten rozměr bratra a sestry nebyl nikdy v pořádku, teď byl ještě horší než kdy dřív. Došlo ke změně jmen a Sára měla počít Izáka.

Sára byla zjevně žena neporovnatelné krásy ... ale bylo jí devadesát! Musela stárnout *neskutečně* dobře, nebo Bůh radikálně *obnovil* její mládí v přípravě pro Izáka. Ať jakkoliv, Abraham věděl, že Sára má do roku počít a porodit jim syna, takže ji měl chránit před namlouváním krále Abimelecha. Jak jinak si Abraham mohl být jistý, že nosí jeho dítě? Příliš často si myslíme, že mlčení je

odevzdání se, když není ... je to lež. Odevzdání se je vědomí jak a kdy mluvit. A tohle byl jednoznačně jeden z těch časů.

V jejich věku mohli spolu Abraham se Sárou žít jako bratr a sestra, ale tyto dny skončily. Pokud to nebyl jejich vztah předtím, než bylo její jméno změněno, tak to mělo být naprosto zřejmé po andělském navštívení. Obnovená jména Abrahama a Sáry se potřebovala přenést do jejich intimního vztahu. Oba rozuměli tomu, že má do roka otěhotnět jejich dítětem. Sára souhlasila s polopравdou, ale musíš přemýšlet, co si vlastně mysleli?

Abimelech si potom zavolal Abrahama a řekl mu: "Cos nám to udělal? Čím jsem se proti tobě provinil, že jsi na mě a na mé království přivedl tak veliký hřích? To, cos mi udělal, se nedělá!" (Gen. 20:9)

Poté, co Abraham vysvětlil své pochybné důvody toho podvodu, tak mu král Abimelech požehnal a nabídl mu, že může přebývat v jeho zemi. Abraham se modlil za Abimelecha a Bůh otevřel lůna všech žen v jeho domácnosti. Je ironií, že se Abraham modlil právě za tu věc, kterou teprve měl uvidět ve svém vlastním životě. Bůh ochránil Sáru dokonce tehdy, kdy její manžel dal přednost svému bezpečí před jejím. Bůh promluvil ve snu ke králi, aby ji ochránil, protože pro Něj byla převzácným pokladem. Můžeme Bohu důvěřovat ohledně našeho bezpečí a věřit, že On přinese naplnění svých zaslíbení v našich životech, dokonce i když naši nejbližší – třeba i náš manžel – nás zklamou.

Svobodná žena versus Otrokně

V 1. Petrově 3:6 čteme:

I vy jste jejími dcerami, když jednáte dobře a nedáte se ničím zastrašit (nedáváte prostor hysterickému strachu nebo nedovolujete obavám, aby vás znervózňovaly).

Sára nikdy neporodila dceru, ale toto písmo říká, že můžeme být jejími pravými dcerami. Jsme dcerami zaslíbení, dcerami svobodné ženy, když nedovolíme strachu, aby ovládal naše jednání, a nedovolíme obavám, aby nám sebraly odvahu.

Sára byla svobodná žena, která si vážila a ctíla Boha a svého manžela. Na druhé straně Hagar byla otrokyní, která opovrhovala svou paní, Sárou. Hagařin potomek, Izmael, pokračoval ve způsobech své matky a posmíval se Izákovi. Sára pochopila, že se musí oddělit svobodné od zotročeného. A my to potřebujeme také. V Galatským 4:30 čteme: *“Vyžeň otrokyni i jejího syna. Syn otrokyně nebude dědit se synem svobodné!”*

Synu otrokyně byl odepřen podíl na dědictví. Přišel o otce a vše, co znal jako rodinu. Jak svobodná, tak otrokyně měly stejného manžela. Obě měly syna. Ale jejich vztah s Abrahamem byl velmi rozdílný. Hagar představovala tělo a svázanost. Sára představovala svobodu a zaslíbení. Galatským 4:22-26 to popisuje takto:

Pamatuj, že Abraham měl dva syny: jednoho z otrokyně a jednoho ze svobodné. Syn otrokyně se narodil z lidského soucitu, syn té svobodné se narodil z Božího zaslíbení. To vykresluje podstatu toho, co řešíme. Ta dvě narození vyjadřují dva druhy vztahu s Bohem. Jeden je od hory Sinaj v Arábii. A odpovídá tomu, co se nyní děje v Jeruzalémě – otroctví, přivádějící potomstvo do otroctví. To je Hagařin způsob. V kontrastu k tomu je tu neviditelný Jeruzalém, svobodný Jeruzalém, který je naší matkou – to je Sářin způsob.

(The Message)

Líbí se mi ta fráze „to je Sářin způsob.“ Neporušitelná krása byla nástinem nestárnoucí, neposkvřené krásy, která je v Kristu. Narodily jste se ze zaslíbení.

Abraham - otec víry - a jeho princezna Sára jsou příkladem Krista a Jeho nevěsty, církve. Jsme povolány k tomu, abychom se staly závislé a podřízené Kristu. On je naší hlavou a všichni, kdo věří, jsou předmětem Jeho panství, vedení a autority. Ale nemáme žádný důvod ke strachu. On je náš manžel stvořitel. On nás utvořil svou láskou.

Přestaň se schovávat!

Pokud Bůh vložil do tebe touhu, tak ti dá taky sílu předvídat a naplnit ji. Tato síla přichází, když Bůh navštíví tvůj život zaslíbením. Možná jsou tyto stránky jako Sářini návštěvníci. Možná tato slova přichází, aby ti připomněla, kým jsi.

Pravdou je, že není žádná náhražka za to slyšet, jak Bůh mluví přímo k tobě. Musíš vstoupit do rozhovoru s Bohem, který se týká tvého osudu. My potřebujeme to, co neseš ve svém životě. Není čas na to, aby se ženy schovávaly. Je čas, abychom vyběhly, když je zmíněno naše jméno, s křikem „tady jsem! Jsem tady a chci slyšet!“

Pokud chceš žít bezkonkurenční život, musíš se přestat schovávat a být součástí rozhovoru.

Za rok se toho může stát hodně. Ukázalo se, že to byl rok, jaký Sára ještě nezažila. Což není překvapující, když máš rok rezervovaný pro Boží navštívení.

Uvědomuješ si, že tento rok může být stejný pro tebe? Tento rok mohl začít ve stínu se smíchem a lhaním a skončit tím, že přijmeš zaslíbení.

Možná si myslíš, počkej chvílku, já nelžu.

Lžeš, pokud si říkáš cokoli z následujícího:

Už je pozdě.

Jsem příliš mladá.

Jsem příliš stará.

Nejsem dostatečně schopná.

Udělal jsem příliš mnoho chyb.

Jsem v pohodě.

Nepotřebuji sen.

Nelži a řekni, že netoužíš po něčem víc. Nezapírej své sny. Když to děláš, tak přichází smích a potom lež, jak zavíráš dveře svého srdce. Otevři své srdce a přijmi veškeré zázračné divy, ke kterým jsi byla pozvána. Než abychom se vysmívaly pozvání, že bychom mohly žít život, který je jak zázračný, tak boží, pojďme se smát nad tím úžasným divem toho všeho! Jsme jako Popelky a tento svět může být připodobněn našim zlým nevlastním sestram. Jak dlouho budeme plakat se srdcem naplněným včerejším popelem, když princ stojí u našich dveří? Máš všechno, co potřebuješ k tomu, abys mohla žít život, který jen On mohl pro tebe vysnít. Proč ses spokojila s tím, že někdo nebo dokonce tvoje minulost za tebe odmítá pozvání?

Takže před čím se schováváš?

Jakému snu se vysmíváš? V co doufáš? Znáš ten nervózní smích, který se ti dere z hrdla v pokusu zakrýt to, co je momentálně příliš bolestivé, abys to brala vážně? Poslouchej! Nejsi ani kvalifikovaná ani diskvalifikovaná. Máš toto zaslíbení díky Kristu.

Nebo možná už tvůj život není nadále místem bolesti. Bolest je pryč a jediné, co zbylo, je strnulost. Je to místo, kterého když se Bůh dotkne, tak začneš plakat? Příliš mnohé jsou prázdné, a tak se začnou smát v pokusu vysmát se naději.

Je to proto, že v mnoha věcech jsi jako otec Abraham, když věříš tomu, že jsou některé věci, které jsou příliš těžké pro Boha? Je pro Něj příliš těžké přinést smysl do tvého života?

Je pro něj příliš pozdě vložit lásku do tvého světa? Co je to, co si myslíš, že je pro Něj příliš těžké, aby udělal pro tebe?

V Galatským 4:4-7 čteme:

Když se naplnil čas určený naším Bohem Otcem, Bůh poslal svého syna, aby se narodil z ženy mezi nás, narodil se pod podmínkami zákona, aby mohl vykoupit ty z nás, kteří byli uneseni zákonem. Proto jsme byli osvobozeni, abychom mohli zakusit naše právoplatné dědictví. S jistotou teď můžete říct, že jste byli plně přijati jako Jeho vlastní děti, protože Bůh poslal do našich životů Ducha svého Syna volajícího: „Tatínku! Otče!“ Cožpak tato výsada intimního rozhovoru s Bohem neukazuje jasně, že nejste otroci, ale děti? A pokud jste děti, tak jste také dědici s plným přístupem k dědictví. (The Message)

Byla jsi unesenou dědičkou, která byla vykoupena. Jedna z nejslavnějších a nejdůležitějších věcí, které kdy učiníš, je žít v plnosti toho, co smrt Ježíše pro tebe zaopatřila. Objevíš vše to, co ti patří, když budeš číst Jeho Slovo spíše jako osobní dopis než jako historickou událost. Tak používáš svůj vlastní hlas, aby upevňoval Jeho Slovo ve tvém srdci. Ať už to tak vypadá anebo se tak cítíš, ty jsi a máš vše, co Boží Slovo o tobě říká. Dokonce teď, dnes, ti Bůh dává nové jméno, naplňuje Svě zaslíbení a potvrzuje tvé místo Božího dítěte. Boží osud pro tvůj život a Jeho slova nad tvým životem nejsou omezena tvou momentální situací. Jeho přísliby jsou bezkonkurenční. Neschovávej se před nimi.

Přijmi je.

Otázky k diskuzi

1. Věděla jsi, že Bůh nás pozval, abychom *ted'* měly podíl na Boží podstatě Jeho Syna skrze zaslíbení, která máme v Kristu?
2. Je nějaká oblast anebo vztah, který je neustálým zdrojem sváru a od kterého se možná potřebuješ oddělit nebo uzdravit předtím, než Bůh naplní své zaslíbení na tvém životě?
3. Schováváš se? Jestli ano, tak před čím?
4. Nasloucháš rozhovoru, kterého Bůh potřebuje, abys byla součástí? Proč?
5. Kdy není mlčení odevzdání se?
6. Je nějaké Boží zaslíbení, kterému se ve svém životě směješ nebo o něm lžeš?
7. Jaké můžeš udělat kroky, abys změnila to, že jsi venku a díváš se dovnitř na aktivní vášnivé zapojení se?

NEODVAŽUJ SE POROVNÁVAT!

Porovnávání je zlodějem radosti.
Theodore Roosevelt

K této kapitole by pravděpodobně mělo být připojeno varování!

To, co budete číst, je hrubé a odhalující. Následující událost je smutně pravdivý a trapně směšný příběh o mně. Doufám, že žádná z vás netrpěla dočasnou poruchou soudnosti, kterou vám zde předložím ve slovech, ale pokud jste si to zažily Nejste v tom samy. Tak pojďme na to.

Můj den začal poměrně nevinně. Šourala jsem se do naší kuchyně, omotaná županem přes mé flanelové pyžamo, aby mě ochránil před dalším chladným lednovým ránem v Coloradu. John už byl vzhůru víc než hodinu a tiše si četl ve své studovně. Posedávala jsem po kuchyni před svým strojem na espresso, zatímco jsem matně vnímala, jak se mí dva synové připravují, aby vyrazili za svým dnem. Austin se chystal do práce a Alec do školy. Když se vchodové dveře zavřely, tak jsem se posadila na sedačku a popíjela svůj druhý šálek dokonalé kombinace espressa s našlehaným mlékem posypané hoblinkami kaka, skořice a špetkou surového cukru s kajenským pepřem. (Můžu říct, že bych

si přála všem mým kamarádkám udělat taky takový šálek!) Zimní slunce zrovna vycházelo nad naší zahradou. Schoulila jsem se na sedačce a sledovala růžové paprsky zahánějící temně modré stíny. Dnes jsem nemusela chytnout žádné letadlo. Nebylo žádné brzké ranní setkání, na které bych musela pádit. Prostě jsem mohla začít den, tak jak to mám ráda: pomalu. Povzdechla jsem si, uchopila sklenici a vychutnávala teplo, které proudilo celou mou bytostí; tak jsem začala cítit, jak krev začíná proudit do mého mozku. Bylo to dokonalé zklidnění.

Což je důvod, proč jsem si měla vzít Bibli a svoji denní četbu, kterou zkoumám, nebo se jen zastavit a užívat si Boží dobroty ke mně.

Měla jsem vědět, že si nemám zapínat telefon. Věřte mi ... teď to vím. Ale jedna z mých slabostí je také jedna z mých silných stránek. Vnímám sociální média jako příležitost, jak se spojit s přáteli. Projíždění příspěvků je něco jako zajít si na kávu s mými důvěrníky. Touha po spojení s ostatními je skvělá, když je ve správnou chvíli a na správném místě. Tohle nebylo ani jedno. Jsem z těch, kdo by se měl prvně spojit s kávou a potom s Duchem Svatým, dřív než jdu na veřejnost.

Seznam

Jak jsem projížděla svůj Twitter, začala jsem si uvědomovat vlákno vinoucí se proudem mých přátel. Lidé, které znám, miluji, a dokonce cítím potřebu ochraňovat, přiznávali, kdo si je přidal na seznam. Ale to nebyl jen tak nějaký seznam. To byl TEN SEZNAM. Seznam, kterého jsem si přála být součástí.

Dobře, v tuto chvíli je důležité, abych vám dala nějaký kontext.

Je to seznam, který se obnovuje a předělává každý rok. Posledních pár desetiletí byly různé organizace a jednotlivci zodpovědní za vytvoření „seznamu.“

Tentokrát jednotlivec spíše než organizace vytvořil ten seznam. Jeho autorem byla žena ... někdo, o kom jsem věděla, ale neznala jsem ji. Ale ten fakt, že jsme se neznaly, neznamenal, že jsem nechtěla být na jejím seznamu.

Projížděla jsem jména. Protože byla seřazena podle abecedy a mé jméno začíná na „B“, netrvalo dlouho, než jsem si uvědomila, že nejsem na seznamu ... znovu.

Ve skutečnosti jsem nikdy nebyla na tom seznamu. Ale zjevně tentokrát skoro každý, koho jsem znala, tam byl. Lidé, které jsem vyučovala, se dostali na seznam. Někdo, kdo překládá mé knihy do španělštiny, byl na seznamu.

Možná přemýšlíte ... co to bylo za seznam a proč to pro mě bylo tak důležité?

Byl to seznam sta nevýznamnějších služebnic v Americe.

Mé srdce začalo bít o závod. Směšné otázky a porovnávání se běžely mou myslí. Proč nejsem na tom seznamu?

Je to, protože málo píšu na blog?

Moje mysl se začala motat.

Proč mi více než milion prodaných knih a dvě desetiletí cestování a služby ženám nezajistily místo na tom seznamu?

Jsem dobrá přítelkyně. Co na tom, že jsem vdaná přes čtyřicet let, vychovala jsem čtyři syny a mám rodinu, která je skutečně ráda pohromadě?

Četla jsem dovětek, který byl pod seznamem. Zjevně žena, která dala tento seznam dohromady, připouštěla, že mohla někoho

přehlédnout a některé ženy, které by měly být na tom seznamu ... tam nejsou. Aby to napravila, dala prostor pro přídávky.

Sjela jsem dolů.

Bylo by špatné tam doplnit své vlastní jméno?

Myslela jsem to vážně? Jistěže by to bylo špatné!

Možná by moje asistentka mohla přidat moje jméno. Když jsem si uvědomila, že balancuji směšně blízko pubertální šílenosti, šla jsem najít svého manžela.

Vtrhla jsem do jeho kanceláře jako načechráný vír z pyžama se zběsilým zvoláním: „Johne, nejsem na seznamu ... zase!“

Mé kotě, čtoucí si Bibli, se na mě podívalo přes okraj svých brýlí na čtení. Byl zmaten. Neměl ponětí o nějakém seznamu. S rukama máchajícíma kolem sebe jsem začala vysvětlovat, co to je za seznam. Ani se nahnul. Sdílela jsem se, kdo je na tom seznamu a o mém zjevném zklamání, že na něm nejsem. Ani nevstal z židle. Jen odložil svůj zvýrazňovač Bible a zvedl obočí. Když mé řečnění skončilo, klidně mi navrhl několik pasáží z Bible, které bych si měla pročíst.

To nebyla odpověď, kterou jsem hledala! Chtěla jsem, aby řekl: „Líso, je mi to tak líto! Souhlasím, že se stala hrozná křivda. Podej mi můj telefon. Já tě přidám na seznam.“ Ale on to neudělal.

Bránila jsem se: „Nepotřebuji číst ta Písma – znám je z paměti! To není to, co od tebe teď potřebuji! Copak to nevidíš? Je mi přes padesát a nikdy se na ten seznam nedostanu!“

John se zeptal: „Kdo vytvořil ten seznam?“ Já mu řekla jméno ... on ho neznal.

„Znáš tu ženu?“

Zatřásla jsem hlavou. On pomalu pokývl a znovu se podíval na svou Bibli. Pak zopakoval doporučené verše s jedním veršem ještě navíc.

Když jsem nenašla žádné pochopení ve společnosti svého manžela, vyřítla jsem se z jeho kanceláře křičící: „Nepotřebuji číst ty Verše z Bible, abych věděla, že jsem mimo! Já vím, že jsem mimo. Ale to, že vím, že jsem mimo, neznamená, že mám díky tomu pocit, že je to *v pořádku!*“

Potřebovala jsem ženu. Vyšla jsem na verandu čelit mrazivé teplotě pod nulou ve svém pyžamu, aby můj manžel neslyšel, jak opakuji své lamentování. Promyslela jsem si, koho mám zavolat, aby mi řekla pravdu a nejen projevila soucit. Zahájila jsem příběh větou „*já vím, že jsem mimo ...*“ a potom jsem vybalila celý příběh se seznamem.

Ona se zeptala: „Jsem já na tom seznamu?“

„Jistěže jsi na tom seznamu! Jsou tam všichni jen ne já!“

„Komu na tom záleží?“ Nabídla.

„Zjevně mně a jistěže tobě na tom nezáleží, jsi na tom seznamu.“
Odpověděla jsem. A tehdy jsem přiznala: „Nechci se zajímat, ale zajímám. Já vím, že je to špatně a jen to potřebuji někomu říct. John mi už navrhl verše, které si mám přečíst ...“

Ticho.

Už jsi někdy měla jeden z těch momentů, kdy se cítíš, jako bys stála mimo sebe a díváš se na blázna?

To je ten moment, který jsem prožívala. Kdykoliv jsem promluvila, tak jsem zněla ještě směšněji. Potřebovala jsem rychle ukončit ten telefonát a přála jsem si, abych nikdy nezavolala. Vykřikla jsem: „Přicházím k tobě jako ke své zpovědnici. Chci se přes to dostat. Potřebuji to vidět z druhé strany!“

Z celého srdce se mnou souhlasila (že jsem mimo) a zavěsily jsme.

Já jsem věděla, co je správné. Můj manžel věděl, co je správné. Má přítelkyně věděla, co je správné. Ale stejně jsem se cítila špatně. Já jsem byla šílená z myšlenky seznamu a zklamaná autorkou toho roku. Myslím tím, kdo dělá takové věci? Když jsem se potom znovu podívala ne ten seznam, viděla jsem, že jsou další lidé, kteří by měli být na tom seznamu a unikli jejímu zájmu ... Možná bych já měla udělat seznam. Mohla bych je na něj přidat! A navíc, já mám víc následovníků na Twitteru a přátel na Facebooku než ta autorka. Co činí její seznam platný? Přemýšlela jsem o této možnosti ... deset sekund. V žádném případě bych nic takového neudělala!

Můj pokus o vytvoření seznamu by byl v nejlepším případě velmi omezený a bez ohledu na to, jak pečlivě bych seznam tvořila, byla jsem si jistá, že bych někoho vynechala. Chtěla jsem v nich podnitit ten stejný konflikt, s kterým jsem momentálně sama bojovala? (Krom toho jsem pochybovala, že kdokoliv, koho bych omylem vynechala, by se choval tak absurdně jako já poslední půl hodiny.)

Odložila jsem telefon, zavřela oči, zhluboka se nadechla a nechala to jít. Jak jsem vydechla, slyšela jsem Ducha Svatého, jak se jemně ptá: „Liso, byla bys stejně tak našťvaná tím seznamem, kdybys na něm byla? Říkala bys o tom seznamu, že je destruktivní a škodlivý, kdyby na něm bylo tvoje jméno?“

Okamžik pravdy. Nebyla. Místo toho bych použila sociální média, abych poděkovala té ženě, kterou neznám, možná bych na to odkázala ve Twitteru, abych ostatní „nasměrovala“ na ten seznam.

Byla jsem přistižena

Ano. Jsem manželkou jednoho, matkou čtyř a babičkou, a stejně když zapomenu na svou skutečnou identitu, stále můžu zápasit s krutostí porovnávání se. V tom smyslu byl pro mě ten seznam dar, protože mi ukázal, kde jsem.

Když hledáme své utvrzení u ostatních, vždycky se budeme cítit jako ti, co se zvenčí dívají dovnitř. Abych byla úplně upřímná, není jediná osoba, která kompletně může zaplnit tu mezeru utvrzení ve tvém životě. (Je mi líto – dokonce, i kdyby tvůj manžel byl dokonalý, tak se to nestane.) Není žádný životní úspěch, seznam nebo cena, které by mohly zapsat slova, jež jen Bůh může vepsat do tvého srdce:

Milovaná, krásná, vzácná, důvěrně známá ... moje.

Zloděj radosti

Bez ohledu na to, jak to vypadá zvenčí, Bůh sám rozumí tomu, co způsobuje třesení ženského srdce, a jediné Bůh ví, jak ztlumit šílenství ženy v pyžamu, která zapoměla zklidnit svou duši dříve, než porovnávání se přijde ukrást její pokoj. Můžu tě ujistit, že cokoli děláš, co živí soupeření, bude narušovat tvou sílu. Jak Theodore Roosevelt jednou vhodně napsal: „Porovnávání se je zlodějem radosti.“

**VŠETKO, ČO
POVZBUDUJE
VZÁJOMNÚ
RIVALITU, ŤA
OBERIE O SILU.**

Jednoznačně jsem zakusila tu krádež toho rána. Myslela jsem si, že se mě takové chování netýká. Opravdu, neměla jsem takový výbuch roky! Ale toho rána se kombinace zanedbání duše a menopauzy projevila jako prudce výbušná. Zdá se, že některé studnice v mém životě se trochu zakalily a zahrada mého srdce zoufale potřebovala pozornost. Vypadá to, že jsem si pěstovala některé plané výhonky vinné révy, které potřebovaly pořádně prořezat.

Srovnávání se to přitahuje. Když to dovolíš, tak tě to vždy odtáhne z tvého nejpravdivějšího centra. Srovnávání se bude snažit tě nafouknout skrze zákeřné nástroje pýchy nebo se tě bude snažit zatlačit dolů skrze tyranii nejistoty. Ať tak nebo tak, nebude trvat dlouho a budeš se cítit od kormidla hledící z venku dovnitř.

Nenávidím, když je někdo úmyslně vynechán. Ale jsou časy, kdy pocit *být mimo* je ta jediná věc, která způsobí, že se *díváme dovnitř*. Já řeknu toto o autorce toho seznamu. Je mladá, vtipná a chytrá. Ať už souhlasím anebo nesouhlasím s jejím přístupem, jsem velmi vděčná za to, co mi ten seznam odhalil o mně.

Poslala jsem esemesku mé trpělivé přítelkyni, která možná pochybovala o mém zdravém rozumu. Znovu jsem zašla do kanceláře svého muže, abych obejmula toho svatého manžela. Zamířila jsem na svých kluzkých nohách do své ložnice, zavřela dveře a klekla na kolena. Následuje část mé modlitby:

*Nebeský Otče,
děkuji ti, že odhaluješ mé vady.
Odpusť mi. Odhal kořen tohoto plevelu. Ve jménu
Ježíše Krista, amen.*

Pokračovala jsem svým dnem a byla jsem ve skutečnosti schopná se podívat zpátky na svou hodinku šílenství a zasmát se své absurditě. Později ten den jsem se setkala se svou asistentkou.

Když jsme procházely poštou, tak jsme narazily na poměrně neobvyklý předmět. Zjevně jsem byla vybrána spolu s pár dalšími ženami, abych se jako čestný host zúčastnila ho inspirativního ženského setkání. Aby nás uctily v naší nepřítomnosti, vytvořily třiceticentimetrové zalaminované panenky každé z nás. Moje byla poslána Johnovi v naději, že by si mohla užívat místa v jeho kanceláři. Když jsem panenku otočila v ruce, začala jsem se nahlas smát a udělala si v mysli poznámku, že bílé rifle nejsou pro mě vhodné na pódium. Odložila jsem jí. Uslyšela jsem známý hlas, jak šeptá: „Udělal podle tebe panenku. Udělalo tě to šťastnou?“

Zatřásla jsem hlavou nad svým plastickým obrázkem oblečeným do bílých riflí s mikrofonom v ruce. Panenka byla stejně falešná jako seznam. Znovu jsem se zasmála. Snažila jsem se tu panenku vyhodit, ale manžel ji zkonfiskoval s připomínkou, že byla poslána jemu a ne mně. Podezřívám ho, že si ji nechává, aby odradil další naprosto absurdní dny v blízké budoucnosti.

Tři nebezpečí

A co ta Písma, která mi John navrhl, ta, která jsem znala? Zaprvé tu máme 2. Korintským 10:12

Nemáme ovšem tu drzost přiřadit se anebo se i jen podobat těm, kdo chválí sami sebe. Beze vší soudnosti se sami sebou poměří, srovnávají se sami se sebou!

Učte se ode mě! Neopovažujte se třídit, porovnávat nebo chvástat. Proč? Je to skutek pýchy, dokonce i když to porovnávání je v neprospěch. Všichni víme, že pýcha je předchůdcem pádu. A zahrávání si s těmito třemi nebezpečími tě dostane na místo, kde je to nebezpečné a občas děsivé.

Co se stane, když třídíme

**NEHODNOŤ SE,
NESROVNÁVEJ SE,
ANI SE NECHVĚL.**

Moudří netřídí. Moudří nechtějí být tříděni. Tříditi lidi není na úrovni. Tříditi něco znamená: dát to na určené místo nebo přiřadit kategorii. Další výrazy pro slovo tříditi jsou *známkovat, dělit, značkovat, kategorizovat a hodnotit*, a pravděpodobně nejméně žádoucí je *rozškatulkování (angl. holubník)*. Merriam-Webster's slovník definuje rozškatulkování jako „Něco, co se používá k popisu čisté kategorie, která neodráží skutečnou složitost.“

V životě nejsou žádné čisté kategorie. Život v tom nejlepším smyslu je chaotický. Pravdou je, že život každého jedince je mnohem složitější, než můžeme vidět. A kdo se zdravým rozumem by chtěl být strčen do nějaké škatulky, znečištěné holubím trusem?! Sociální média jsou jednou z mnoha příležitostí, které si užíváme a které mají moc zmenšit anebo rozšířit jak naše předsudky, tak naše chápání.

V této době není špatný nápad se pravidelně ptát, jakou částí stavby nakonec chci být? Chci být hodnocena, známkována a odkládána ostatními? Víím, že ten seznam, co jsem četla, byl pokusem oslavy vzájemnosti ... tyto ženy dorazily do cíle! Byl vytvořen, aby oslavoval něco, co nebylo vždy oslavováno ... ženy ve službě!

Ale pokud chceme být kategorizovány, můžeme zjistit, že jsme uspokojeny. Jeden starší moudrý muž před léty varoval mého manžela: „Nedovol jim tě označkovat. Pokud budou moci, použijí nějakou nálepkou, aby tě jednoho dne mohli diskvalifikovat.“ Dovolte mi říct, že většina lidí nespadá do průměru. A ti, s kterými bylo krutě zacházeno nebo byli vynecháni, vás velmi rádi označí *za něco méně než...*

Co se stane, když porovnáváme

Odvážní si netroufnou porovnávat dokonce ani tehdy, když by z toho měli vyjít moc dobře. Uvědomují si, že mají před sebou ještě dlouhou cestu. Zahlédli věčnost a chápou, že nic pozemského se tomu nemůže rovnat. Ta vize toho slavnějšího je pobízí vpřed. Porovnávání se je útočiště pro zbabělé, kteří se neodvážejí věřit v něco víc.

Jak se jmenuje ta hora, na kterou šplháme? Popularita? Z pohledu věčnosti je to jen hromádka popela. Nebo pokud chceme být více bibličtí a citovat Pavla z Filipským 3:8, tak je to hromádka psích lejn. Hnuj není něco, na co by se mělo šplhat, je to něco, čemu je dobré se vyhnout nebo to překročit. Problém je, že příliš mnoho z nás chodí kolem s psím lejnem na podrážce a necháváme za sebou smradlavou stopu. Zvykly jsme si na ten smrad, ale to neznamená, že to smrdí hezky. Filipským 3:7-9 říká toto:

Všechna ta pověření, kterými se ti lidé tak ohánějí jako něčím zvláštním, teď trhám a házím do koše – spolu s čímkoliv dalším, za co jsem si připisoval zásluhy. A proč? Kvůli Kristu. Ano, všechno to, co jsem kdysi považoval za důležité, je pryč z mého života. V porovnání s tou úžasnou výsadou poznání Ježíše Krista jako svého Pána osobně všechno to, co jsem si myslel, že mám, je pro mě nepodstatné – psí lejno. Všechno jsem to hodil do koše, abych mohl obejmout Krista a být objímán Jím.

(The Message)

Příležitost poznat Ježíše jako Pána je naší největší výsadou. Když jsem se natáhla pro telefon spíše, než si vybrala znát Ho víc, vybrala jsem si to menší.

Je mnohem lepší znát Boha, než být známý u lidí.

Co se děje, když se chvástáme

A co chvástání se? Co je špatného na tom občas oslavovat, co jsme „my“ udělali? Ano, je čas, kdy máme oslavovat a tleskat růstu. Ale celé se to zamotává, když začneme brát to, co nám bylo zdarma dáno, jako vlastní úspěch. Ovoce je pěstováno a dary jsou pouze přijímány, a i tehdy jsme pouze správci Božích darů, které nám byly svěřeny.

Někteří lidé jsou úžasně krásní. Jiní se rodí do rodin s obrovským bohatstvím a výsadami. A jen pár z nich se rodí do obojího. A potom jsou tu ti, kteří se narodí do opačných podmínek. Žijí v strašné chudobě a jsou vychováni v rodinách bez vztahů. Jsou tu ti, kteří nemají žádnou zjevnou vnější krásu. Většina z nás spadá do místa někde mezi, uprostřed. A stejně, žádná z těchto podmínek nemá moc s konečnou platností psát tvůj příběh, nebo ovlivňovat tvou hodnotu. Bůh nehledí na vnější vzhled ... On se dívá do srdce. Bohatství jedné generace může odletět a opustit další.

Jak se na to dívám, tak si myslím, že to není fér, ale tohle vím: Bůh je spravedlivý. On ví, jak vyvážit výzvy a výhody každé jedné duše na dlani své ruky. On sám drží spravedlivé váhy. To je jeden z dalších důvodů, proč se nemáme porovnávat. Protože je tu velmi reálná duchovní stránka všeho toho, co se děje tady a dočasně.

To je to, kde se dostáváme do úzkých a riskujeme vzdávání cti spíše člověku než Bohu. Když se tohle dostane na scénu, tak vytváříme zbytečné soupeření. Pojďme dál, roztáhněme oponu a odhalme druhou polovinu 2. Korintským 10:12:

Beze vší soudnosti se sami sebou poměřují, srovnávají se sami se sebou!

Vy víte, že já jsem to dělala. A myslím, že jsme to všechny udělaly. Poměřovaly jsme se a porovnávaly. Jsou tu ti, kteří

se arogantně porovnávají s ostatními, a potom jsou tu ti, kteří bláznivě dovolují porovnávání, aby ponižilo to, co chce Bůh dělat v našich životech.

Pýcha přináší nerovnováhu na jedné straně spektra, zatímco nedostatek sebevědomí ochromuje na straně druhé. Oba extrémů jsou nebezpečné. Je jen jedna správná míra, nezměřitelný Kristus, náš pomazaný Král králů. On sám je svatý, čistý a mocný. Jsme jako mravenec natahující se ze své hromádky prachu, který si bláhově představuje, že se mravenečník bojí k němu přiblížit, zatímco se mravenečník celou dobu třese strachem před lvem, který tam jen tak odpočívá ve stínu. Bez ohledu na to, jak pracovití nebo chvályhodní jsme, není to srovnatelné s tím, kdo nás přetvořil.

Tady je další z veršů, ke kterým jsem se mohla obrátit – Jan 5:44:

Jak můžete očekávat, že se někam dostanete s Bohem, když trávíte veškerý čas intrikařením o pozice mezi sebou navzájem, děláte si žebříček protivníků a ignorujete Boha?

(The Message)

Proč bychom plýtvaly svým časem děláním žebříčku nepřátel, když jsme byly pozvány do přítomnosti bezkonkurenčního Boha? Kdykoliv dovolím, aby můj život byl definován lidmi, tak zjišťuji, že se mi ztrácí spojení s mým Nebeským Otcem. Brzy je můj pohled porušen tím, co vidím a slyším, že říkají lidé o tom, kým jsem, a zapomínám na Boží prohlášení, kým se stávám. Jsou časy, kdy přemýšlím, jaké následky, přesahující mé porozumění, mohou mít mé bláznivé skutky.

Doufám, že se můžete smát mému směšnému ránu a uvěznit všechny své tendence porovnávání se. Bylo by to vyčerpávající, kdyby to nebyla jen jednorázová událost, ale každodenní situace. Důvod, proč porovnávání se není neustále v mém životě? Je to

díky tomu, že mám lidi, jako je můj manžel a věrná přítelkyně, kteří mi tu blbost vyženou z hlavy.

Kousající a požírající

Sociální média jsou způsobem, jak pozvat hromadu lidí a hlasů do svého světa. To může být dobrá věc, ale dělá to z mnoha nepříjemných lidí naše sousedy. Pokud je nemůžeš milovat, možná by bylo lepší dát nazpět některé hranice. Pokud je někdo nenávidný, neodpovídejte mu stejným způsobem, dejte latku výš. Žít pod milostí nás neopravňuje k tomu být k sobě navzájem hrubí. Neříká to, že se budeš porovnávat se sousedem a ujišťovat se, že máš vždy navrch.

Pavel napsal: „Celý Zákon je totiž obsažen v jediné větě: ‘Miluj svého bližního jako sám sebe.’ Když ale jeden druhého koušete a žerete, pozor, ať se navzájem nerozsápete!“ (Gal. 5:14-15) Ten obrázek tady není moc hezký. Dva lidé, kteří se navzájem hryžou jak hladové šelmy bez rozumu tak dlouho, dokud se nerozsápou, to není ten obraz, který bychom měli tvořit jako ti, co vyznávají Krista. A přesto přesně tak vypadají některé naše elektronické verbální komunikace. Možná, že tento masakr není zřejmý ve vašem telefonu nebo na webových stránkách, ale v duchu je rozhodně krvavý. Nebývalo tak snadné se dostat k lidem. Teď můžeš kousat a požírat v okamžiku. Bohužel to vím, protože jsem to dělala.

Na co jsem vrčela a kousala, většinou odhalovalo oblasti, na kterých je ve mně ještě potřeba zapracovat. Když se někdo dotkl něčeho citlivého, má výchozí reakce je bránit se před ranou. Naučila jsem se odložit telefon a odejít od toho, jako by to byla nabitá zbraň. Mnohokrát to je ale jen o tom, že lidé mají špatný den. Dejte jim trochu prostoru a klidu.

Je obrovský rozdíl mezi tím inspirovat ostatní a rozpalovat závist. Stejně tak jako je obrovský rozdíl mezi tím zvát ostatní a

vědomě dávat ostatním pocítit, že jsou vynecháni. Pokud sledujete někoho na sociálních sítích a oni z vás vytahují to nejhorší, raději, než abyste to sváděly na ně, možná potřebujete udělat krok zpět a zeptat se sami sebe: „Proč?“

Soupeření tě bude okrádat, pokud se nenaučíš obracet to, co nepřítel myslel ve zlém, v něco, co Bůh může použít k dobrému. Následující verše odhalují, jak vypadá prostředí nabitě soupeřením:

Je zřejmé, jaký druh života se rozvíjí ze snahy mít to vždycky po svém: stereotypní, bez lásky, levný sex a smradlavé nahromadění duševního a emocionálního odpadu; divoce a beznadějně se honící za štěstím; talismany; magické náboženství; paranoidní osamělost; soupeření do krve; vše pohlcující a stejně nikdy neuspokojující touhy; brutální vztek; neschopnost milovat a být milován, rozdělené domovy a rozdělené životy; honba za nicotnostmi a zbytečnostmi; zlý zvyk odosobňovat všechny jako soupeře; nekontrolované a nekontrolovatelné závislosti; odporné parodie společenství a mohl bych pokračovat. Tohle není poprvé, co jsem vás varoval, to víte. Pokud budete svou svobodu používat takto, tak nezdědíte Boží království.

(Gal. 5:19-21 The Message)

Skutečně se mi chce plakat už když jen čtu ta slova. V poslední době bylo až příliš moc těch věcí, které tu Pavel pro nás napsal. A já neukazuji prstem na náš svět; Galatským je dopis církvi. Co to znamená někoho *odosobnit*? To je způsob, jak někoho zbavit jeho osobnosti. Zbavuje to jedinečnosti a jedinečné osobnosti. Nacisté odosobňovali židy tak dlouho, až Němci už neviděli jednotlivce stvořené k obrazu božím ... viděli kolektivní problém, který neodrážel jejich árijský obraz. Bohužel tato taktika je používána až do dnešních dnů, jak pro skupiny, tak pro jednotlivce.

Lidé jsou se příliš rychle uchylují k souzení a pojmenování. Lidé ale mají srdce, ať si to uvědomujete nebo ne, elektronická slova stále zraňují. Jak Ezop vysledoval, „je snadné být odvážný v bezpečné vzdálenosti.“ Mnoho z našich sociálních médií vytváří „bezpečnou vzdálenost.“ Tato dynamika pomáhá povzbuzovat zbabělé a kritické chování s úmyslem šikanovat a pomlouvat lidi, odosobnit je. Ti, kteří to dělají, by si nikdy netroufli říct ty věci jinému člověku z očí do očí. Proč? Protože je těžké předstírat, že je někdo robot, když vidíte slzy v očích toho druhého. Sledovala jsem, jak se křesťané navzájem nazývali vším možným od kacířů po děvky ... zatímco se Satan jen smál. Čím víc tohoto děláme, tím méně toho musí dělat on.

Jak napomínat a napravovat

Některé z vás možná už teď namítají: „Ale copak nemají být ti, co jsou ‘mimo’, veřejně napraveni?“ No, dobrá zpráva je, že Bůh na to má aplikaci:

Otevřené pokárání je lepší než skrytá láska. Věrně míněné jsou modřiny od přítele, ale polibků od toho, kdo nenávidí, je mnoho.

(Přísl. 27:5-6)

Co tím Písmo říká, když povzbuzuje otevřené napomínání? Klíčové slovo je slovo otevřené. Nejlépe funguje s otevřeným srdcem, otevřenou náručí a otevřenou myslí. My všichni bychom měli napravovat takovým způsobem, jakým bychom sami chtěli slyšet nápravu. Ideálně, já chci být napravována lidmi, kteří ve mně probouzí to nejlepší.

To Písmo zdůrazňuje nápravu mezi přáteli, ale může to být zrovna tak vedoucí, učitel nebo zaměstnavatel. Protože veškerá náprava má lepší šanci na přijetí, když přichází přímo od někoho, kdo tě zná nebo mu na tobě hluboce záleží. Ideální je, když to může probíhat mezi čtyřma očima. Pokud nemůže dojít k osobnímu setkání, tak telefonní hovor je další volba.

(Jen tak bokem, nedoporučuji nápravu přes zprávy. Příliš mnoho se může ztratit mylným pochopením. Zprávy nenabízejí žádnou náповědu našeho záměru, ani tón hlasu. S Johnem jsme zažili hromadu směšných nedorozumění, když jsme si textovali. Jeden z nás, obvykle já, napsal něco velkým písmem pro ZDŮRAZNĚNÍ, což bylo špatně vyloženo jako JEČENÍ!)

Všichni jsme zažili nepřímé napomenutí, to je, když vás lidé napomínají za vašimi zády. Když lidé uvolňují svou potřebu nápravy bez vašeho zapojení, musíte se ptát na upřímnost jejich napomenutí. I když můžou napravovat tím, co říkají, pokud vás nezahrnou do procesu, nepomůže vám to růst.

Ve skutečnosti tento druh nápravy obvykle škodí procesu růstu, protože když lidé o vás mluví za vašimi zády, nastavují vás, abyste reagovali obranně. „Otevřené napomenutí“ tváří v tvář od skutečného přítele dává oběma zapojeným šanci na reakci jeden na druhého a na růst v tom procesu nápravy.

Opravování někoho na sociálních médiích není otevřené napomenutí jen proto, že to je otevřeno veřejnosti. Mám nádherné, silné přítelkyně, které miluji a respektuji. To jsou ty, s kterými jsem dostatečně blízká, abych věděla, jak žijí své životy. Viděla jsem, jak tito stejně zbožní lidé byli otevřeně napadáni jinými lidmi, kteří si nikdy nedali tu práci, aby k nim přišli se svými obavami, ale místo toho se veřejně oháněli svým zkreslením pravdy, aby zranili mé přátele. Bible je velmi jasná ohledně tohoto tématu:

*Rozvratníka po prvním a druhém napomenutí vyobcuj.
Věz, že takový člověk je zkažený a hřeší, odsouzen sám sebou.*

(Titovi 3:10-11)

Nečtěte jejich blogy, nepřipojujte se k jejich hádkám, nenásledujte je na Twitteru, nepřidávejte si je jako přátele na

Facebooku ... nic. Není to pro vás zdravé. Hledejte inspiraci, ne rozdělení.

V The Message Titovi 3:10-11 se píše:

Varuj svárlivého člověka jednou nebo dvakrát, ale potom s ním skončuj. Je zřejmé, že taková osoba je mimo, je to člověk vzbouřený proti Bohu. Tím, že přetrvává v rozdělování, se sám odřízl.

Jak jsem šla životem, tak mých přátel ubývalo, ale stávali se opravdovějšími. Mí přátelé mi ukazují, kým chci být, zatímco mí nepřátelé, kým být nechci. Prostředí, kde bují soupeření, z nás vytahuje v první řadě to nejhorší. Když zjistíme, že mlátíme slámu, Bůh do toho může vstoupit a použít zápas, aby v nás vybudoval charakter.

Další verš z Přísloví 27 nám nabízí lepší cestu:

Sytý i pláství medu pohrdá, hladovému se každá hořkost sladká zdá.

(v. 7)

Já toužím vidět více ovoce zbožnosti ve svém životě. Toužím růst víc. Čím blíže se dostávám k Bohu, tím více vidím, co brání Jeho životu ve mně. Některé z těch nejsladších věcí, které jsem zažila v životě, jsou přátelé, kteří se dost starali o to, aby mě zranili pravdou. Nepřátelé nám mohou lichotit nebo nás mohou ranit lží. Nebuď spokojená s lidskými seznamy a porovnáváním. Když rozpoznáme bolesti nedostatečnosti, které působí soupeření nebo samolibost a izolace pýchy, padněme na kolena. Když jdeme za naším Otcem, On s největší radostí odstraní to, co nám brání přijít k němu blíž.

Neodvažuj se porovnávat!

Otázky k diskuzi

1. Byla jsi označkována nebo zaškatulkována? (Například kvůli pohlaví, rase nebo věku.) Jak tě tyto nálepky omezily? Jak se můžeš dostat přes toto poměrování?
2. V jakých oblastech života ti porovnávání krade radost?
3. Když poměřujeme, porovnáváme a chvástáme se, čeho je to hlubším signálem? (Nápověda: Přísloví 29:25)
4. Sociální média tě inspirují nebo štvou? Jaké kroky můžeš udělat, aby ses ujistila o jejich konstruktivním vlivu?
5. Vysvětli rozdíl mezi motivy a přístupem nepřímého a otevřeného napomínání.

5

KDYŽ JSI VNÍMÁN JAKO SOUPEŘ

*Jistá míra protivenství je pro člověka velkou pomocí.
Papíroví draci nelétají s větrem, ale proti větru.*

Lewis Mumford

Nedávno jsem mluvila telefonem se vzácnou přítelkyní. Její manžel je nadaný muzikant a hudební producent a ona je mocná služebnice a naprosto úžasná bytost. Vždy jsem věděla, že jsou čistí, pokorní a soucitní, nicméně v poslední době si prošli mnohým. Byli pomlouváni, odmítnuti a neprávem odsouzeni. Má přítelkyně vysvětlovala: „Oni nás pomlouvali před ...“ v tu chvíli zmínila jména několika klíčových hráčů. Naslouchala jsem. Rozuměla jsem. Tehdy jsem přestala vnímat, co říkala, protože už jsem neviděla to, čím si prošli, nebo dokonce to, čím si zrovna procházeli. Viděla jsem, kam je budoucnost zavede. Byla jsem tak nadšená z toho, co jsem uviděla, že jsem vykřikla: „Dobře, potřebuješ Bohu za ně poděkovat! Jejich drsné zacházení z vás udělalo to, kým dneska jste.“

Pochopte, neoslavovala jsem, jak s nimi bylo špatně zacházeno. Byla to reakce tohoto páru na špatné zacházení, která způsobila, že jsem věděla, že jejich budoucnost je jasná.

Jistě, pro mě to bylo snadné říct, protože jsem stála mimo a dívala se dovnitř. Tehdy jsem se zahrnula do oslavy a ujistila ji: „Naučila jsem se být tak obrovsky *vděčná* za protivenství soupeřů v mém životě!“

Tento rozhovor bylo přesně to, co jsem potřebovala ten den. Povzbudilo mě to, protože i já jsem právě prožívala něco podobného. Doufám, že žádná z vás nebude nikdy drsně souzena a nazývaná kacířem. Pokud se vám to stalo, tak víte, že to bolí.

Ale spíše než se vzdát a zoufat si v beznaději odrazení, naučila jsem se podívat se zpět a vidět opakovanou Boží věrnost. On mě nesl pokaždé, i vždycky, když jsem si myslela, že další den už nezvládnou. Zjistila jsem více o Boží věrnosti od svých nepřátel, než svých přátel. Půjdu ještě dál; zjistila jsem toho mnohem víc o sobě od svých nepřátel než přátel.

Přátelé ti nabídnou útočiště. Což je dobrá věc, ale nezbytně nepovzbuzuje růst. Přátelé tě chtějí vidět v bezpečí před bouřemi života, zatímco nepřátelé se budou snažit ze všech sil, aby tě uvěznili venku na dešti. Ale co když jsi v období, kdy tě Bůh chce naučit, že On je to konečné útočiště? Kdo je lepším instruktorem: soupeř nebo přítel?

Soupeři jsou realitou života. Já vím. Bohužel. Taky se mi to nelíbí, ale je to pravda. Ale stejně nejsou soupeři bez významu. Vytvoření života bez soupeřů není o odstranění soupeřů z tvého života. Spíše je to o porozumění, že skutečně všechny věci mohou pracovat k dobrému, když jsme povoláni podle Božího záměru. Můžeme používat dynamiku soupeření, aby nás podnítila k většímu růstu a nadhledu.

Když se na to díváme správně, soupeři mohou sloužit jako urychlovač, odhalující naše slabosti a vyzývající nás k rozvíjení našich silných stránek. Oni využívají našeho omezení a způsobují tak, že hledíme vzhůru, když se cítíme osaměle.

Možná si myslíš, počkej – právě jsi mi řekla, že jsem dcera bez soupeře a dědička bezkonkurenčního zaslíbení, stvořena k uctívání bezkonkurenčního Boha.

To je pravda. Jsi dcerou bez soupeře v Božích očích. To je, jak by ses měla vnímat ve *vztahu* ke svému Stvořiteli, a je to tvůj způsob pohledu ve vztahu k ostatním. Ale byly bychom víc než jen naivní, kdybychom předstíraly, že soupeření neexistuje a že naplnění příslibů k nám přichází bez bojů. Prohlášení „Vy jste světlo světa“ (Mat. 5:14) nevylučuje existenci temnoty. Když říkám, že jsi dcera bez soupeře, tak to neznamená, že se už nikdy nesetkáš se soupeři. O nic víc jako to, že být světlo světa neznamená, že se nikdy nesetkáš s temnotou.

V anglickém jazyce se slova pro soupeř, soupeřit a soupeřivý vyskytují v naprosto shodném tvaru jak pro podstatné jméno, tak pro sloveso i přídavné jméno.

Což nám ukazuje, že soupeř může být osoba, místo nebo věc. Soupeřivý může popisovat osobu, místo nebo věc a nakonec slovo soupeřit může popisovat skutky člověka, místa nebo věci. Podstatné jméno soupeř ve svém významu může obsahovat spektrum od lehkého označení rovnocenného protihráče, konkurenta až po temnějšího protivníka, nepřitele nebo odpůrce. Jako přídavné jméno nám soupeřivý obsahuje všechno od výzvy k soutěžení s přítelem až po boj s nepřitelem. A nakonec sloveso soupeřit má význam v rozmezí od laskavého škádlení, připodobňování se, porovnávání, po konfrontování, překonávání a prosazování se.

Soupeři jsou skuteční. Je velmi pravděpodobné, že právě teď tě někdo vnímá jako soupeře a ty to ani nevíš. Většina lidí soupeří nevědomky, pokud teda nesoutěží ve sportu, vzdělání, soutěžích, vědeckých olympiádách nebo volbách. Neočekáváš, že se potkáš se soupeřem, když jdeš do práce, a zcela jistě ho neočekáváš v

církvi! Nicméně, soupeři se objevují v každé oblasti života a máš velmi omezené možnosti v tom, jak tě ostatní budou vnímat. Je mi to líto. Dokonce, i kdyby sis najala tu nejlepší firmu na vztahy s veřejností, aby za tebe jednala s ostatními, stejně bys jen jednala s jejich vnímáním. Čím dříve to přijmeš, tím lépe. Dobrá zpráva je, že máš naprostou moc nad tím, jak se rozhodneš vnímat ostatní. A jsou chvíle, kdy to, že změníš vnímání lidí kolem sebe, způsobí změnu v tom, jak oni vnímají tebe. Tomu se budu více věnovat v další kapitole.

Bez ohledu na to, jaké motivy má tvůj soupeř, vždy můžeš otočit soupeřivost ve svou výhodu. Vše, co potřebuješ, je pamatovat si tyto dvě věci o ovládnání.

1. Nemůžeš ovládat a nejsi zodpovědná za to, co ostatní lidé říkají, myslí si, nebo jak se cítí.
2. Můžeš ovládat a jsi zodpovědná za to, co říkáš, co si myslíš, co děláš, nebo jak se cítíš.

Všechny víme, co nám soupeři můžou udělat, ale v této části se chci zaměřit na to, co můžou soupeři udělat pro nás.

Soupeři odhalují Boží moc

**SMĚR NAŠÍ ŽIVOTNÍ
CESTY ODHALÍME
V OBDOBÍCH
KONFLIKTŮ,
NE V OBDOBÍCH
KLIDU.**

Skryt po porodu, zachráněn královskou rodinou, vychováván u faraona. Mojžíšův život byl naplněný intrikami od samého začátku. Bůh použil tyto věci, aby ochránil Mojžíšův život. Ale stejně jako my Mojžíš zjistil, že *osud je odhalován v okamžicích konfrontace spíše než v okamžicích potěšení.*

Mojžíš se to naučil tím těžším způsobem, když se pokusil vzít věci do svých vlastních rukou, jen aby musel utéct od všeho

vlastního lidu a všeho, co znal. Dovedu si představit, že během svého pobytu na poušti se cítil velmi podobně jako dlouho opuštěný kočovník. Pak najednou, Bůh se Mojžíše dotkl na okraji pouště, kde žil jako utečenec. Máme tu lekci. Jen proto, že jsi něco pokazila v minulosti, neznamená to, že nemůžeš nic udělat v budoucnosti. Mojžíš věděl, proč byl jeho život zachován, a cítil, k čemu ho Bůh povolal, co má udělat a kým má být, ale chyběl mu charakter osvoboditele. Bůh potřeboval zapracovat na Mojžíšově nitru, na tom, co nemohlo být rozvinuto při jeho pobytu v paláci. Bůh nás v soukromí připravuje na to, čemu máme jednou čelit veřejně. Přišel den, kdy se k Áronovi, Miriam a izraelskému národu vrátil úplně jiný Mojžíš. V plnosti času ho Bůh pomazal jako osvoboditele a velvyslance, aby se setkal s faraonem.

Bůh se připravoval umístit Mojžíše do postavení světového významu tím, že ho donutil jít do přítomnosti jeho protivníka, faraona. Dokonce Bůh Mojžíše k faraonovi posílá a oznamuje mu, že faraon nebude naslouchat jeho slovům:

Budeš mluvit všechno, co ti přikážu, a tvůj bratr Áron bude mluvit k faraonovi, aby propustil syny Izraele ze své země. Já však posílím faraonovu hrdost a budu v egyptské zemi množit svá znamení a divy. Faraon vás neposlechne, a tak na Egypt dolehne má ruka. Své houfy, svůj lid, syny Izraele, vyvedu z egyptské země uprostřed velikých soudů. Až na Egypt dolehne má ruka a vyvedu syny Izraele z jejich středu, tehdy Egyptané poznají, že já jsem Hospodin."

(Exod. 7:2-5)

Bůh měl záměr v tom, co vypadalo jako beznadějně ztracený úkol. Ten skutečný důvod, proč měl faraon takové významné postavení, byl, aby zjevil Boha lidem na zemi:

Kdybych teď býval vztáhl ruku, mohl jsem tím morem zasáhnout tebe i tvůj lid tak, že bys zmizel ze země. Přesto

jsem tě však zachoval, a to z jediného důvodu – abych ti ukázal svou moc a aby mé jméno bylo rozhlášeno po celé zemi.

(Exod. 9:15-16)

Soupeři zjevují Boží moc. Souboj s Egyptem sloužil k tomu, aby pozvedl a oddělil utlačenou skupinu lidí, kteří uctívali Boha beze jména a formy v národě modloslužebníků. Jaký konflikt může Bůh používat právě v tuto chvíli, aby dal rozpoznat svou ruku na tvém životě a mohl tebe – i ostatní – osvobodit z útlatku? Sleduj pečlivě, co zápasí proti tvému osudu, a dívej se, jestli uprostřed toho neuvidíš dar soupeře.

Kdo proslavil krále Davida? Byl to prorok, otec, nebo přítel? Ne, byl to jeho soupeř: Goliáš. Bez jeho souboje s pelištejským soupeřem mohl David zůstat v poušti zapomenutí. Nakonec byl nejmladším synem v rodině s osmi syny. I když byl David pomazaný prorokem Samuelem za krále, tak ho čekala řada soupeřů, s kterými se musel utkat, než se mohl stát králem. Pomazání tě oddělí, ale konfrontace s Goliášem tě ustanoví.

Když se Goliáš postavil na bitevní pole, pravděpodobně to byl pokus, jak vyzvat Saula. Saul byl Izraelským šampionem, zkušeným válečníkem, i když nebyl tak vysoký jako Goliáš. Bible nám říká, že Saul byl o hlavu vyšší než ostatní muži v Izraeli. Učenci říkají, že Saul měřil 183 až 198 centimetrů. Na druhé straně Goliáš měřil 275 cm.

Ať tak či tak, Goliáš převyšoval krále Saula a král Saul převyšoval pasáčka Davida. Ale David měl „smělost.“ Když je někdo smělý, znamená to, že má odvalu, odhodlání, kuráž, nasměrování. Nedávná studie odhalila, že tato smělost má mnohem větší vliv na to, kdo dokončí prestižní vojenskou školu West Point, než to, jaký má prospěch nebo akademické hodnocení. 1 Ta studie zahrnovala sebehodnocení, které hodnotilo osobní smělost od 1 do 5.

Jsem si celkem jistá, že David měl 5+. Nezaplétáš se se lvem nebo medvědem bez vážné smělosti. Měl příliš mnoho smělosti na to, aby pochyboval o výsledku souboje s obrem. Saul byl vyšší, ale jsem si celkem jistá, že se Davidovi nerovnal ohledně smělosti. Nikdo se nestane legendou bez smělosti. Není nic vzrušujícího na tom vyhrát rovnocenný souboj. Musí tam být takový rozdíl, že všichni zúčastnění jsou šokováni. Diváci museli při odchodu říkat: „Tak to jsem nečekal, ale bylo to skvělé.“ David potřeboval soupeře, který byl dostatečně obrovský, aby si ho všimli. Proslulost slavného, ale váhavého válečníka Saula a teror pelištejského šampiona učinil z Davida bojovníka bez konkurence.

V knize *David a Goliáš* autor Malcolm Gladwell chytře zdůrazňuje:

Mnoho z toho, co v našem světě považujeme za cenné, vzniká z takovýchto nevyvážených konfliktů, protože postavení se nepravděpodobným šancím vytváří velikost a krásu. ... Být mimonem může člověka změnit způsobem, který často nedokážeme ocenit: může to otevřít dveře a stvořit příležitosti a vzdělat a osvětit a učinit možným něco, co by jinak bylo nemyslitelné.²

Když jsi postavena tváři v tvář nepřemožitelnému soupeři, máš dvě možnosti: Vzdát se a poddat se, nebo povstat v plné velikosti a obrátit se k tomu většímu smělému v tobě.

David setřásl vězení zbroje krále Saula a volal ke svému Bohu:

David mu ale odpověděl: "Ty proti mně jdeš s mečem, kopím a šavlí, ale já jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů, Boha izraelských šiků, kterého jsi urážel. Dnes tě Hospodin sevře do mé ruky, zabiju tě a useknu ti hlavu. Mrtvoly pelištejského vojska dnes nechám ptákům a divoké zvěři, takže celá zem pozná, že Bůh je s Izraelem.
(1. Sam. 17:45-46)

Nejenže Goliáš obrovsky „nasměroval“ Davida k jeho osudu, ale toto vítězství nad pelištejskými také dalo *celému světu* na vědomí, že Boží ruka je na Izraeli. Víím, že stejně jako David, tak i ty toužíš oslavit Boha. Stále jsou Goliáši v našem světě. Vyzývají nás a popírají Boží existenci. Tito obři se maskují jako tyrani ve škole, práci a ve veřejném mínění. Je čas přestat se schovávat za kameny a běžet jim naproti se Slovem Božím v našich ústech.

Jsi naplněná stejným Duchem, který vzkřísil Krista z mrtvých. Soupeři s tebou chtějí zápasit podle jejich podmínek a ve své vlastní síle. To nesmíš. Musíš být větší. Jako děti bez soupeře oplácíme zlé dobrým. Nakonec to není pro naši slávu, ale pro Jeho.

Goliáš učinil Davida slavným. Sociální média můžou někoho proslavit. Ale sláva nečiní z člověka krále. Pokud je zneužita, může sláva tvořit egoistické diktátory namísto budování služebníků. Bůh nechtěl dalšího nejistého vůdce, jako byl Saul. Potřeboval někoho, kdo Ho bude uctívat a otevřeně zjevovat Jeho moc. Jsme povoláni jako králové a kněží našeho Boha. Máme být věrni našemu Pánu a ne lidské popularitě. David měl Boží bázeň; Saul se bál lidí.

Odvracenou stranou slávy je, že máš fanoušky ... ne učedníky nebo následovníky. Fanoušci umí být přelétaví. Dokáží tě milovat v jeden moment a v další tě nenávidět. Král David nepotřeboval fanoušky. Potřeboval muže a ženy, kteří ručí svým životem. Zbožní králové potřebují moudré rádce, loajální armádu a věrné služebníky. Aby si získal takové následovníky, potreboval David nějaké pročištění. Bůh připravil dalšího soupeře, aby připravil Davida na kralování.

Soupeři odhalují tvůj osud

Soupeři mají moc vytáhnout tě z neznámosti nebo tě sestřelit z tvého místa význačnosti. Dobrá zpráva je, že to jsi ty, kdo rozhoduje, co se vyprodukuje ve tvém životě. Překoná tě tvůj

soupeř nebo z tebe vymáčkne to nejlepší? Z tohoto důvodu soupeři mohou odhalit tvůj osud.

David znal Boha v rozměru syna a pasáčka. Obklopen ovceí uctíval Boha pod zářivou noční oblohou Blízkého východu. V divočině pastvin byl konfrontován lvem a medvědem a zachránil své ovce. Teď se David měl naučit, jaké to je být napaden a odtažen jako divoké zvíře.

Král Saul dokonale naplnil odvedení smělého Davida z lidské přítomnosti do Boží přítomnosti. Tam David získal své pomazání a jeho královský osud byl odhalen.

Vztah mezi Saulem a Davidem nezačal tak, jak skončil. Na začátku Saul miloval Davida a rozpoznával Boží ruku na jeho životě. Saul si Davida přitáhl, když se cítil zranitelný a trápený, a svěřil Davidovi záležitosti království. Tohle nám říká 1. Samuelova 18:5:

Čímkoliv Saul Davida pověřil, to udělal a udělal to dobře. Tak dobře, že mu Saul svěřil velení všech vojenských operací. Všichni, jak všichni lidé, tak Saulovi služebníci, schvalovali a vážili si Davidova vedení. (Message)

Saul si nemohl přát lepšího generála. A když zlí duchové obtěžovali Saula, David hrál na harfu a zpíval, aby utišil jeho duši. Všechno běželo jak po drátkách, dokud král neuslyšel jinou písničku. Pravděpodobně znáš ten příběh:

Když se vrátili domů potom, co David zabil Pelištejce, ženy se hrnuly ze všech vesnic a zpívaly a tančily, vítaly krále Saula s tamburínami, radostnými písněmi a flétnami. V hravé rozpustilosti zpívaly *Saul zabíjí po tisících, David po desetitisících!*

To Saula našťvalo – hodně našťvalo. Bral to jako osobní urážku. Řekl: „Davidovi vzdávají hold za desetitisíce a mně jen za tisíce. Dřív, než si uvědomíš, dají mu i

*království!" Od toho okamžiku Saul Davida sledoval.
(1. Sam. 18:6-9 Message)*

**VYHRAJE NAD
TEBOU ...,
NEBO V TOBĚ
VYBURCUJE
NEJLEPŠÍ
POTENCIÁL?**

Dokonce i když ani jeden z nich nezabil doslovně tolik nepřátel, Saul byl uražen tím porovnáním. Bylo to, jako by ty ženské písně otevřely Saulovy oči a potom on otevřel svou pusu a prorokoval svou vlastní záhubu. Ženy tu píseň zpívaly z žertu, ale Saulovi vtipná nepřišla. Trefilo ho to do citlivého místa. Uběhly roky od té doby, kdy prorok řekl Saulovi, že ho jeho neposlušnost bude stát království. Samuel prohlásil, že mu bude vytrženo a dáno někomu jinému, kdo bude lepší. (1. Sam. 15:28). S touto písní se látka Saulova života začala trhat. V okamžiku byl přemožen předtuchou, že v Davidovi rozpoznal svého nástupce. Saul neměl v úmyslu se jen tak pokojně vzdát.

Když jednáš s nejistotou, nepříjemné porovnávání může proměnit přítele v soupeře v mžiku oka. Saul už Davida neviděl jako užitek, jakým se prokázal být, ale viděl ho jako hrozbu a všechno se přes noc změnilo.

Druhý den se Saula zmocnil zlý duch od Boha, takže doma blouznil v prorockém vytržení. David hrál tak jako vždycky, ale Saul vzal kopí

(1. Sam. 18:10)

Tohle trochu zavádí naši teologii a slouží to pro nás všechny jako připomínka ... Bůh může použít cokoliv, aby dosáhl svého záměru. V tomto případě to znamenalo poslat trýznící popichovatele, aby posunuli žárlivého krále přes hranu.

Ten den David dělal jen to, co dělal vždycky, hrál na harfu, ale Saul měl teď něco nebezpečného ve své ruce, protože něco se změnilo v jeho srdci:

*ale Saul vzal kopí a mrštil ho po něm. Napadlo ho totiž:
"Přibodnu Davida ke zdi!" David mu ale dvakrát uhnul.
(v. 10 – 11)*

Představte si ten kontrast. Zatímco David pokojně hraje na nástroj uctívání, Saul se se zbraní v ruce řítí svým domem. Může být ten kontrast zřetelnější? Kdo doma běhá s kopím? Saul se proměnil v jeskynního muže.

Protože jsem psala o mečích, tak mám doma na různých místech mnoho mečů, ale velmi zřídka si některý z nich najde cestu do mé ruky. Ani ve dnech mých nejhorších hormonálních výkyvů bych se neodvážila některý zvednout. Protože když jsi pod tlakem, tak máš tendenci házet čímkoliv, co máš v ruce. (Mluvím z vlastní zkušenosti.) David byl donucen dát se na útěk, aby se vyhnul tomu stejnému muži, který včera jel po jeho boku a kryl ho v bitvě. Davidovo *nejlepší* ze Saula vytáhlo to *nejhorší* a nepříjemná předtucha se rozvinula naplno v ducha strachu.

Saul se bál Davida. Bylo zřejmé, že Bůh je s Davidem a opustil Saula. Tak se Saul zbavil Davida ze své blízkosti tím, že ho učinil velitelem armády. David často bojoval. Cokoliv udělal, povedlo se. Ano, Bůh byl s ním. Když Saul viděl, jak se David stává čím dál víc úspěšný, byl sám čím dál víc vystrašený.

(1. Sam. 18:12-15 The Message)

Davidovy vojenské úspěchy měly být oslavovány jako vítězství krále Saula. Ale místo aby viděl Davidovy úspěchy jako něco, čím zajišťoval království pod Saulovou vládou, Saul si představoval, že každá bitva snižuje jeho autoritu. Saul už neviděl Davida jako syna, ani ho jeho přítomnost neuklidňovala. Chtěl Davida pryč ze svých očí. Ani tam se jeho uvažování nezastavilo. Pryč z očí, pryč z mysli v tomto případě nefungovalo. Král Saul poslal Davida do bojů v naději, že tam David přijde o život. Ale znovu to jen posloužilo tomu, že se David rozvíjel. David rostl, jak se ho snažil Saul pohrbít:

Když si Saul uvědomil, že Hospodin je s Davidem a že ho jeho dcera Míkal miluje, bál se Davida ještě více a stal se navždy Davidovým nepřítelem.

(1. Sam. 18:28-29)

Během velmi krátké doby se Saulovo vnímání Davida posunulo od podezření ke strachu a k nenávisti. Pryč byl David, kterého považoval za svého milovaného syna, válečný hrdina a spojenec. David byl teď považován za zločince. Jeho krátké období přízně u Saulova dvora skončilo. Varován tou změnou, která přišla bez jakékoliv příčiny z jeho strany, David utekl, aby si zachránil život.

Tenhle odjezd z královského dvoru byl začátkem úplně nové etapy Davidova života. Spíše než postavením a odměnami byla naplněna neustálým odmítáním, hrubým zacházením a zoufalým nebezpečím v pustině. Někteří učenci říkají, že toto období trvalo asi osm let. V exilu na holých skalnatých pláních, kde se David naučil lekcím, které ho připravily, aby se stal králem podle Božího srdce.

David byl pronásledován zuřivými vlky, kteří ho hnali z jeskyně do jeskyně. Držel smutek, když se dozvěděl, že Saul popravil kněze a jejich rodiny za to, že mu nevědomky pomohli. V průběhu let úzkosti Saulovo soupeření s Davidem pomohlo Davidovi porozumět, že ať už je v paláci nebo v jeskyni, je to rozvíjení zbožnosti, na čem záleží. David čelil svému druhému Goliáši.

Dovol mi to vysvětlit.

Nemyslím si, že je to příliš mimo, když řeknu, že David měl nějaké problémy s otcem. Pokaždé, když David jednal v poušti s králem, volal na něj a nazýval ho „otcem“. 1. Samuelova 24:11 je oknem do jeho úzkostí:

Pohleď, dnes vidíš na vlastní oči, že mi tě v té jeskyni Hospodin vydal do rukou. Říkali mi, ať tě zabiju, ale mně

tě bylo líto. Řekl jsem si, že na svého pána nevztáhnu ruku - vždyť je to Hospodinův pomazaný.

Není žádný důvod si myslet, že mezi Davidem a jeho otcem byla zášť. Ale jako osmý syn David mohl být snadno přehlížen. Zdá se, že byl tak nějak ztracen ve stínu svých sedmi starších bratrů. Jako všichni synové David toužil po tátově ujištění a rozpoznání, ale stejně pro něj otec zapomněl poslat, když prorok Samuel přišel, aby pomazal Jišajovy syny:

Tak přivedl Jišaj před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl Jišajovi: "Hospodin si nikoho z nich nevybral." Samuel se pak Jišaje zeptal: "To už jsou všichni tvoji chlapci?" "Ještě zbývá nejmladší," odpověděl Jišaj. "Pase někde ovce." "Pošli pro něj a přiveď ho!" řekl mu Samuel. "Nebudeme pokračovat, dokud sem nepřijde."

(1. Sam. 16:10-11)

Proč se Samuel musel ptát, jestli tam není ještě další syn? Myslela by sis, že Jišaj poslal pro Davida, když Samuel dorazil. Jišaj ale asi nedokázal Davida vidět v pozici vyvoleného. Kdyby prorok Samuel přišel k nám domů, udělala bych všechno, co by bylo v mých silách, abych se ujistila, že je přítomná celá moje rodina. Použila bych Skype, FaceTime, nebo jim zavolala, aby pokud nebyli přítomni, aby se s nimi počítalo.

David o otcovu pozornost soupeřil se sedmi soupeři, svými bratry. Ty situace, kde popisuje Písmo interakci mezi Davidem a jeho bratry, neukazují obrázek hřejivé podpory. Ve skutečnosti ho jeho nejstarší bratr obvinil z pýchy, shazoval jeho roli v otcově domě a nazval jeho srdce troufalým a zlým. (1. Sam. 17:28).

To může být důvod, proč když si čtu Davidovy žalmy, tak neslyším slova ... slyším srdce. Ve slokách vidím vetkanou agonii, zrozenou v letech izolace a vyčerpání. David opakovaně Saulovi dokázal svou nevinou, ale bitva stejně pokračovala dál.

V jistém bodě si David uvědomil, že jeho spravedlnost nikdy nebude uznána lidským soudem. Saul Davida nikdy neomilostní. Bůh sám to učiní. Při tom, jak David utíkal a schovával se před Saulem, se naučil utíkat a schovávat v Bohu. Mnoho lidí chce být pomazáno, ale neuvědomují si, že pomazání přichází se záměrem, který se projevuje v přítomnosti jejich nepřátel.

Později v životě, když David utíkal před Abšalómem, volal:

Kolik jen, Hospodine, je mých nepřátel, kolik jich povstává proti mně! Kolik jich říká o mém životě: "Od Boha žádnou pomoc nečekej!" Ty však, Hospodine, jsi okolo mě štít, ty, Slávo má, mou hlavu povznášíš. K Hospodinu jsem volal ze všech sil, ze své svaté hory pak ke mně promluvil. Uléhám ke spánku, vstanu zas - Hospodin sám mě podpírá! Z tisícíhlavých šiků nemám strach, i když mě svírají ze všech stran.

(Ž. 3:2-7)

Jak se množili ti, co proti němu povstávali? Dobrá otázka. Proč je prostě Bůh neutišil? Proč je například všechny nepohřbil v pouštní bouři?

David se neprosil, aby ho Prorok Samuel pomazal za krále. Smělý David si prostě nemohl pomoci než být udatný pro svého Boha. Jak byl věrným synem v tom, co mu bylo otcem svěřeno, tak byl věrným válečníkem svého krále. Jonatán si nemohl přát lepšího přítele. Doteď byl David ve svých skutcích nevinný. A stejně skrz jeho život rostly těžkosti. Proč?

My bychom chtěly, aby tam byl důvod, protože když tam je, tak by ten nepořádek dával smysl. Ale zdá se to být naprosto beze smyslu. Tato slova byla žita a prorokována Davidem – a jeho zápas ukazuje na bitvy ostatních: Vztáhly se do budoucnosti a odhalily, co se stane Ježíši. Proč jsme překvapeny, když se v našem životě objeví soupeři? 1. Petrův 4:12-13 nám připomíná:

Milovaní, nedivte se té zkoušce ohněm, jež na vás přišla - není to přece nic divného. Spíše se radujte, že máte podíl na Kristově utrpení, vždyť až se zjeví jeho sláva, budete jásat radostí!

Venkovní tlak způsobuje vnitřní proměnu soupeři odhalují osud, který pro nás Bůh připravil. My se zmenšujeme, aby Boží sláva mohla růst v našich životech. Dar soupeřů je součástí balíčku učení se, pročišťování a tréninku. Ale když trpíme, nejenže máme podíl na Ježíšově bolesti, ale jsme také účastníci Jeho slávy, jak nám odhaluje náš osud.

Soupeři nás nutí strážit naše srdce

Jak je tvé kamenné srdce zlomeno, objevuje se srdce masité. Když zjistíš, že jsi zapojena do nesmyslného soupeření, tvé srdce se cítí napadené. Jsi bombardována otázkami, které způsobují, že začneš pochybovat o sobě a svých motivech. Přemýšlíš: je se mnou něco špatného? Kde jsi, Bože? Jak se to stalo? Proč se to stále děje?

Často jedinou odpovědí, kterou dostaneme na tyto otázky, je ticho. Začneme pochybovat, jestli nás Bůh slyší. Naučila jsem se, že je potichu, když je přestávka. Mění se scéna a postavy si nacházejí své místo na place. Buď povzbuzená. Blíží se změna ve tvé situaci. Než aby ses hodnotila podle toho, kde jsi, pamatuj na to, čím vším už tě provedl.

Jak nasloucháme tichu, jsme připraveni na změnu. Budeme věřit tomu, co Bůh řekl, nebo budeme naslouchat tomu, co říkají naši obviňující soupeři? Stejný Bůh, který započal to dobré dílo v nás, bude také věrný ho dokončit. Dovolíme útokům, aby zatvrdily naše srdce, nebo dovolíme Bohu,

**DOVOLÍME
ÚTOKŮM, ABY
ZATVRDILY NAŠE
SRDCE, NEBO
DOVOLÍME BOHU,
ABY HO UZDRAVIL?**

aby ho uzdravil? Zaměříme svou pozornost na slova nepřítele, nebo na slova našeho Stvořitele?

Drazí přátelé, naslouchejte pečlivě mým slovům; naladte své uši na můj hlas. Udržuj si mé poselství na očích neustále. Soustřeď se! Nauč se ho nazpaměť! Ti, kteří objeví tato slova, žijí, opravdu žijí; tělo i duše přetékať zdravím. Bděle držte stráž nad svým srdcem; tam začíná život.

(Přísl. 4:20-23 The Message)

Nedívej se, co dělají. Neposlouchej, co říkají. Nekomparuj svůj momentální stav s jejich. Straž své srdce a každé zaslíbení, které ti bylo zašeptáno do zákoutí tvé duše. Přestaňte být statičtí a rozvíjejte svou schopnost naladit se na Boží hlas. Nepovzbuzoval by tě k tomu, kdyby netoužil k tobě mluvit. Drž se pevně Jeho hlasu ve svém srdci.

V tomto životě je tolik statického. Živý, bezkonkurenční život, po kterém toužíš, nenalezneš příležitostným následováním. Vyžaduje soustředění ve světě bombardovaném vyrušeními. Pokud nejsi zaměřená, budeš odkloněna mnoha vyrušeními, která chtějí tvoji pozornost.

Kristovo poselství je naším konečným cílem. Slova našeho Stvořitele mají moc, aby přinesla to, co je napsáno do našich životů. Tohle vědomé sblížování se samotným zdrojem života ladí tělo i duši a vystavuje naše životy přívalu zdraví, záměru a moci. Když se zaměříme na Jeho Slovo místo na své soupeře, vstupujeme do života mimo jejich dosah.

Nejenže se máme soustředit na Jeho Slovo, které je jako semínko, ale také máme hlídat zahrádku svého srdce.

Je obrovský rozdíl mezi strážním svého srdce a uvězněním svého srdce. Jedno bdí nad předmětem velké ceny, a druhé může být přirovnáno k uzamčenému srdci.

Příliš mnoho lidí si vybere zatvrdit své srdce v naději, že je tak ochrání, dokud se nebudou cítit bezpečně, aby mu dovolili uzdravit se. Když jsem rostla, tak jsem velmi často volila tuto taktiku. Na začátku je obrovský pocit úlevy. Odřízla jsem lidi, kteří mi ublížili. Příliš často jsem zabouchla dveře svého srdce, až jsem byla bezpečně uzamčena. Zavírala jsem své srdce, až jsem se stala svým vězněm. Představovala jsem si, že jsem odolná vůči bolesti, jen abych si uvědomila příliš pozdě, že jsem se stala necitlivá k radosti.

Strážit své srdce znamená ho ochraňovat, spíše než uvěznit. Pokud jsi dala své srdce pod zámek, udělej si čas na modlitbu. Popros Boha, aby uvolnil tvé srdce z jakéhokoliv kamenného vězení a vyměnil tvé srdce za takové, které cítí jak radost, tak bolest.

Já vím, že to bolí, ale nezastavuj své slzy. Dovol jim, ať zalévají tvé srdce a udržují je jemné. Neutápěj svou bolest v drogách nebo alkoholu, které křiví tvé smysly a způsobují, že padáš. Nezatemňuj svou mysl myšlenkami na pomstu, které začernují tvou duši. Přestaň nad tím příliš přemýšlet, posaď se a plač tak často, jak potřebuješ. Buď sama, dovol bolesti, aby tě zasáhla plnou silou. Když tě opouští klid, obrať svou tvář k nebi a pozvedni svůj hlas k Bohu. Následuj Davidovu stezku a vybuduj si denní zvyk svěřování své duše, svých záležitostí, svých soupeřů Bohu. Žalm 51:10-14 to zachycuje celé:

Dej mi zas uslyšet radost a veselí, mé údy zlámal jsi - kéž znovu tancují! Od mého hříchu kéž svou tvář odvrátíš, všechny mé viny kéž odstraníš! Stvoř ve mně, Bože, srdce ryzí, v mém nitru obnov ducha stálosti. Nevyháněj mě ze své přítomnosti, svého svatého Ducha neber mi! Navrať mi radost ze své spásy, ušlechtilým duchem mě posilni.

Zatvrzele uvězněné srdce se stává hluchým a svázané kosti nemohou reagovat. Ti, kteří soudí ostatní, neustále žijí pod váhou

svých vlastních hříchů. Jedině Bůh dokáže očistit to, co znečišťuje naše srdce, a napravit to, co bylo pokažené, abychom mohly znovu povstat v Jeho přítomnosti.

Zatvrzelá srdce nestojí v Boží přítomnosti. Izolují se nebo spočívají ve společnosti takových, kteří se vysmívají bolesti těch, co si vybrali cestu k uzdravení.

Znovu tě varuji: mnozí, kteří začali s tímto přístupem, zjistili příliš pozdě, že jejich srdce nebyla strážena, ale uvězněna. Soucit a slitování zmizely a usídlila se tam krutost a lhostejnost. Je velký rozdíl mezi tím strážit něco, co je posvěcené, a uzavřít své srdce.

Když se tvé srdce cítí prázdné a opuštěné, je čas naplnit ústa písní. Saul byl příliš trápen, aby si zpíval, tak Saulovi zpíval David, aby zmenšoval jeho utrpení. Písně, které nás obklopují, udrží odstup od něčeho, ale něco skutečně významného se stane, když píseň povstává z nás. Když zpíváme, spíše než když jen posloucháme, naše srdce se odemykají a je navázáno spojení s naším Stvořitelem.

Král Saul v minulosti hrubě mluvil i jednal. Poryvy jeho srdce se projevovaly v jeho skutcích. Stejně tak jako se David učil ztišit své srdce, můžeme se naučit ztišit ta naše:

Udržoval jsem se nohama na zemi, pěstoval jsem si tiché srdce. Tak jako je dítě spokojené v matčině náručí, tak je dětsky spokojená má duše.

(Ž. 131:2 Message)

Můžu se podělit o něco celkem trapného? Než abych utišovala své srdce jako dítě, tak mám tendenci se chovat jako dítě. Před dávnou dobou jsme v našem sboru zpívaly slova z 3. žalmu během našeho uctívání. Má reakce na to byla, že jsem brečela jak malé děčko. Doma všichni věděli, že na tu píseň tančím. Nějak jsem své trápení přirovnala tomu, jak se cítil David, když ten žalm psal.

Jediný problém byl, že věci, kvůli kterým jsem brečela, byly jen drobné narušení. Ano. V té době se mi zdály obrovské. Byla jsem si jistá, že mě zasáhly tak hluboko, že roztrhly mou duši.

Když se teď dívám zpátky, tak to vidím jinak. Narušení bylo drobné a žalostné. Něco tady, nějaké nelaskavé slovo tam nebo hádka s manželem. Potkala jsem se s tolika, kteří by dali cokoli za takovýto druh narušení. Za mořem jsem se setkala se statečnou ženou, která žila s denní hrozbou smrti kvůli své víře. Kamkoliv se otočím, tak vidím silné svobodné matky, které neúnavně dřou, aby zaopatřily své děti. A to nemluvím o těch, které byly bity, znásilňovány, prodávány rodinnými příslušníky a nuceny k prostituci.

Já nesnižuji tvou bolest. Já vím, že je skutečná. Ale když skutečně získáme zjevení toho, jak náš Bůh proměňuje i ty nejhorší situace v náš prospěch, tehdy přijde den, kdy stejně jako Josef budeme schopny říct:

Zamýšleli jste proti mně zlé věci; Bůh to však zamýšlel k dobrému.

(Gen. 50:20)

Když změníš svou perspektivu soupeřů, Bůh vykoupí tvou bolest. Scenárista Edmond Burke to zachytil tímto způsobem: „Ten, kdo s námi zápasí, posiluje naše nervy a ostří naše schopnosti. Náš protivník je náš pomocník.“

Naučila jsem se, že zavírání dveří ostatním se stává zavřenými dveřmi v naší budoucnosti. Kdykoliv se snažíme izolovat ostatní, riskujeme, že vyloučíme sebe. Otevřené srdce otvírá dveře a vítá ostatní s otevřenou náručí. Bůh poslal Ježíše v naději, že nikdo nebude vynechán. Pracuj na svém srdci, pečlivě ho stráž, spíše než abys strážil, o čem si myslíš, že je pro tebe vhodné.

Mnozí chtějí být vedoucími, ale mít nějakou míru vlivu je dvousečný meč, který seká na obě strany. Vždycky budou lidé, kteří tě mají rádi, ale neznají tě. Také tu budou ti, kteří tě nenávidí, ale neznají tě. To jsou diváci. Nejsou to tví soupeři, ale sledují ten zápas. Mojžíš vyrostl s faraonem. David byl jako Saulův syn. (Goliáš byl jen jedním z životních obrů.) Ve většině případů je soupeřem někdo, kdo tě kdysi znal velmi dobře. David popisuje soupeře tímto způsobem:

Kdyby protivník mě urážel, to bych snesl, kdyby mě napadl nepřítel, skryl bych se. Ale ty - člověk blízký mně, můj přítel a můj spřízněnec! Radili jsme se spolu důvěrně, do Božího domu chodili v zástupech!

(Ž. 55:13-15)

Dnes bychom je mohli nazývat „přátelští nepřátelé,“ což Městský slovník popisuje jako „nepřítele přestrojeného za přítele.“ Jednodušeji řečeno je to soupeř. Je to dar umět rozpoznat, kdo jsou skuteční přátelé, ale na druhou stranu jsou to mnohdy právě naši soupeři, kteří nás nakonec činí skutečnými. Můžeme se dohadovat o našem případě, nebo to můžeme položit před Boha. Můžeme Bohu děkovat, že používá soupeře, aby nás pročišťovali a posunovali, nebo můžeme kňučet. Můžeme si stěžovat, nebo se můžeme modlit a zpívat. Výběr je na nás a žádný soupeř nám to nemůže sebrat.

Otázky k diskuzi

1. Připomeň si situace, kdy se ti soupeř stal instruktorem.
2. Jaký soupeř byl odhalen ve tvém životě?
3. Ve kterých oblastech jsi smělá?
4. Ve kterých oblastech nejsi tak smělá a potřebují posílit?
5. Vyjmenuj 3 rozdíly mezi fanoušky a následovníky.
6. Běhala jsi po svém domě s kopím v ruce? Jak ho můžeš odložit?
7. Jak můžeš strážít své srdce bez toho, abys ho uvěznila?

POHLAVÍ BEZ SOUPEŘENÍ

Nemůžu bojovat proti rasizmu, ve kterém jsou lidé diskriminováni kvůli něčemu, co nijak nemohli ovlivnit – kvůli barvě jejich kůže - a potom s klidem přijímat obrovskou nespravedlnost trestající jiné za něco jiného, s čím také nemohli nic udělat – za jejich pohlaví.

Arcibiskup Desmond Tutu

Mám modlitby, které se modlím, když jsem sama. Často to znamená být v hotelovém pokoji nebo v autě. Jsem celkem známá tím, že se modlím dost zvláště, když jsem v bublině svého auta. Není nic lepšího, než když řve uctivací hudba a já jsem v tom plně ponořená. Před pár lety byl můj život jak na rychlém kolotoči. Občas jsem nevěděla, jestli přicházím, anebo odcházím. Zatímco jsem byla na podzim v Jordánsku, tak vyšla má kniha *Povstávající Ivce*. Blížil se konec roku a už bylo skoro díkůvzdání. Má soukromá modlitba v tu dobu zněla asi takto:

„Nebeský Otče, vsadím se, že víš, že jsem vydala knihu jmenující se Povstávající Ivce. Už byla vydána v pěti jazycích, ale tak ráda bych věděla, že to byla tvá vůle. Víím, že teď je už trochu pozdě, ale také víím, že ty nejsi

závislý na čase, takže bych ráda měla potvrzení, že je to něco, co jsi ty určil. Ve jménu Ježíše, amen.“ Ano, je to trochu trapné, ale pravdivé. Věděla jsem, že to potřebuji dostat ze srdce a dát to do Jeho rukou.

No, požadované potvrzení netrvalo příliš dlouho. Ten večer kolem osmé hodiny jsem neočekávaně byla zapojena do školního projektu mého nejmladšího syna. Ze školních projektů jeho staršího bratra jsem pobrala, co jsme mohli použít, když mi řekl, že potřebuje specifický druh výkresu, aby mohl ten projekt dokončit. Čelila jsem vánici, abych ten výkres sehnala, ale nejdřív jsem se dohodla se staršími bratry chlapce, že jim zaplatím, když mu pomůžou ten projekt dokončit. Vrátila jsem se domů do chaosu – ústřížky časopisů, fixy a písmenka rozházené na našem jídelním stole. Jeden bratr zapisoval, co mu Arden diktoval, zatímco druhý vystřihoval obrázky, které měly být nalepeny. Já jsem jen přidala ten výkres, který měl spojit všechny kousky, když zazvonil telefon. Byl to John.

Zněl nadšeně. Cítila jsem se přemožena.

Vysvětlil mi, že zrovna ten večer potkal někoho, s kým si potřebuji promluvit. Můj manžel má běžný zvyk předávat mě přes telefon naprosto neznámým lidem. Nevím, jak k tomu dochází, ale děje se to často.

Jsou to lidé, kteří pravděpodobně vůbec nechtějí se mnou mluvit, ale John je přemožen okamžikem a má pocit, že s nimi musím mluvit.

Napřed jsem bojovala s tímto představováním. Ale teď jsem si uvědomila, že jsou prostě nevyhnutelná. Slovo moudrým: pokud má tvůj manžel nějaký otravný zvyk déle než deset let, musíš se rozhodnout, že je to milé. Takže můj manžel má milý zvyk dávat mi k telefonu úplně cizí lidi. Ale ten večer jsem protestovala. „Johne, nemám čas mluvit s někým cizím. Zápasím tady s Ardenem se školním projektem.“

„To je v pořádku, nemusíš s ním mluvit právě teď. Je to vojenský důstojník a je právě zaneprázdněn, takže jsem mu dal tvoje číslo. Rozhodně mu to zvedni, když bude později večer volat. Musím jít, miluji tě!“ A dříve než jsem mohla cokoliv k tomu říct, tak byl pryč.

Práce na projektu byla stále intenzivnější. Během hodiny mi zazvonil telefon. Rozhodla jsem se ozvat se tím nejvyčerpanějším hlasem.

„Haló,“ zabručela jsem.

Zdálo se, že volající váhá.

„Je to Lisa Bevere?“

„Ano ...“

„Liso, tvůj manžel vyzdvihoval na setkání dnes večer tvou knihu a řekl nám, že lvi jsou nejlepší zabijáci, ale lvice jsou nejlepší lovci.“

Myslela jsem si: „Jistěže to řekl! To je vše, co ví, protože jsem mu to řekla já... jsem si jistá, že tu knihu ještě nečetl!“ Muž pokračoval: „No, má pravdu. Je pravdou, že lvice jsou nejlepší lovci.“

Nebyla jsem si jista, kam ten rozhovor směřuje. Proč mi ten muž volal, aby mi pověděl, co mu řekl můj muž a co já už vím, protože jsem to napsala? No, měla jsem to zjistit.

„Liso, víš, že nevyhráváme válku v Afganistanu?“

Zamumlala jsem nějakou formu potvrzení. To, že žijeme v Coloradu Springs, znamená, že domů lítám spolu s mnoha vojáky vracejícími se z aktivní služby.

„Chceš znát jeden z důvodů, proč tu válku nevyhráváme?“

„Jistě,“ přitakala jsem.

„Nemůžeme mluvit s tamějšími ženami.“ Pokračoval s vysvětlením: „Když nemůžeš mluvit se ženami, nemůžeš změnit kulturu, a když nemůžeš změnit kulturu, tak nemůžeš vyhrát válku.“

Ted' měl moji pozornost.

„Dovol mi, abych ti vysvětlil, co tady na základně dělám. Pracuji se zvláštními agenty. Kvůli možnému nebezpečí jsme se zaměřovali převážně na mužské týmy speciálních jednotek, ale teď vysíláme také týmy žen. Ony říkají afgánským ženám, že mají hodnotu a jsou slyšet. Vysvětlují, proč bude pro jejich syny a dcery demokracie lepší. Řeší jejich drobné zdravotní potřeby a pomáhají s porody. Víš, jak se jmenuje ta ženská skupina speciálních jednotek?“

Ujistila jsem ho, že nevím.

**BEZ ŽEN ZŮSTANE
MNOHO VÁLEK
ODSOUZENÝCH NA
PROHRU.**

On odpověděl: „Nazývají se *tým Lvice* a brzy budou nasazeny. Můžu dostat tvou knihu pro každou z nich?“

Jistěže jsme je poslaly!

Ty ženy si zasloužily podporu v dosahování k ženám a v budování naděje v něco víc, než je válka a hlad pro jejich děti. Tyto Lvice potřebovaly vědět, že neposlouchají jen vojenské příkazy, ale že jsou součástí něčeho věčného, mandátu přinést svým sestrám, které byly izolovány a často pohrdány jen kvůli jejich pohlaví, uzdravení a život. Vojákům bylo zakázáno mluvit s afgánskými ženami, ale vojákyním to bylo přikázáno.

Poté, co jsem zavěsila, tak jsem si znovu uvědomila, že bez zapojení žen nelze mnoho bitev vyhrát.

Pokud si armáda Spojených Států uvědomuje, že bez zapojení žen může národ bojovat, ale nezvítězí, tak není to nejvyšší čas, aby církev vyzbrojila své dcery, aby šly po boku mužů, aby se nejen bojovalo, ale i vítězilo?

Pohlavní soupeření v minulosti bylo na obě strany, ale mnohem častěji jsou to ženy, které jsou diskriminovány. Více než tři desetiletí nosím v srdci ženy, které byly zraněné v souboji pohlaví. Nemůžu napsat knihu bez toho, abych se toho v nějakém rozsahu nedotkla.

Na mnoha frontách bylo dosaženo mnoha změn, ale každý týden slyším příběh nějaké ženy, která trpěla v manželství, rodině, na pracovišti nebo v domě uctívání. Pravidelně čtu nenávistné komentáře namířené na ženy na sociálních sítích. A to se ani nezačínáme dotýkat předmětu obchodu se ženami a pornografií.

Je smutné, že pohlavní předsudky stále rozostřují řádky našeho evangelia; zdá se, že ho používáme k rozšíření plného vykoupení a svobody pro muže, zatímco pečlivě odměřujeme části pro ženy.

Hrozby náboženských vůdců

Chci otevřít toto téma pohlavních předsudků tím, že se vrátíme zpět do času, kdy je čerstvě narozená, živá a rostoucí církev po vzkříšení a bylo tu vylití Božího Ducha jak na syny, tak na dcery. Evangelium bylo šířeno jak slovem, tak skutkem, jak bylo prohlašováno vzkříšení Ježíše. Panikařící chrámoví vůdci v pokusu utiřit bouři nejprve uvěznilí po uzdravení chromého muže Petra a Jana.

Pak je zavolali zpět a varovali je, že už za žádných okolností nesmí mluvit ani vyučovat ve jménu Ježíše.

(Skutky 4:18 Message)

To Oni v tomto střetnutí mluví o náboženských vedoucích těch dnů a Petr s Janem byli ti, kdo byli důrazně varováni. Tenhle div uzdravení muže učiněný v Ježíšově jménu jim ale do široka otevřel dveře ke kázání Krista, vzkříšeného spasitele. Židovští vedoucí se nacházeli mezi mlýnskými kameny, protože nebylo pochyb o uzdravení chromého muže. Dohadovali se mezi sebou:

Ted' už se ví po celém městě, že se stal zázrak a že za tím stojí oni. To prostě nemůžeme popřít. Ale ať se to dál nešíří, umlčme je výhrůžkami, aby se neodvážili už nikdy používat před nikým jméno Ježíš.

(Skutky 4:16 – 17 Message)

My všichni víme, že zastrašování těchto dvou učedníků nefungovalo. Když tak to mělo spíš opačný účinek a ještě to posílilo jejich odhodlání.

Petr s Janem jim odpověděli. „Sami posuďte, jestli je správné v Božích očích poslouchat spíše vás než Boha. Co se nás týče, nemáme pochyb – nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděli a slyšeli.“

(Skutky 4:18 – 20 Message)

Co se týkalo Petra a Jana, tak se náboženští vůdci mohli mezi sebou dohadovat, jak dlouho chtěli, ale oni by nepřestali. Uvědomili si, že snažit se přesvědčit tyto vedoucí by byla marná snaha. Neměli jinou možnost než pokračovat ve vyučování a kázání toho, o čem věděli, že je pravda. Tito muži věděli, že jsou chvíle, kdy se mlčení rovná neposlušnosti.

Tyto výhrůžky nám rezonují v uších i dnes. Jen ti, komu je vyhrožováno, vypadají dnes jinak. Už to není osamocené nařízení od náboženských vůdců nevzdělaným rybářům z Galileje.

Přerostlo to v kulturní tlak po celém světě. Zní to teď jinak, ale cíl je stejný. Naše světské okolí nám nebrání mluvit o Bohu a být duchovní do té doby, dokud nepoužíváš jméno Ježíš.

A i když bychom neměly být překvapeny, když nám světské okolí brání ve vyučování a kázání v Ježíšově jménu, když církev umlčuje hlas a klade překážky svým členům ... to je něco naprosto jiného.

Více než dvě tisíciletí omezovali a někdy zakazovali náboženští vedoucí tisícům církevních dcer kázat a vyučovat na posvátných místech. Přečtěte si Skutky 4:18 znovu:

Takže je zavolali a přikázali jim, aby už nemluvili a neučili ve jménu Ježíš.

Jak jsem přemítala nad tímto veršem, slyšela jsem, že Duch Svatý šeptá: *příliš mnoho mých dcer, které jsem povolal a obdaroval mým Duchem pro služby, bylo církví zadržováno a bylo jim odpíráno povolání.*

Možná jsi slyšela, jak církevní vedoucí říká: „ženy se mohou sdílet, ale nesmí kázat.“ Nebo: „ženy mohou vést, ale jen mimo církev.“ Tyto skryté hrozby se zdají být rozumné, ale výsledek je stejný: evangelium je zastavováno. Ženy, které jsou odvážné ve víře, jsou příliš rychle označeny za agresivní. Ženy, které jsou si jisté svým Bohem, jsou mylně označovány za ambiciózní. Ale ta otázka, která zde vyvstává, je ta stejná, kterou se ptal Petr s Janem. Je v Božím pohledu v pořádku poslouchat více člověka než Boha? A co Bůh přikázal jak svým synům, tak i dcerám? Odpověď najdeme v Ježíšových slovech těsně předtím, než vystoupil do nebe:

Potom jim řekl: "Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtí se, bude spasen, ale kdo neuvěří, bude odsouzen. Ty, kdo uvěří, budou provázet tato znamení: v mém jménu budou

vymítat démony, budou mluvit v nových jazycích, budou brát hady, a kdyby vypili něco jedovatého, nijak jim to neublíží; budou vkládat ruce na nemocné a ti se uzdraví." Když k nim Pán Ježíš domluvil, byl vzat vzhůru do nebe a posadil se po Boží pravici.

(Marek 16:15 - 19)

Toto nařízení bylo dáno všem, kdo uvěří. Velké poslání je schválení, dokonce ani nevyžaduje budovu nebo organizaci, a tento mandát zahrnuje obě pohlaví. V Kristu jsou všichni povoláni a uvolněni k prohlašování Boží dobré zprávy. Jakmile jsme poznali Boží svobodu a pravdu, nikdy bychom neměli dovolit lidským výhrůžkám, aby nás umlčely.

Poslouchej svého Krále

Bůh je náš nejvyšší a svatý Král. Náš Král tě pověřil a zmocnil. Požádal tě, abys mluvila s jeho lidem, s Jeho lidem v Jeho jménu. Jak bys mohla s touhletou pravdou dovolit těm, kteří vedou pod Králem, aby tě odradili? Každá z nás musí být živým, dýchajícím prohlášením Matouše 4:10:

Hospodinu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.

Pokud poslušnost Královým služebníkům znamená neposlušnost Králi, tak potom tvůj skutečný problém je s Králem. U Ester máme příklad, jak na to jít. Perský král si nepovolal Ester a pravidla jeho dvora zakazovala, aby sama před něj předstoupila. Ale Ester rozuměla, že poslechnout králova pravidla znamenalo být neposlušná Bohu. Ester se více bála Boha než nelibosti lidí, a tak šla. Přistoupila ke králi strategicky, ale neodvážila se mlčet, když bylo tolik životů v sázce. Musím přemýšlet, jak jiný je dnešní svět. Mnoho dcer je skryto na strategických místech a v příznivých okolnostech. Některé se i teď postí a modlí se svými sestrami, sledují a čekají na ten správný okamžik, aby zasáhly.

Když toto říkám, neschvaluji vzpuru proti tvému manželovi nebo vedoucím církve. Doufám, že vám pomůžu posílit vědomí toho, že je tu velmi skutečný nepřítel, který se neuspokojí tím, že tě jen umlčí. Jde po životě tvém i tvých dětí.

Čas pravdy. Když by ti manžel zakázal sdílet se s evangeliem, poslechla bys?

Nemluvím o vystoupení na kazatelnu v roli hlavního pastora nebo o mluvení na veřejnosti. Ptám se, jsi opravdu svobodná a schopná být svědkyní? Jsi připravena odpovědět, modlit se nebo vyučovat mladší ženu?

Nedávno jsme se s Johnem bavili o tomto tématu. Zeptal se mě, proč se zdá, že tolik žen hledá výmluvy, proč nejsou Ježíšovými velvyslanci. Odpověděla jsem, že věřím, že některé se prostě bojí zpětné reakce. Ten stejný týden jsem v letadle seděla vedle muže, který mi říkal, že jsem hanlivě nazývána za mými zády. Odpověděla jsem mu „i tváří v tvář!“

Tohle není čas pro zranitelné srdce nebo citlivou kůži. Je to otevřená válka proti nosičům Božího obrazu, mužů i žen. To poslední, co bychom měli dělat, je bojovat mezi sebou navzájem! Když jsem tohle řekla, myslím si, že některé ženy musí vstoupit do tohoto rozhovoru. Možná byly učeny, že podřízenost znamená mlčení, a nevědí, že Bůh změnil jejich jména. K čemu tě Bůh vybízí? Je tu nějaká mladá matka, kterou máš vést a vyučovat? Co takhle uspořádat u tebe doma modlitební skupinku nebo skupinku studia Bible? Zbožné poddání se ctí naše manžely, zatímco posloucháme Boha.

Další ženy se bojí svých schopností, protože je nikdo nenaučil jak s nimi hospodařit. Všechny jsme viděly ženy, nebo jsme jimi byly, které se chovaly špatně. (Já vím, že jsem pokazila věci.) Nebylo to, protože jsem chtěla být problematická, ale protože

jsem nevěděla jak být slyšet. Křivka učení je strmá, protože až do nedávna bylo v tomto světě jen pár žen a daleko od sebe.

Odpovědí není odstranění ženského hlasu, ale vzdělávání žen. Pokud mi není dovoleno růst, tak neporostu. Pokud neporostu, tak neudělám místo ostatním.

Dovolíme, abychom byly označeny jako rozhněvané ženy? Nebo získáme moudrost, aby mohly dcery se Slovem svého Otce mluvit? Měly by ty, které mají část odpovědi, být umlčeny? Bůh chraň! Měly bychom aktivně trénovat naše dcery ve zbožnosti a poslušnosti. A pro ty, kteří se ptají, jak to jde dohromady s 1. Petrovým 3, kde je načrtnuto, že ženy mají být pokorné a tiché: naprosto souhlasím! A mám v životech Ježíše a Mojžíše příklady toho, jak být pokorná.

Mojžíš byl velmi pokorný člověk, nejpokornější ze všech lidí na zemi.

(Num. 12:3)

A Ježíš:

Veďte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem mírný a pokorný v srdci, a vaše duše najdou odpočinutí.

(Mat. 11:29)

Jak Ježíš, tak Mojžíš vytvořili příklad pokory, který máme následovat.

Některé z našich problémů s pohlavím jsou směšné. Neptám se Johna, jestli si můžu pozvat kamarádky, a on se mě neptá, jestli může jít na golf. Neptám se Johna, jestli můžu s někým v Tesco mluvit o Ježíši nebo jestli můžu v našem sboru kázat mládeži. Radíme se spolu o věcech, které ovlivňují nás oba a naši rodinu, ale ne o tom, jak nakládáme se svými dny. Kdybychom za sebou chodili s každou maličkostí, bylo by to vyčerpávající – a já mu důvěřuji a on důvěřuje mně! Jsem manželka, ne dítě.

Žijeme v čase, kdy příliš mnoho lidí jsou zajatci strachu. Potřebují naději slávy, kterou mohou nést ve svém srdci.

Nakonec můžeme vinit jen sami sebe z naší neposlušnosti k Ježíšovu pověření. Ano, ostatní můžou způsobit, že zakopneme a zhřešíme (Mat. 18:6, Marek 9:42, Lukáš 17:2), ale poslušnost našemu Králi je nakonec naše rozhodnutí. Stejně jako naši bratři Petr a Jan, tak i my sestry musíme kráčet v plnosti Kristových divů a to znamená, že stejně tak nemůžeme mlčet o tom, co jsme viděly a slyšely.

Slovní útoky

V naší době asi nebudou ženy, které si vyberou tuto cestu, bity a vězněny jako Petr s Janem, ale připrav se na vzdor a odmítnutí. To znamená, že budeš riskovat nepochopení a velmi často budeš čelit slovními útokům a izolaci.

Na tuto věc máme s Johnem rozdílný pohled. Ujišťoval mě, že většina sborů, do kterých jezdí, přijímá ženy za své kazatelky. Jmenoval mi tři služebnice, které jsou velmi známé a milované jak v Americe, tak i v cizině. Ony vedou, učí a kážou. Souhlasila jsem s Johnem, že teoreticky je to pravda, ale prakticky ne. Když jsem ho požádala, aby mi vyjmenoval sbory, kde pravidelně zvou ženy kázat (a jednou za rok na Den matek se nepočítá), nevzpomněl si ani na deset.

Jak pokračoval náš rozhovor, John mě ujistil, že není nic, co bych mohla jako žena říct, co by změnilo myšlení teologů, kteří jsou proti ženám ve vedení a ve vyučujícím postavení. Navrhl mi, abych používala svá slova k tomu, abych učila a říkala ženám, že můžou kázat. Že jakýkoliv argument se budu snažit navrhnout vedoucím, je zbytečný.

Souhlasila jsem, nezaměřuji se na vedoucí. S bázni a třesením píšu svým sestrám a matkám a dcerám, které ještě potřebují být

přesvědčeny. Vysvětlila jsem, že nemůžu učit ženy kázat, když si ještě nejsou jisté tím, jestli je v pořádku, aby *učily a mluvily* v církvi. Litera zákona byla použita, aby proklála jejich srdce. Žádná upřímná Boží dcera nechce porušovat nebo znesvěcovat vůli svého Otce. Nenaučí se to, co jim vedoucí nedovolí. Pokud někdo ve vedoucím postavení, kdo reprezentuje Boha, říká ti celý tvůj život, že jsi *méněcenná*, budeš tomu věřit. Obzvláště jednoduché je této lži uvěřit, pokud máš temnou minulost.

Já to vím, protože jsem to zažila.

Pokud si nejsi jistá, tak budeš neustále o sobě a svém právu přispívat pochybovat. Chci odšpuntovat vaše uši a sundat klapky z očí a odstranit trn zákonictví z vašich citlivých srdcí. Potom se můžete uzdravit a samy slyšet. Duch Svatý vás může povolát za velvyslance evangelia v oblasti práva, medicíny, byznysu, vedení nebo jako matku v domácnosti. Všechno a cokoliv děláme, bychom měly dělat jako Pánu. Tento postoj dělá světské posvěceným. Ale je špatné říkat někomu, že k nim nemluví Duch Svatý, když cítí povolání učit, kázat nebo být ve vedení sboru.

Pohlaví má velmi málo společného s něčí schopností vést. Ten fakt, že Margaret Thatcherová byla žena, nebylo to, co z ní udělalo jednoho z největších vůdců Spojeného Království. Ve skutečnosti pohlaví není problém; naší výzvou je postoj pýchy a tendence k předsudkům a posuzování ostatních. To může zaslepit někoho, kdo je jinak dobrý vedoucí. Pokora, zkušenost, věrnost, vzdělání a počestnost jsou jen některé z kvalit, které dělají vedoucího, ale pohlaví samo o sobě nečiní vedoucího. A bez Krista jsme všichni nehodni. To čteme v 2. Korintským 3:4-6:

A takovouto důvěru máme skrze Krista k Bohu: Ne že jsme sami o sobě způsobilí (tak abychom si mohli něco myslet sami o sobě), ale naše způsobilost je z Boha, který nás učinil způsobilými služebníky Nové smlouvy - ne litery, ale Ducha. Litera totiž zabíjí, ale Duch oživuje.

Ale stejně jeden významný vedoucí vykládal takhle 1. Timoteovi 2: „Pavel tady jednoduše prohlašuje, že co se týče vedení v církvi, ženy se na to nehodí, protože jsou naivnější a je snazší je podvést než muže.“¹

Dostaneme se do pasáže z Timotea za chvíli. Napřed musím vědět, jaké pocity ve vás ten citát vyvolal? Zahanbení, vinu, zneuctění? Uvolnění a vymluvení se?

Zcela jistě to žádné z nás nedá pocit posílení a souhlasu. Téměř jsem ten citát ani nepoužila, ale zachycuje způsob myšlení při rozšířeném pranýřování žen. Tento vedoucí pokračoval a řekl: „Když mnoho rozhněvaných žen v průběhu let nesouhlasí s jeho (Pavlovým) ohodnocením, vyplývá z toho, že takové ženy, které nedůvěřují jeho výuce a následují jeho učení, jsou stejné jako jejich matka Eva, mají dobré úmysly, ale jsou špatně informované.“²

Musíme být rozhněvané, abychom nesouhlasily? Nesouhlasím se svým manželem bez toho, abych se hněvala. Občas spolu nesouhlasíme s mými zaměstnanci a nehněváme se a stejně tak to je s přáteli.

Předpoklad je, že pokud nesouhlasím s tímto ohodnocením z 1. Timoteovi 2, tak je to proto, že jsem rozhněvaná, špatně informovaná žena. Není tam žádný prostor pro to, že bychom mohly být zbožné, přemýšlející, zvědavé ženy, které se snaží orientovat v pohlaví, jak se snažíme poslouchat Boha. Ani to nenabízí možnost, že se Pavel snažil ukázat na něco, co bylo realitou v jeho kultuře, ale není v naší.

Toto vysvětlení nám také dává špatný zdroj identity. Eva není naše matka. Jakmile jsme znovuzrozené, tak už nejsme děti našich padlých rodičů, Adama a Evy. Staly jsme se dětmi Božími.

Ve slovech tohoto autora slyším touhu umlčet a zahanbit. Slyším sexistickou šikanu a misogynii. Co neslyším, je Duch Svatý. Když Ježíš učí a poučuje, tak je to s láskou a přijetím všech. On připodobnil svou církev nevěstě. Slova tohoto autora jsou více v souladu s nepřátelstvím hada vůči ženám.

První Timoteovi byl Pavlem napsán, aby ukázal na témata, kterým Timotej čelil při zakládání církve v řecké kultuře. Platí na nás to stejné, co na ně tenkrát, když není nic stejného na našich bohoslužbách a kultuře? Možná si ještě nejsi jistá. Možná protože chceš ctít Boha a nikdy jsi nepochybovala o vedení, přijala jsi toto označení jako své místo v životě.

Pojďme trochu dále. Dovolila bys, aby někdo tohle říkal tvé dceři? Stála bys tam v tichém souhlasu, zatímco by ji nazýval nehodnou, naivní, snadno podveditelnou nebo špatně informovanou? Byl by to někdy život dávající, Duchem dýchající způsob, jak někoho napravit anebo popsat, ať muže nebo ženu? Představila sis někdy, třeba jen na moment, že se Bůh Otec dívá na jakoukoliv oblast našeho života a trvale ji označuje těmito padlými rysy?

Rozumím tomu, že jsi možná sama nad sebou promlouvala tato slova. Pokud jsi křesťankou už delší dobu, mohl být čas nebo časy, kdy učitel nebo vedoucí promlouval ty stejné myšlenky nad životy žen ve vašem sboru. Zrovna nedávno do naší organizace zavolala žena, která už roky slouží, a ptala se, jestli to, co dělá, je biblické, kvůli všemu tomu pronásledování, kterému musela čelit.

Tohle ti můžu slíbit, má dcero, má sestro, má přítelkyně: Náš ženich a Pán nikdy o tobě nepromlouval tato snižující slova. Nikdy mi neřekl, že Ho zneuctuji tím, že kážu. To neznámá, že se nemůžu zlepšovat. Sama se hodnotím po každé službě. Věřte mi, cítím nápravu od Ducha v každé oblasti mého života. Ale když dojde na to, k čemu mě povolal a jak mě vidí, tak je tam neustálý

šepot povzbuzení. Naslouchej tomu, co říká tobě i mně: nazývá tě milou, způsobilou a velmi schopnou. On ti dal nové srdce a zmocnil ducha, který tě činí moudrou a opravdovou. Naplnil tě Duchem Svatým a svěřil ti Slovo Boží, abys nebyla podvedenou dcerou, ale měla poznáním osvětlené oči svého porozumění. (Ž. 45:11; Ezech. 36:26; 2. Kor. 3:6; Efez. 1:18).

Jeho nevěsta je z mužů i žen. On nás všechny obmyl vodou svého Slova a vykoupil obě pohlaví svou krví. A stejně když čtu tento výklad 1. Timoteovi dvěma ženám, které se pravidelně schází u nás doma na studium Bible, viděla jsem v jejich tvářích rezignaci spolu s šokem a děsem. Byly tu ty, které si myslely, že v tom, co říká, je kus pravdy; možná v minulosti byly naivní a nehodné. Další se prostě vzdaly naděje, že to kdy bude vykládáno jinak.

Když jsem se vás ptala na vaše dcery, povstalo ve vás něco? Doufám, že něco divokého a mateřského ve vás povstalo. A co vy? Jste spokojené s omezováním se spíše než se svobodou, kterou Kristus koupil? Pokud nedovolujete omezovat vaše dcery, tak byste to neměli dovolit ani u vás. V Efezským 2:10 je nám řečeno, že „Jsme přece jeho dílo! Bůh nás v Kristu Ježíši stvořil k dobrým skutkům, které předem připravil, abychom se jim věnovali.“

Doufám a modlím se, abyste nikdy nepřijaly označení sebe jako nehodných, naivních a snadno podveditelných. Pokud jsme špatně informované, tak to můžeme změnit tím, že se budeme vzdělávat a získáme správné informace. Já se rozhodla, že to přijmu jako osobní výzvu shromažďovat zdroje od lidí, kteří jsou chytřejší než já. Zaprvé, podívejme se na Pavlova nařízení ve světle porovnání. V 1. Korintským 14:34 – 35 čteme:

Manželky nesmí rušit uctívání, nesmí mluvit, když mají poslouchat, nebo se ptát otázky, které by bylo lepší se ptát manželů doma. Boží kniha zákona vede naše zvyky a tradice v tomto. Ženy nemají žádné pověření, aby

*používaly čas uctívání k neoprávněnému mluvení.
(The Message)*

A potom v 1. Timoteovi 2:11 – 15:

Nedovoluji ženám, aby převzaly vedení a říkaly mužům, co mají dělat. Měly by se učit jak být tiché a poslušné spolu se všemi ostatními. Adam byl stvořen první, potom Eva: žena byla podvedena první – náš průkopník hříchu – s Adamem v patách. Na druhé straně, její plození dětí způsobilo spásu, obrátilo Evu. Ale tato spása přichází pouze k těm, kdo pokračují ve víře, lásce a svatosti shromažďující to vše k dospělosti. Na to se můžete spolehnout. (Message)

Celé shromáždění Řeků se společně učilo o křesťanství. Nepředpokládalo se, že ženy budou mít postavení, jaké měly mezi pohany: postavení věštkyň, které jim bylo dáváno v chrámu uctívajícím Dianu. Když čteme Pavlovy instrukce pro Timotea ohledně církevního řádu, tak necitoval zákon. Necitoval Ježíše. Navrhoval Timoteovi jak slušně shromažďovat nové věřící v řecké kultuře. V té době v jejich kultuře byly ženy vnímány jako autority v duchovních záležitostech.³

V překladu The Passion, který je přeložen z aramejštiny, jsou Pavlova slova v 1. Timoteovi 2:11 – 15 takto:

Ať jsou ženy, které jsou nově obrácené, ochotné učit se s veškerým podřízením vůči vedoucím a nemluví mimo pořadí. Nejsem zastáncem toho, aby nově obrácené ženy byly učitelkami v církvi a předpokládaly autoritu nad muži, ale aby žily v pokoji. Protože Bůh první stvořil Adama a potom Evu. Adam nesvedl Evu, ale Eva Adama a porušila Boží příkaz. Ale žena bude žít v obnovené vážnosti skrze své děti, přijímat požehnání, které přichází skrze výchovu posvěcených dětí, vychovávaných ve víře a lásce, krácející v moudrosti.

Abychom našly odpovědi jak to přeložit do praxe dnešních dnů, obrátila jsem se na teologa a vůdce církve, který prakticky pracuje s dynamikou žen kázajících a vedoucích v rostoucím místním sboru. Dr. Gilbert Bilezikian, profesor Wheatonské univerzity a starší ve sboru Willow Creek, vedl osmnácti-měsíční studii na téma žen ve vedení. Tady jsou některá z jeho zjištění, poprvé zveřejněných v jeho knize Za hranice pohlavních rolí:

V závěru jsme usoudili, že před pádem byli muži a ženy rovnými spolusprávcí, oba nesli obraz Boží a byli povoláni společně pečovat o svět, který stvořil. Jak muži, tak ženy jsou odpovědní za naplnění jejich povolání ve službě pro Boží slávu podle způsobu Božího obdarování dle velikosti daru víry. Tragicky byl při pádu tento spolupracující vztah vážně poškozen. Věříme, že Boží milostivý plán vykoupení zahrnuje všechno to, co bylo zkaženo skrze hřích – včetně vztahu mezi mužem a ženou – a může být obnoveno do krásy, která existovala během prvních dnů stvoření. Mnoho odevzdaných a inteligentních křesťanů nesouhlasí s našimi závěry. Jednou přijde den, kdy zjistíme, jak moc jsme se vzdálili od dokonalé Boží moudrosti v této záležitosti a mnoha dalších. Do té doby, pokorně, ale pevně stojím za svým. Jsem ochoten riskovat povzbuzování žen k tomu, v co věřím, že Písmo po nich žádá – aby byly plně dostupné celé škále duchovních darů.⁴

Pokud se žena cítí povolána kázat, vyučovat nebo vést a žije život dle hodnot ctností, které nám ukazuje písmo, tak ji vzdělávej a zajisti jí trénink, aby mohla kázat, vyučovat a vést v plném rozsahu Božího pověření. Spolu s Dr. Bilezikianem si za tímto stojím pokorně, ale pevně.

Rabího náhled na Evu

Nedávno jsem měla tu výsadu dlouze mluvit s výjimečným Mesianickým rabím, Brianem Bilecím. Sdílela jsem s ním svou

obavu, že příliš mnoho Božích dcer nemá ponětí, kým jsou. Začíná být stále více zjevné, že identita a důstojnost Božích dcer jsou pod zlým útokem ducha tohoto světa a příliš mnoho domů uctívání neví jak pěstovat dary, které Bůh dal ženám.

Chtěla jsem vědět od celoživotního židovského učence, co si Bůh myslel o svých dcerách. Požádala jsem ho, aby začal Evou a potom pokračoval Sárrou a dál až ke Kristově nevěstě církvi. Rabí mi řekl mnoho věcí a tady máte pár valounků, které vám chci předat, protože vám pomůžou s utvrzením vaší identity.

Bůh nemiloval Adama více a Evu méně. Od počátku byla Eva v Adamovi. I když ji Adam pojmenoval a potřeboval, tak Eva byla od začátku Boží nápad. Bůh dal Evě její jedinečnou ženskou perspektivu a vyjádření. Žena vždy byla v muži, proto je muži lépe s ní než bez ní (Gen. 2:18) Představení Evy změnilo Adamovo „nedobré“ na „velmi dobré“.

**MUŽ A ŽENA BYLI
SICE OD SEBE
ODDĚLENÍ, ALE
KAŽDÝ TVOŘIL
SAMOSTATNOU
FUNKČNÍ A ÚPLNOU
BYTOST -
NE NEKOMPLETNÍ
POLOVIČKU.**

Víme z Písma, že Adam byl uveden do hlubokého spánku, jeho bok byl otevřen a byla utvořena Eva. (Gen. 2:21). Mužské a ženské bylo jedinečně rozděleno, ale oddělené poloviny jsou kompletní celky. Muži a ženy byli stvořeni rozděleným vyjádřením, ale neměli být rozdělení v záměru. Je důležité poznamenat, že před pádem nebylo žádné rozdělení rolí. Proto oba mohli být jedním v záměru, jedním v srdci a sjednoceni ve fyzickém spojení.

Jednoho tragického dne byla Eva podvedena a Adam vstoupil do vzpoury. Evino rozhodnutí nepředurčilo všechny ženy k neodvratnému sklonu být podvedeny o nic víc, než Adamova zrada předurčila všechny muže k rebelii. Příliš často slyším popisování Adamova

hříchu jako menšího zla než Evina hříchu. Slyšela jsem, jak byl popisován jen jako „hřích opomenutí.“ Rabí nesouhlasil. Potvrdil to, co Písmo učí:

Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšnými, tak se také poslušností jednoho mnozí stanou spravedlivými.

(Řím. 5:19)

Adamův hřích nebylo opomenutí. V tom nejlepším by to mohlo být nazváno „vědomou neposlušností,“ ale někteří učenci to nazývají zrádnou vzpourou.

Musím se zamyslet nad tím, jestli se Adam s Evou nepokusili o krádež identity: nakonec, chtěli být Bohem!

V našem domě, když naše děti vědomě ignorují rodičovské nařízení a poslouchají hlas svých přátel nebo jeden druhého, nenazýváme to skutkem opomenutí. Ve vojenské terminologii, pokud je rozkaz vědomě neposlechnut, je to nazváno vzpurnost ne opomenutí. A přečtěme si Boží popis Adamova přestoupení:

Protože s poslechl svou ženu a jedl ze zakázaného stromu, země bude kvůli tobě zlořečená! Po všechny dny svého života z ní budeš jíst v útrapách (Gen. 3:17)

Z nějakého důvodu povstal trend, který snižuje Adamovu roli. (Nejsem si jistá, proč kdokoliv cítí potřebu ospravedlňovat Adamova rozhodnutí nebo skutky, vzhledem k tomu, že jsme všichni vykoupeni v Kristu.) Tito přívrženci vyzývají muže, aby povstali a byli dobrými vedoucími; k tomuto napomenutí přidávám z celého srdce své „ano a amen.“ Souhlasím, že je tu zoufalá potřeba těch, kdo budou příkladem pro muže. Mojí starostí je to, jak někteří obhajují tento proces. Věří, že muži z církve nejlépe budou vést tím, že umlčí ženský hlas, opírajíce své odůvodnění o to, že se vrací zpět až k pádu.

Nacházím mnoho chyb v tomto zdůvodňování a přístupu. Nejde pochybovat o tom, že většině škody šlo zabránit, kdyby do toho Adam vstoupil a promluvil pravdu. Jeho náhled a pozornost k Božím nařízením by nejlépe byly použity na hada-podvodníka, spíše než na Evu. Adam měl použít svůj hlas, aby utišil hada; nakonec nebojujeme proti tělu a krvi. Stejně tak muži by měli používat svůj hlas k umlčení zlého – ne ženy, které Bůh stvořil ke svému obrazu a nazval to dobrým.

Nejllepší způsob, jak ochránit někoho od budoucích chyb, je otevřené “nasměrování”, ne zakazování. Ten fakt, že Eva udělala v minulosti velkou chybu, by neměl umlčet její dcery v budoucnosti, tak jako Adamův hřích by neměl svazovat jeho syny! Více než dvacet století se muži a ženy učili v církvi bok po boku. Je čas, abychom si uvědomily, kým jsme v Kristu a žili bok po boku, jako jsme byli stvořeni v zahradě. Muži vedoucí jako muži a ženy vedoucí jako ženy.

Teď máme vzor v Ježíši, který nám ukázal, jak správně reagovat na Satana:

“Odejdi, satane!” řekl mu na to Ježíš. “Je přece psáno: „Hospodinu, svému Bohu, se budeš klanět a jemu jedinému sloužit.

(Mat. 4:10)

Máme rezonovat Božím Slovem, spíše než se nořit do soubojů argumentů. Pojdme sloužit Bohu tak fantasticky, že budeme živým, dýchajícím důvodem pro žití života víry. A naším konečným vzorem je Ježíš. Máme chodit tak, jak on chodil. Máme ho následovat ještě víc, než následujeme kohokoliv, včetně Pavla. Pavel sám radil Timoteovi, aby ho následoval jen v cestách a způsobech, v kterých on následoval Krista: „Řiďte se mým příkladem, tak jako já Kristovým.“ (1. Kor. 11:1).

Satanovy lži, Boží uzdravení

Satan okrádá muže i ženy, když nasloucháme jeho podvodným radám a upřednostňujeme jedno pohlaví na úkor druhého. Čas nám utíká. Je na čase, abychom následovaly Ježíšův mandát a pokračovaly v hledání spásy pro ztracené (Lukáš 19:10). Už dávno je tu čas pro církev, aby byla živým, dýchajícím příkladem zkaženému a rozdělenému světu způsobem života, který je různorodý rasově i generačně a sjednocuje pohlaví v záměru. Špatným zacházením s tématem pohlaví jsme zanechali obě pohlaví roztříštěná a zraněná. Když odhalíme naši Božskou identitu, uzdravení pohlaví může začít.

Někdy je zmatení tak velké, že ženy zpochybňují svou vlastní identitu s pocitem, že se měly narodit jako muži. Mnohé se snaží uzdravit změnou pohlaví nebo přijetím role hermafrodita. Čti slova Boží skrze proroka Izajáše:

Takové nesmysly! Má se snad hrnčíř pokládat za jíl? Říká snad dílo o tvůrci: "On mě netvořil"? Říká snad hrnec o hrnčíři: "On nic neumí"?

(Iza. 29:16)

Zůstává otázka: důvěřujeme Bohu? Věříme tomu, že je dobrý a moudrý a neudělal chybu, když nás stvořil jako dcery v lůno našich matek? Může nakonec mít záměr v našem zklamání, že přehlídí, když bereme věci do vlastních rukou?

Věřte mi, rozumím ubližování. Také rozumím, že pro mnohé je bolest mnohem hlubší, než vím ... a stejně může Bůh dosáhnout a přinést uzdravení tam, kde lidské ruce nemůžou nikdy pomoci. Zřetelně si pamatuji, jak jsem se vzpírala faktu, že jsem žena. Nevím, jestli to bylo kvůli prchlivému vztahu s mou matkou, nebo jen kvůli preventivnímu útoku nepřítele, aby podkopal Boží plán v mém životě. Ať už to bylo kvůli nehodám v mém životě, vztahům s ženami nebo zkušenostem v církvi, pravdou bylo, že se

mi nelíbily zranitelnosti spojené s ženskostí. Byla jsem vyrůstající divoška a měla jsem víc kamarádů než kamarádek. Kluci mi sedli víc. Když udeřila puberta, cítila jsem se jako vetřelec zahnaný do světa růžové a krásy. Holky mluvily jazykem náznaků a střípků, kterým jsem nerozuměla, a pohybovaly se s ladností a krásou, což takhle čahounka neuměla. Během střední školy jsem se většinou oblékala do riflí a overalů, abych zakryla nedostatek ženských křivek a schovala své bolestivé „sebevnímání“.

Když jsme se s Johnem zasnoubili, pokusila jsem se mu pečlivě vysvětlit, že jsem ženské tělo s mužským mozkem. (John mi okamžitě řekl, že to nepřipadá v úvahu!) Z pozitivního pohledu věřím, že hodně z toho byl Boží způsob, jak mě připravit na život se čtyřmi syny! Bůh mě vzal na uzdravující cestu. Šeptal mi důvěrně hodnotu mého ženství. V Jeho přítomnosti veškerá hanba, kterou náboženství zastřelo obraz ženy, byla nahrazena překrásným oděvem. On dosáhl do hlubin mé duše a dal mi odvahu a sílu v oblasti strachu a mentality oběti, kterou mi nevědomky připojila má matka k ženství. Naučila jsem se milovat své tělo, ne pouze kvůli tomu, jak vypadalo, ale také pro to, co mohlo dělat. Byl to proces a cesta, kterou jsem mohla sdílet, aby i ostatní mohly nalézt uzdravení.

Ale co kdybych zápasila se svou ženskostí v dnešní době, kdy je změna pohlaví podporována a dokonce oslavována? Naše kultura by mi řekla, že to mám vzít do vlastních rukou a stát se mužem! Ale kdybych to udělala, tak bych tím odvrátila Boží uzdravující proces a všechny lekce, které jsem se po cestě naučila. Když se přestaneme porovnávat s ostatními, tak se dostaneme na místo, kde přijmeme sami sebe i se všemi svými chybami.

Takže jaké můžeš udělat kroky, aby mohlo uzdravování začít?

- 1. Modli se.** Pros Ducha Svatého, aby ti dal nerozpolcené srdce a odhalil ti každé špatné smýšlení a oblasti neposlušnosti. Pohlavní předsudky a nelibost se mohou vkrást a pošpinit náš pohled na nás samé i ostatní. Modli se, abys byla služebnicí smíření, ne rozdělení.
- 2. Odevzdej svou vůli Bohu.** Možná ses držela zpátky nebo se schovala za lidská pravidla místo toho, abys poslechla to, co jsi věděla a viděla v Písmu, a co ti bylo zjeveno v modlitbách. Možná jsi dovolila strachu z člověka (nebo strachu z toho, že jsi žena), aby ti to zabránilo činit Boží vůli. Zeptej se Boha, jak by mělo velké poslání vypadat ve tvém životě v tomto období s vědomím toho, že může vypadat jinak v další etapě.
- 3. Poznej svého nepřítele.** Nebojujeme proti tělu a krvi. A když máme rozpolcenou mysl, tak se chováme jako dvojité agenty. Jakub nám říká, že jakmile jsme se podřídily Bohu, tak se máme vzepřít ďáblu a on musí utéct.
- 4. Zkoumej svůj život a rozhovory.** Neděláš anebo neříkáš něco, čím bys přižívovala předsudky pohlaví? Pokud ti Duch Svatý zjevil oblasti tvého života, které byly zasaženy, tak je velmi pravděpodobné, že předsudky nebo nelibost byly komunikovány.
- 5. Stůj si za svým.** Lidé, kteří za ničím nestojí, riskují, že kvůli čemukoliv padnou. Ti, kteří brání mužům a ženám pracovat společně, staví se nevědomky proti původnímu Božímu nařízení.

6. Bojujte za jednotu v těle Kristově. Muži a ženy nejsou soupeři. Jsme bratři a sestry, strážci a blízcí spojenci. Máme společně kráčet ve společenství vzájemného respektu se sourozeneckou náklonností. A máme navzájem povzbuzovat své dary. Bůh by nikdy nedal ženě hlas, pokud by chtěl, aby byla potichu. Bůh věděl, že Adam a také náš svět budou potřebovat ženský hlas a také vliv.

Doplňující a vzájemně závislé

Chci, aby mé vnučky byly zmocněné přemýšlet, studovat a ptát se otázky, aby se skutečně mohly učit a učením mohly žít svou víru. Říkáme, že ženy mohou být znovuzrozeny, ale stále jsou tu dogmata a učení, které popírají, že mohou být plně osvobozeny. Bylo by přesnější říct, že většina žen je spíše svobodna fungovat v rámci církevních pravidel než v poslání Kristově.

Nemoudří muži i ženy se uchýlili k tomu, že se už od zahrady navzájem obviňují ze špatných rozhodnutí. Obviňování a zostuzování ve skutečnosti nikdy nikomu nepomohlo posunout se vpřed. Vina a stud kalí vodu a zakrývají obraz obou, synů i dcer. Tento přístup způsobuje, že to, co Bůh očistil v Kristu, se znovu zdá špinavé a obscénní.

Pohlaví byla stvořena, aby vyjádřila božskou krásu. Bohužel jsme si navzájem strhli božskou důstojnost a sílu ve snaze získat jeden od druhého potvrzení a utvrzení, které nám ve skutečnosti může dát jen Bůh. Bůh nás stvořil, abychom oslavovali své rozdílnosti, ne abychom je shazovali a nectili.

A teď je naše nahota oděna spravedlností v Kristu. V Kristu si muži i ženy vzpomínají, že jsou spojenci a ne nepřátelé. Pavlova slova v 1. Korintským 11:10 – 12 nám dávají lepší pohled na to, čím můžeme a měli bychom být jeden pro druhého. Pojdme tuto pasáž prozkoumat verš po verši. Parafráze Message překládá 10. verš takto:

Mimochodem, nedávejte velký důraz na rozdíly mezi muži a ženami. Ani muž ani žena to sami nezvládnou, ani se nemůže kterýkoliv považovat za přednějšího.

V Kristu jsou muži a ženy vzájemně závislí spíše než nezávislí. V konečném důsledku je naším zdrojem Bůh, ale tyto verše míří na starověké soupeření známé jako bitva pohlaví. Naše rozdíly byly určeny k tomu, abychom se navzájem doplňovali. Kde je vzájemná závislost a začlenění, tam je nadřazenost a hierarchie odstraněna. Poetická slova Message pokračují v rozebírání tohoto soupeření tímto způsobem:

Muž byl stvořen první jako krásný zářivý odraz Boží – to je pravda, ale upřímně ženské tělo svou krásou překoná zář hlavy své „hlavy“, svého manžela.

(v.11)

Tady Pavel přechází od muže a ženy k mnohem specifitějšímu manželovi a manželce. Miluji tu hodnotu, kterou to dává oběma pohlavím. Můj manžel způsobuje, že vypadám dobře tím, jak miluje Boha, mne a naše děti, stejně tak jako já ho chci učinit dobře vypadajícím tím, jak miluji Boha, naši rodinu a jeho. Potom se Pavel vrací k mnohem všeobecnějšímu tématu pohlaví, spíše než k dynamice manželství.

První žena vzešla z muže, to je pravda, ale od té doby každý muž přišel skrze ženu!

(v.12)

Původ ženy byl vetkán do boku muže a teď je muž tvořen v lůnu ženy. Žena byla prvorozená z muže, Adama a poté jsme všichni znovuzrozeni z druhého Adama, Ježíše. Pavel pokračuje:

A jelikož prakticky všechno stejně pochází z Boha, tak přestaňme s tím dohadováním, kdo je první.

(v.12)

Soupeření o to, kdo je první a kdo je nejlepší, by mělo přestat ve zjevení toho, kým je Bůh. Potřebujeme obnovit naši božskou perspektivu, že jen Bůh sám je svatý. On je první a poslední, počátek i konec, naše Alfa a naše Omega. Nikdo nevede a nemiluje jako náš Otec. To znamená, že nemiluje víc syny a méně dcery, ani že miluje obě pohlaví stejně. On miluje muže a ženy jedinečně. Když povyšujeme jedno nad druhé, odchylujeme se od Jeho obrazu, protože Bůh si vybral pohlaví jako vyjádření sebe samého.

Muži a ženy v rané církvi

Bez zdravého porozumění naší historii často zlehčujeme náš osud, ale vůbec nepochybují o tom, že Duch Svatý trhá oponu, kterou se nepřítel snažil zastříť naše porozumění. Když zkoumáme Písma, nejde uniknout faktu, že raná církev byla silou, s kterou se muselo počítat. Když chtěla jejich kultura omezit její posun, tak to jen způsobilo to, že se rozšířila a zabrala nové území. Nekrčili se pod příkazy pozemských králů, protože už poklekli před Hospodinem zástupů. Denně kráčeli ve znameních, divech a zázracích. Žili s porozuměním, že jejich konečná autorita se nachází v oblasti neviditelného.

Byli označeni Božím Duchem, odděleni k použití. Nepředstavujte si, že seděli muži na jedné a ženy na druhé straně jejich svatyň, mnohem častěji se scházeli po domech, na tržištích, na tajných setkáních v katakombách a dokonce na lodích a ve vězeních. Tito věřící pocházeli z každého kmene, jazyku a zvyklosti a stejně byli sjednoceni jedním stejným Duchem Svatým, obě pohlaví tam stála a společně tvořila jedno tělo, nevěstu Kristovu. Když jsme sjednoceni, tak není žádná strana jen Boží. Sdíleli se o evangelium dům od domu. Ve Skutcích 2:42 – 44 vidíme náhled toho, jak toto tělo přirozeně rostlo:

Zůstávali v apoštolském učení a ve společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplnila posvátná úcta a skrze apoštoly se dělo mnoho zázračných znamení. Všichni věřící byli pospolu a měli všechno společné.

Tato fráze „měli všechno společné“ by neměla být omezována jen na jejich potřeby, zahrnovalo to také jejich uctívání, ztišení, společenství, jídlo, modlitby a majetek. Společné znamená vzájemné, rozšířené, každodenní a komunitní.

Muži i ženy si byli dost blízko na to, aby se navzájem věnovali v oblastech společenství a výuky. Vyučování bez společenství nevytváří komunitu, která slouží potřebám ostatních. Jestli něco docílí učení bez diskuze okolo stolu, tak jen nasycení mentality elit nebo pokřivení pravdy. Co se učíme, je zkoušeno tím, jak žijeme pravdu, ne tím, co si myslíme, že je pravda. Je příliš mnoho zajatých v konfliktu toho, co vědí ve svých hlavách, ale nežijí ve svých životech. Potřebujeme jak rodinu, tak i přátele, aby nás udrželi ucelené v našich postojích a uplatněních pravdy.

V této rané církvi měly ženy hlas. Pokud by to tak nebylo, tak by se příhoda s Ananiášem a Safírou odehrála jinak. Ve skutcích 5:1 – 11 máme příběh manžela, který v nepřítomnosti své manželky lže Petrovi a padne mrtvý. O tři hodiny později dorazí jeho manželka. Neví nic o smrti svého muže, ale ví, jak má odpovídat. Když se jí Petr ptá, opakuje lež, na které se s manželem dohodli, a stejně jako on i ona padá mrtvá k zemi. Co tu chci ukázat, je, že pod většinou učení o poddání se, které přijímáme dnes, by lhaním kryla nebo ctíla přání svého muže. Ale když se Safíra rozhodne, že bude lhát, místo aby řekla pravdu, trestem byl její život. Ona zneužila svůj hlas. Kdyby Petrovi řekla pravdu, tak by žila.

Kde je přemáhající zjevení milosrdenství a milosti, tam není žádné místo, aby někdo byl vynechán. Ženy i muži měli hodnotné příspěvky. Mnozí z nich zakoušeli tuto dynamiku poprvé. Co pád odebral, Bůh pomazal, aby byli součástí obnovení. Muži a ženy společně pracovali na „polích svých měst a nejbzdálenějších konců země“ s milostí a mocí. Skutky 2:46 – 47 popisují rytmus rané církve takto:

Denně zůstávali svorně v chrámu a ve svých domech lámali chléb a dělili se o jídlo s radostí a upřímným srdcem. Chválili Boha a všem lidem byli příjemní. Pán k nim pak denně přidával další zachráněné.

Tyto verše nám malují každodenní rytmus, který zdobí ranou církev. Židovští věřící společně docházeli do chrámu, scházeli se po domech ke společenství a sedali ke stolům s vděčnými a štědrými srdci. Jejich život přetékal chválou jejich Boha a chodili v přízni lidí.

Proč bychom si představovaly, že Ježíšova nevěsta, Jeho církev, někdy vylučovala, snižovala, ponižovala nebo zlehčovala ženy? Proč jsme přijaly lež, že nejsme také hrdinky?

Po příliš dlouhou dobu byla myšlenka *mužů a žen společně* skryta. Výsledkem žití života rozděleného sobeckostí a předsudky je zranění obou pohlaví.

Ale to není konec příběhu nebo poslední slovo. V nebeském návrhu není pohlaví předmětem zranění nebo bojištěm soupeřivosti. Jsme spojeni našimi rozdílnostmi, silnější společně, než jsme kdy byli samotní. Velikost Božích synů a dcer žijících v jednotě se ještě musí odhalit na této zemi. A skrze naši jednotu bude Boží obraz odhalen a sláva Boží nakonec zazáří ve vší své oslnivé nádheře.

Otázky k diskuzi

1. Jaké jsou bitvy, které si musí vybojovat muži sami?
2. Zakusila jsi jako žena někdy napětí mezi Božím povoláním a omezeními lidských tradic?
3. Jak vypadá velké poslání ve tvém životě?
4. Jaké ve vás vyvolává pocity popis „nehodných,“ „naivních“ a „snadno oklamatelných?“
5. Jak můžeš zdokonalovat své schopnosti v zacházení s evangeliem?
6. Ve kterých oblastech jsi byla chycena do pastí hry na vinu?

SOUPEŘENÍ STRACHU A LÁSKY

*Láska je krásou duše.
Sv. Augustýn*

Nedávno jsme s Johnem měli v jednom z našich oblíbených sborů společný čas otázek a odpovědí na téma manželství. To setkání nedělního večera se neslo v rodinné atmosféře. Na závěr setkání přišla velká otázka. „Když se podíváte zpět, je něco, co byste po více než třiceti letech manželství udělali jinak?“ Vyšlo to na mě, že jsem měla odpovídat. S tím, jak docházel čas, chtěla jsem odpovědět pravdivě a stručně. Zhluboka jsem se nadechla a vyznala: „Dovolila bych Johnovi dělat víc chyb a milovala bych ho odvážněji.“

V obecenstvu to zašumělo. Z místa, kde jsem seděla, jsem mohla vidět muže i ženy, jak si spěšně utírají slzy, bylo slyšet mnoho povzdechnutí a vidět tiché přikyvování. Strach je největším protivníkem lásky ... vyrovná se jí silou a jeho zničující síla je smrtelná.

Mnohé z toho, čeho jsem se v našem manželství obávala, nikdy ani nehrozilo naplněním. Obavy, které mě mučily po nocích, mi

jen přidělávaly vrásky. Nikdy se ani nedotkly plátna mého života. Ne protože bych tak nádherně malovala, ale díky ohromující Boží milosti.

Nedělám chyby raději než kdokoliv jiný. Ale když se dívám zpět, tak bych více riskovala. Tady na zemi nikdy nezjistím, o kolik nás můj strach obral. Víím toto ... strach je hrozný manželský poradce. Ochromí a uvězní to, co láska touží uvolnit a uvést do pohybu. Ať už si to uvědomujeme nebo ne, tak láska a risk jsou blízce spojeni.

Já jsem vyrůstala v domácnosti, kde vládl spíš strach než láska. Strach měl významné slovo v manželství mých rodičů. Vkradl se do jejich přátelství, dokonce tak, že odčerpával naše rodinné finance. Nikdy nebylo dost peněz, dost lásky a nikdy nebyli lidé, kterým šlo důvěřovat. Ozvěna zkázy strachu zněla naším nádherným domem a odrážela se od prázdných zdí bez obrázků. Můj otec byl stavitel, ale strach způsobil, že jsme nikdy nebydleli v domech, kde bychom se cítili doma. Bezpočet nocí jsme s mým bratrem probděli, ležíce v posteli neschopni usnout, jak se naši rodiče hádali pozdě do noci. Při světle baterky jsem si psala do svého deníčku a ve tmě jsem přísahala. Myslela jsem si, že mě tyto úpěnlivé poznámky ochrání. Slíbila jsem si, že nikdy nebudu zranitelná. Mí rodiče se nakonec rozvedli – dvakrát – a šli každý svou cestou spíše jako nepřátelé než jako přátelé.

Když jsem se stala křesťankou, mé srdce našlo domov, ale to neznamená, že jsem věděla jak se v něm chovat. V prvním desetiletí našeho manželství jsem se musela postavit tolika falešným záchranným sítím, které jsem si vybuodovala jako dítě! To, že jsem odmítala být zranitelná, znamenalo, že jsem nevěděla jak odpouštět nebo přijímat odpuštění. Provazy těch sítí zamotaly můj život a málem udusily naše manželství. Můj manžel nebyl vůbec jako můj otec a já jsem nebyla moje matka a stejně byly chvíle nesouhlasu, kdy jsem opakovala ta zraňující slova, která jsem se naučila, když si rodiče mysleli, že spím.

Nesla jsem jejich dědictví strachu do své budoucnosti a potřebovala jsem s tím přestat dřív, než to ovládne i náš dům. Johnovy nedokonalosti odhalovaly ty moje v mnohem větší míře, než jsem si myslela, že je vůbec možné. Raději než abych dělala to, co jsem věděla, že je správné, tak jsem se chovala podle scénáře, který jsem se naučila v dětství.

I když mi bylo hodně odpuštěno, dávala jsem Johnovi milosrdenství po špetkách. Naše manželská smlouva se rychle stávala jen dohodou a naše láska se vytrácela v tom procesu.

Odmítala jsem milovat Johna nebojácně, protože jsem měla strach.

Ve snaze se ochránit jsem si začala nárokovat zpět velkou část svého srdce. Během prvních pár let našeho manželství jsem zjistila, že John do našeho vztahu přinesl pornografii a masturbaci. (Otevřeně o tom s Johnem mluvíme.) Zapomínajíc na to, jak milosrdný ke mně byl John ohledně mé minulosti, odtáhla jsem se od něj. S odhalením Johnova hříchu se nějak vytratilo Ježíšovo napomenutí, že máme odpouštět, tak jak i nám bylo odpuštěno. Žila jsem ve strachu a shazovala ho, zatímco on se snažil bojovat o vysvobození s tím, že ode mě nedostával žádnou nebo jen minimální podporu. Neřešili jsme to jako náš problém ... ale jeho problém. Částečně jsem nepomáhala proto, že mě tížilo břemeno mé vlastní minulosti, a vlastně jsem věřila, že si nezasloužím nic lepšího než to, co zakouším.

Začali jsme se neustále hádat. Já se emocionálně odtáhla a sledovala jeho zápas z dálky. V jistém smyslu mi souzení dávalo pocit bezpečí. Když se nezmění, já mu nemusím odpustit. To způsobovalo napětí i v ostatních oblastech našeho manželství. Vůbec nepochybuji o tom, že to zkomplikovalo naše první roky mnohem více, než bylo nutné.

Jedné noci jsem v hněvu a zoufalství volala k Bohu: „Já mu odpustím, když se změní.“

Co se mě týkalo, tak byla zničena jakákoliv důvěra mezi mnou a Johnem a už jsem nechtěla být znovu zklamaná. Bůh na moje prohlášení odpověděl otázkou: „Důvěřuješ mi, Liso?“

„Ano.“

„Dobře. Potřebuji, abys Johnovi odpustila, aby se mohl změnit.“

Dokonce mi dal slova, která mám říct: „Věřím, že se chceš změnit, a já ti odpouštím.“

To bylo v naprostém rozporu s mým běžným scénářem, který říkal: „Uvěřím, že je ti to líto, když se změníš.“

Tento způsob myšlení byl tak vzdálený od čehokoliv, co jsem znala, že jsem věděla, že to musí být Bůh, kdo mě vede. Když jsem začala dávat Johnovi toto bezpodmínečné milosrdenství, začali jsme se oba uzdravovat. On byl schopen vykročit z temnoty a hanby na světlo, kde našel svobodu od své svázanosti. Tento posun perspektivy byl bodem zlomu. Mohla jsem důvěřovat neměnnému Bohu.

Nebojácná láska

Nebojácná láska nezávisí na chování dané osoby, ale na Boží milující věrnosti. Když vyznávám své hříchy a tlačím se k Otci v Ježíšově jménu, tak nejsem nikdy zahanbena. On věří, že má budoucnost bude lepší.

Není neobvyklé, že když nás lidé zklamou, začneme lásku dávkovat úměrně k jejich selhání, abychom minimalizovali budoucí ohrožení. Bojíce se všeho, co se děje ... začneme se stahovat. C.S. Lewis moudře odhalil omyl tohoto přístupu ve své knize *Čtyři lásky*:

Milovat znamená být zranitelný. Miluj cokoliv a tvé srdce bude vyždímané a pravděpodobně zlomené. Pokud se chceš ujistit, že nebude porušeno, tak ho nesmíš nikomu dát, dokonce ani zvířeti. Pečlivě si ho obal koníčky a drobnými požitky, hlavně se vyhni zápletkám. Pečlivě ho zamkni do rakve své sobeckosti. Ale v té rakvi, v bezpečí, temnotě, nehybné, bez vzduchu, se to srdce změní. Nebude zlomené, stane se nerozbitným, neproniknutelným, nenapravitelným. Milovat znamená být zranitelný.¹

Tady to máš. Milovat znamená být zranitelná. Možná se nám to spojení nelíbí, ale zjistila jsem, že se tomu prostě nedá vyhnout. (A věř mi, že jsem to zkoušela.) Ale nepředpokládej, že zranitelná znamená nechat se zneužívat. Ve skutečnosti to je spíš postoj k uvolnění, protože láska nikdy neseleže.

Pojďme se ponořit trochu hlouběji do rizika zranitelnosti. Jedna z definic zranitelnosti je „obnažený.“ Zranitelný může být velmi snadno srovnáno s nahý. Vysvléci se je velmi riskantní, protože nic není skryto a nic není ochráněno. Ideálně je láska místem bezpečí, kde jsi nahá svobodná od studu.

V naší kultuře příliš rychle od nahoty přecházíme k sexuálnímu podtextu. Chci to ukázat jako odkryté beze strachu se srdcem do široka otevřeným. Nejsilnější jsme, když jsme úplně otevřeni před Bohem. Zní to nelogicky, ale je mnohem lepší být nahý před Bohem, než se zbytečně snažit zakrýt naši lidskost hadry studu nebo šatem ospravedlňování.

Ježíš se kvůli nám stal zranitelným, když se zřekl své Božské podstaty, aby se stal jedním z nás, abychom my mohli být jako On. Ježíš se stal zranitelným, aby odhalil Boží lásku k nám. To je ten důvod, proč můžeme milovat nebojácně ... věřit směle ... a doufat skandálně.

Když budeš milovat nebojácně, tak také věř směle. Zakotvi svou naději ve vodách až děsivě hlubokých.

Víra, naděje a láska, ty tři zůstanou. Žijí společně protkány dohromady v souladu, aby nám daly sílu stát. Nejsilnější z těch tří sil je láska. Bez lásky není žádný skutečný skutek víry a bez lásky není naděje.

Bůh je láska. Láska je věčná. Láska nikdy nezklame a nic svěřeného lásce se neztratí a všechno, co se rodí z lásky, nemůže umřít. Ale jsou jistá místa, kde láska neroste. Láska nemůže růst ve společnosti svého soupeře, strachu. Strach není věčný – ve skutečnosti je strach slepá ulička. Strach je bezbožný duch, který vede k utrpení. Strach radí ze svého místa stínu pochyb, zatímco láska čerpá svou moudrost ze světla víry. Když budeš naslouchat strachu příliš dlouho a pečlivě ... tak selžeš.

**OPAKEM STRACHU
NENÍ VÍRA
NEBO ODVAHA ...
JE TO LÁSKA**

Před mnoha lety, když jsem psala svou první knihu, měla jsem zjevení, že opakem strachu není víra nebo odvaha ... je to láska. Měla jsem si pamatovat lekce z mého dětství, že to byla láska, která udělala ze zbabělého lva v *Čarodějovi ze země Oz* odvážného. Tato myšlenka se mi odkryla, když jsem vložila opačné vlastnosti strachu do 1. Korintským 13:

Strach je netrpělivý a hrubý, strach závidí a chlubí se, je arogantní a neslušný. Strach hledá svůj prospěch, rozčiluje se a je nesnášenlivý, raduje se ze zlého spíše než z pravdy. Strach nic nestrpí, ničemu nevěří, nedoufá v nic a nic nevydrží. Strach zanikne.

Ovoce a motivace strachu jsou protikladem způsobům lásky. Cokoliv dobrého jsem kdy udělala, jakoukoliv lekci jsem se naučila, uvědomila jsem si to až poté, co jsem vyšla ze stínu strachu.

Existují lidé, kteří vyhledávají dobrodružství a kteří milují přívaly nebezpečí. Jsou odvážní, ale jen ti, kteří milují, jsou nebojácní.

Bůh je láska, láska je nebojácná. Bůh je nebojácný. My jsme Boží. Můžeme milovat nebojácně. Až když přijmeme Boží nebojácnou lásku, jsme schopni nebojácně milovat. Ti, co milují nebojácně ... žijí nebojácně.

Možná se ten postup zdá zřejmý, ale stejně jsou tu mnozí, co se chovají, jako by Bůh byl zaskočen. Jsme vyděšeny nebo naštvány tím, co slyšíme nebo vidíme, a představujeme si, že Jeho reakce na krutost, zkaženost a pohromy bude stejná jako naše, ale není.

Dokonalá láska

Bez postoje lásky se odvážní jen chlubí svou statečností. Jejich skutky jsou hnány spíše touhou zapůsobit na okolí než vyjádřením jejich lásky. *Vypadat* odvážný nestačí, tou nejstatečnější věcí je nechat si ublížit kvůli někomu jinému. To znamená, že jsou chvíle, kdy své životy pokládáme místo toho, abychom povstali k boji.

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.

(Jan 15:13)

Message říká:

Tohle je nejlepší způsob, jak milovat. Obětovat svůj život za přátele.

To totiž není jen něco na způsobení dojmu ... je to pro přátele.
1. Korintským 13:3 hodnotí oběť a statečnost bez lásky takto:

Kdybych rozdal vše, co mám, kdybych dal i vlastní tělo, abych se proslavil, bez lásky je mi to k ničemu.

Slib chudoby nebo mučednický skutek není bez lásky ničím víc než náboženskou obětí.

Ježíš byl hluboce Otcem milován a rozhodl se nás milovat tak hluboce, jako Otec miloval Jej. Láska mu dala sílu vytrvat ve víře a my jsme jeho vizí naděje.

Ježíš mě miloval bez ohledu na mou minulost. Nebál se toho, že v budoucnu udělám chybu. On věděl, že ji udělám. Dokonce, i když všichni děláme chyby, tak to neznamená, že jsi „omylem“. Pokud si myslíš, že jsi „omyl“ ... tak se pleteš.

Dokonce i když hřeším, tak to neznamená, že jsem hříchem. Bez ohledu na to, jak se ohledně toho cítím, Ježíš mě učinil spravedlivou. Ta nejvíce nebojácná, milující reakce, kterou můžu mít na Jeho doufání ve mně, je ctít Jeho víru poslušným životem.

*On toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám,
abychom se my v něm stali Boží spravedlností.*

(2. Kor. 5:21)

Ježíš slíbil, že bude odpovědí, která zdaleka překoná všechny naše problémy. Můžeš strávit veškerý svůj čas a energii zaměřováním se na svůj hřích a nebude to trvat dlouho, než to bude to jediné, co uvidíš. Budeš přemožena svou hříšností, a když toho bude příliš mnoho, tak obrátíš svůj zrak na hříšnost ostatních. Nikdy mě nepřekvapí, když se dozvím, že vedoucí, který je tvrdý na ostatní lidi, je nejtvrdší sám na sebe. Když se dívám na sebe, tak vidím chyby; když se dívám na Krista, tak mé nedokonalosti mizí v jeho záři. Mnohem víc se mi líbí ten výhled, který dává On.

*Ti, kdo jej vyhlížejí, budou jen zářit, nebudou v hanbě
skrývat tvář!*

(Žalm 34:6)

Ježíš nedovolí našim hříchům a stínům, aby zastínily Jeho lásku. Když se cítíme zranitelné, tak je to dokonalá chvíle dívat se v naději, spíše než klopat oči studem. Jeho dokonalá láska stojí proti každému strachu. Proč bych měla dovolit mým nedokonalým

obavám stavět se Jeho dokonalé lásce! Dokonce, i když zrovna nerozumím tomu „proč“, naučila jsem se, že v tom všem mu můžu důvěřovat. Protože Boží láska je naprosto bezkonkurenční. On na mě zaměřil svou lásku, a proto jsem se rozhodla na Něj zaměřit svou naději. Dovolte mi pár úprav Žalmu 91, abychom mohly vidět Boží poselství k ženám.

Ona se mě v lásce pevně drží, já ji vysvobodím; já ji ochráním, protože zná mé jméno.

(v. 14)

Když se nad tím opravdu zamyslíš ... jak by nás láska mohla vystavovat riziku, když láska nikdy nezklame? Láska má moc uzdravit jakékoliv rány života.

Je mnoho způsobů, jak milovat bez bázně.

Odvážně milovat svého partnera je jen jedna část. Děti a rodiče by měli být milováni nebojácně. Naše přátelství by měla být stavěna spíše láskou než závistí, panovačností a strachem. Můžeš milovat to, co děláš a kde pracuješ. Můžeš milovat být součástí organizace anebo sboru. Můžeš milovat čtení a smích. Bez ohledu na to, kde najdeš lásku, jestli dříve nebo později, vždycky budeš narážet na výzvy a dokonce zklamání.

Což nás přivádí k dalšímu kroku: Milujte své nepřátele. Proč Ježíš něco takového zmiňoval?

Protože to je ten druh lásky, který odděluje ovce od koz. Jsme odlišní, když milujeme ty, kteří nám chtějí ublížit. Něco se změní, když se rozhodneme milovat ty, kteří nám chtějí ublížit a svázat nás. Dokonce, i když se tvé okolnosti nezmění, tak už nejsi uvězněná, jsi svobodná.

Pamatuji si, jak jsem četla příběh otroka z občanské války, který se rozhodl odnést svého zraněného konfедераčního pána

k ošetření, místo aby utekl a nechal ho na bitevním poli. Nebylo to snadné rozhodnutí, ale jeho rozhodnutí odhalilo, že už byl ve skutečnosti opravdu svobodný. Tento skutek toho muže osvobodil dlouho předtím, než armáda Unie porazila vzbouřence.

Někdo může prohlašovat nad tebou svobodu po všechny dny tvého života a ty se můžeš rozhodnout zůstat svázaná, nebo se můžeš rozhodnout kráčet ve svobodě, zatímco si lidé bláznivě představují, že tě vlastní. Rozumím tomu, že technicky se otroctví nikdy nestane realitou tvého života, ale pokud lidé mají pocit, že jim něco dlužíš, tak je to jistá forma závázanosti. Jsou tu tací, kteří se zdají být svobodní a stejně žijí ve svázanosti. Nemůžeš ovládat, co lidé o tobě říkají nebo jak tě vnímají, ale je ve tvé moci rozhodnout se, jak na to zareaguješ.

Láska se rozhoduje. Strach reaguje.

Láska je svoboda. Strach je svázanost.

Dokonalá láska zahání strach.

Láska za každých okolností

Následující citát Kenta M. Keitha je často připisován Matce Tereze, protože ho často připomínala. Vsadím se, že jste slyšely jeho části, tady ho máte v celé kráse:

Paradoxní přikázání

Lidé jsou nelogičtí, pošetilí a sebestřední.

Stejně je miluj.

Když budeš dělat dobré, tak tě budou lidé obviňovat z postranních úmyslů.

Stejně čiň dobré.

Když budeš úspěšný, tak získáš falešné přátele a skutečné nepřátele.

Stejně se snaž uspět.

Dobro, které dnes uděláš, bude zítra zapomenuto.

Stejně čiň dobré.

Upřímnost a otevřenost tě činí zranitelným.

Stejně buď upřímný a otevřený.

Největší muži a ženy s největšími myšlenkami můžou být zastřelení těmi posledními muži i ženami, kteří skoro nemyslí.

Stejně přemýšlej ve velkém.

Lidé se těší ze smolařů, ale následují jen ty v čele.

Stejně bojuj pro pár smolařů.

Co budeš stavět dlouhá léta, může být zbořeno přes noc.

Stejně stav.

Lidé opravdu potřebují pomoc, ale můžou tě napadnout, když jim pomůžeš.

Stejně lidem pomáhej.

Dávej světu to nejlepší, co máš, a dostaneš ránu do zubů.

Stejně dávej světu to nejlepší.²

Lidé tě zklamou ... stejně je miluj. V Keithových slovech nacházím tolik z mého vztahu k lidem! Zklamala jsi někdy někoho? Já ano. Možná jen zatřáslí hlavou a odešli ode mě se slovy „ona je takovým zklamáním!“ Nepřátelé a dokonce i přátelé tě zraní a zradí. Ale víš, co máš dělat ... stejně je milovat. Když budeš

budovat život, který bude bez soupeření, tak musíš žít mimo oblast lidského zdůvodňování a kapacity.

Vím, že to na první pohled nedává smysl, ale když lidem dovolíš se důstojně učit z vlastních chyb, tak je zmocníš k tomu, aby to v budoucnu lépe zvládli.

Tady bohužel musím zdůraznit výjimky. Chyby, o kterých mluvím, nezahrnují následující: zneužívání, podvod nebo nelegální činy. Do kategorie chyb spadají omyly, nedorozumění a špatný úsudek. Tato jednání nejsou spojena se zlým úmyslem zvrácenosti, krutosti nebo zlomyslnosti. O čem mluvím, jsou chyby, které dělá každý z nás, i když to myslí dobře.

Jak spravedliví, tak bezbožní občas bloudí, zakopávají a padají. Ten jediný rozdíl je v tom, že láska vede spravedlivé k tomu, aby vstali. Bezbožní zůstávají dole a často se snaží ostatní stáhnout k sobě, ale spravedliví povstávají, pozvedají ostatní a pokračují dál. (Přísl. 24:16). Láska se vždy rozhodne znovu vstát.

Místo toho máme mluvit pravdu v lásce a v každém ohledu růst v Krista, který je hlavou. Z něj celé tělo, spojené a svázané pomocí všech tkání, roste a buduje se v lásce, když každá jednotlivá část plní úkol, který jí náleží.

(Efez. 4:15 – 16)

Promlouvání slova pravdy v lásce buduje tělo. Láska způsobuje růst v každé oblasti života. Slova plná nenávisti naopak růst zastavují a kazí. Láska je však silnější než nenávist a strach.

Vypořádat se se zklamáním

Zklamání vzniká, když není naplněno očekávání. Láska věří v to nejlepší, což je úplně něco jiného než požadovat to nejlepší. Očekávání se velmi rychle můžou proměnit v požadavky stejným způsobem, jako láska roste a proměňuje se v naději.

Věřím svému muži, ale mé očekávání je zakotveno v Bohu. S manželem se milujeme, ale to neznamená, že jsme nezklamali jeden druhého ... zklamali. Ale než abychom žili jako občané zklamání, rozhodli jsme se opustit toto území. Poděkujeme té situaci za to, co nám dala, vstaneme, vezmeme si z toho ponaučení a jdeme dál. Zjistili jsme, že toto je lepší přístup než neustále kroužit kolem našich zklamání, ukazující na chyby toho druhého z nových úhlů. Věřte mi, že byl čas, kdy jsme si mysleli (a možná jsem to byla jen já!), že to je dobrý nápad. Myslela jsem si, že když prozkoumám každý aspekt dané chyby a pořádně to zstudím, tak už se to nebude nikdy opakovat. (Používala jsem toto nemilosrdné souzení na Johnovy i své chyby.)

Ten přístup nikdy nefungoval, protože moje logika byla chybná. Místo toho se stalo toto: Vedli jsme zákopovou válku způsobem, že jediné, co jsme viděli, byly chyby, které jsme chytře objevovali jeden na druhém. Začali jsme od sebe navzájem očekávat to nejhorší, spíše než abychom věřili v to nejlepší. Oba jsme objevili v tom druhém to, co jsme hledali.

Miluji všechny své děti, ale to neznamená, že náš vztah nezakusil zklamání. I když se to stalo jen párkrát a zřídka – a mnohem častěji jsem to byla já, kdo je zklamal – stále je to součástí našich vztahů. Také mám kamarádky, které jsem zklamala.

Zklamání neznamená, že je vaše láska mrtvá, znamená to jen, že je na čase si udělat čas s Duchem Svätým a získat nějakou radu. Láska vyžaduje zapojení a skutečné zapojení vyžaduje otázky a zranitelnost.

Stejně nemůžu očekávat od svého manžela, dětí nebo kamarádek, že mi budou tím, čím může být jen Ježíš. Pokud udělám tu chybu a učiním z nich spasitele, nemůžou udělat nic jiného než mě zklamat, protože jsem to předurčila k neúspěchu.

Nakonec chybou nejsou jejich nedostatky, ale mé falešné očekávání.

Když očekáváš to nejlepší a oni udělají méně ... jsi zklamaná. Když věříš v to nejlepší a oni toho nedosáhnou, tak rozumíš tomu, že jejich příběh ještě neskončil.

Když cítíš potřebu soudit a odřezávat lidi s kterými tě Bůh povolal do společného díla, tak je to obranný mechanismus. Ano, jsou tu ti, od kterých odejdeš, protože tam není žádná shoda. Pak jsou tu ti, kteří by od tebe mohli odejít. Ale je mnohem častější, že lidé odchází, protože nechtějí být znovu zranitelní poté, co byli zraněni.

Bůh mi vždycky věří víc, než si věřím já sama. On mě neodepisuje kvůli mé minulosti, protože drží mou budoucnost ve svých rukách. On mě vytahuje z mé zbabělosti a strachu, aby ze mě dostal to nejlepší. Pavel zápasil s očekáváním s Korintskou církví:

Uznávám, že se bojím, že když přijdu, tak mě zklamete a já zklamu vás a ze vzájemné frustrace se to všechno rozpadne na malé kousky – hádky, žárlivost, výbuchy hněvu, rivalitu, pomluvy, klepy, nadutost a rozbroje.

(2. Kor. 12:20 Message)

Přestaňme očekávat zklamání, protože to, co zveme dál, to přijde. Vysoké požadavky a odpírání uznání, dokud nejsou naplněné, nás izolují a rozhněvávají, stejně tak jako přestat snít působí beznaděj. Pojdme věřit v ostatní tak, jak bychom chtěli, aby oni věřili v nás, že to nejlepší ještě přijde. Pojdme věřit, že jejich chyby jsou jen přešlapy. Tvé chyby nemají právo předurčovat tvůj osud.

Můžeš se rozhodnout důvěřovat Ježíši, anebo lpět na své minulosti. Jen ty o tom rozhoduješ.

Když nemáme zjevení milosrdenství, tak ho odpíráme i ostatním.

Cesta strachu

Strach je velmi drahý. Obere tě o všechno. Sebere ti tvou sílu, tvé sny, tvé vztahy, tvé finance, tvou víru a také tvou naději. Strach chce pošpinit nebo sebrat všechno to, co ti láska chce dát. Strach nepřichází na scénu náhodně, jeho útoky jsou neustálé a jeho načasování je dokonalé.

Strach nerespektuje tvé okamžiky odpočinku ... bude útočit na tvůj spánek deformací tvých snů.

Strach je silou, duchovním protikladem Moci Ducha Svatého, lásce a zdravému rozumu. Strach přichází, aby tě ochromil, stejně tak jako Duch Boží přichází, aby tě uvolnil.

Nejenom, že tě strach okrade o tolik příležitostí růstu, ale také ti chce ukrást tvou perspektivu budoucnosti. Jak láska, tak strach mají plán pro tvůj život. Jeden je dobrý, ten druhý chce ublížit.

Cesta lásky

Láska je naopak neskutečně štědrá. Chce obnovit tvé vztahy, tvé sny a tvou naději. Každý z nás má Bohem zaslíbený přístup k cestě lásky. Ale je mýlkou si myslet, že nové přísliby lásky budou držet na starých hadrech strachu. Bůh touží spojit nové s *obnovným*.

Také se nelije nové víno do starých měchů. Jinak se měchy roztrhnou, víno se rozlije a měchy se zničí. Nové víno se lije do nových měchů, a tak se obojí zachová."

(Mat. 9:17)

Je v tobě něco nového, co se snaží strach ovládnout. Nedovol to. Nebojácná láska potřebuje naprosto nové balení. Jakmile ochutnáš nové víno lásky, začneš všechno vidět jinak. To, co pro

tebe byla dřina, teď uvidíš jako příležitost služby. Ve skutečnosti začneš hledat, jak být štedrý, místo honby za hromaděním. Láska zahání strach.

Nebojácná žena

Loni mi má blízká přítelkyně poslala přání k narozeninám, které se mi tak líbilo, že jsem se rozhodla si ho nalepit na zrcadlo. Na přední straně byla holčina v záplatovaných kalhotách a napsal: „Není to jen oblečení, je to postoj.“ Jinými slovy není to o tom, co nosíš, ale jak to nosíš. Láska se nejlépe nosí odvážně. Láska je něco, co děláš.

Prozradím ti obrovskou pravdu: Není nic přitažlivějšího než nebojácná žena.

Ne lhostejná žena, ale nebojácná. Nebojácné dcery nosí Boží zaslíbení osvícené vírou. Je naprosto přirozené se hodnotit a je nám přikázáno, abychom se hodnotily ve světle Božího Slova. Ale neprospívá nám, když se shazujeme.

**NENÍ NIC
PŘITAŽLIVĚJŠÍHO
NEŽ NEBOJÁCNÁ
ŽENA.**

Strach nás hodnotí na základě našich neschopností, láska – nebojácně – sahá do Božích schopností.

Strach odhání, láska přitahuje.

Co to znamená být přitažlivá?

Věř mi, je to víc než jenom vzhled. I vraky přitahují pozornost. Abychom získaly lepší porozumění, pojďme ke kořenům slova přitažlivost, které znamená „způsobit přiblížení nebo přidržet.“ Také to znamená „táhnout k sobě magnetickou silou.“ Nebo „vzbudit zájem a emoce.“

Tvůj život přitahuje buď prokletí, nebo požehnání. Zeptej se sama sebe:

Čeho se bojíš?

Čemu se potřebuješ v lásce postavit?

Komu odmítáš odpustit, dokud se nezmění?

Kde svou lásku dáváš se strachem v malých dávkách?

Upletla sis síť prohlášeními strachu?

Je načase obrátit list. Začít s tím procesem je snadné, začni prohlašovat nebeské prohlášení nepřekonatelných divů ve tvém životě. Abych ti pomohla začít, připravila jsem pro tebe modlitbu z Pavlových slov Timoteovi.

Má milovaná dcero, modlím se, aby větší uvolnění Boží milosti, lásky a pokoje proudilo do tvého života od našeho Boha Otce a od našeho Pána Ježíše Krista! Píši ti, abych tě povzbudila v rozněcování plamene a nového zažehnutí ohně duchovních darů, které do tebe Bůh vložil. Protože Bůh ti nikdy nedá ducha zbabělého strachu, naopak Duch Svätý ti dává moc, lásku a rozvahu! Takže se nikdy nestyď za svědectví našeho Pána ... ale přemáhej každé zlo zjevením moci Boží. On nám dal život vzkříšení a přitáhl nás k sobě svým svatým povoláním na našich životech. A není to díky čemukoliv dobrému, co jsme udělaly, ale díky Jeho božské lásce a předivné milosti, která potvrdila naše sjednocení s pomazaným Ježíšem ještě před počátkem časů!

(2. Tim. 1:2, 6 – 9, upraveno)

Uschovej si to. Utvrď tato slova jako Boží vůli pro tvůj život. Budeš se modlit se mnou?

Nebeský Otče,

přijímám uvolnění tvé milosti, lásky a pokoje do svého života. A rozdmýchávám plamen duchovních darů, které jsi do mě vložil. Bože, vím, že jsi mi nedal ducha strachu, takže odmítám moc nasměrování strachu. Otče, děkuji ti za to, že obnovuješ to, co mi zloděj ukradl.

Ty jsi mi dal Ducha Svatého, který dává moc, autoritu, lásku a zdravý rozum naplněný správným úsudkem. Dnes se rozhoduji milovat. Nestydím se za evangelium, nestáhnu se zpět ve strachu a budu nebojácně milovat.

Otázky k diskuzi

1. V kterých oblastech můžeš milovat víc nebojácně?
2. Je ve tvém manželství problém, který jsi označila za problém tvého partnera místo za „náš“ problém?
3. Jsou nějaké oblasti, kde se nedostatek zranitelnosti změnil v nedostatek lásky? Co můžeš udělat, abys to změnila?
4. V jakých oblastech života jsi zaměnila udělala jsem chybu za jsem omyl?
5. Je něco, v čem jsi padla a bojíš se znovu povstat? Promluv si o tom s přítelkyní nebo někým blízkým milovaným.
6. Popiš, jaký je rozdíl mezi nebojácnou ženou a lhostejnou ženou.

HLUBOKÉ STUDNY A STUDÁNKY PŘÁNÍ

Zkoušky nám ukazují, kým jsme, odstraní slupku a ukážou, z čeho doopravdy jsme utvořeni.

Charles Spurgeon

Budu předpokládat, že chceš být dcerou hlubiny. Pokud chceš mít hloubku, tak čekej nějaké to kopání.

Souhlasím s Charlesem Spurgeonem: zkoušky jsou ve skutečnosti zjevením. Přinejmenším moje ano. Jsou tu proto, aby byly našimi učiteli, ale nakonec je to na nás, jaké budeme studentky. Já mnohé zkoušky zvládám jen za 4 – dostatečně. Když se to stane, tak obvykle jdu k opakování. Pravdou je, že i když nežiji dokonale, tak chci žít dobře. Je v mé moci se rozhodnout, jestli budou zkoušky a testy sloužit jako poslové, anebo mě jen rozhodí.

Nemáme skoro žádnou moc nad tím, co se nám stane, nebo co o nás někdo řekne, ale nejsme zdaleka bezmocní, co se týče našich reakcí. Můžeme se rozhodnout, což nám dává naprostou kontrolu nad naší reakcí. A když už citujeme Spurgeona, tak se

podívejme hlouběji na to, jak si myslel, že by naše reakce měla vypadat.

„Naučil jsem se líbat vlnu, která mě hodila na skálu.“

To je neobvyklá a nečekaná reakce na věci, které nás zastihly nepřipravené. Nedávno jsem sledovala, jak si moje vnučka Sofie hraje ve vlnách. Užívala si, jak se vrhala po hlavě do každé vlny. Bez ohledu na to, kolikrát ji vlna smetla, převálcovala ... byla to hra. Vynořila se, smála se, postavila se, otřela si oči připravena na další vlnu.

Spurgeon nemluví o skalnatém pobřeží, ale o Kristu jako té skále. Každý den je novou příležitostí se rozhodnout, jak budeme reagovat na vlny života. Jestli zaujmeme obranný postoj tak každá vlna, která se vynoří na světlo, se stane problémem. Pokud se pokoříme, tak zkoušky dovolí Duchu Svatému nás prohloubit a zvětšit kapacitu naší zbožnosti. Životní výzvy odhalují, *z čeho jsem utvořeni*, bez toho, aby to podkopalo, *kým jsme*. Naše identita je zakotvena „v Kristu,“ na základě toho, co On udělal, spíše než co my děláme nebo jsme udělaly. Zkoušky nám umožňují růst do podoby Kristovy a stáváme se neotřesitelnými. Kristus je obrazná skála, která je vyšší než moje Já. On je jádrem, skálou, na které můžeme najít odpočinutí každou noc a postavit se každé ráno. Ježíš je tou konstantou a centrem.

Příprava půdy

Přesuňme se z moře na pevnou zem. Žiju v překrásné, občas zelené a často vyprahlé krajině Colorada, takže přemýšlet o svém životě jako o půdě je pro mě jednoduché. Naše půda je tvrdá, protože je udusaná extrémními podmínkami. Dokonce i půda na našem dvorku je tvrdá, já ale chci, aby mé srdce bylo jemné. Když mě nějaká urážka rozruší, ať už malá nebo velká, nemůžu si nevšimnout, že má půda je narušena. Mezi drny vidím škodlivé larvy, jak se snaží zalézt zpátky do skrytu. Vidím pod povrchem

jejich vyhlodané cestičky. Všimla jsem si, že i když jsem si toho nebyla vědoma, tak ožíraly kořeny našeho manželství a bránily růstu květin mého přátelství. Když se to děje (a děje se to častěji, než bych chtěla), tak moje rozhovory s Bohem zní asi takto:

„Ó ne, to je hrozné! Jak se to stalo? Nebeský otče, vidíš to? Slyšel jsi, co jsem právě řekla anebo si myslela?“

Jeho odpověď: „Liso, pro tebe to bylo odhalení, ale pro mě ne. Tyto larvy už byly v tvé půdě delší dobu. Otázka, která tu vyvstává, je, jestli si je chceš nechat a riskovat svou budoucí žeň?“

Při bližším ohledání jsem si nemohla nevšimnout semínek, která teprve měla vyrašit.

To jsou ta, která potřebují čas. Jsou to hluboká Boží zaslíbení, která se ještě nenaplnila v mém životě a rodině. Začínám přemýšlet, jestli někdy vyrostou. Můj Otec mi trpělivě vysvětluje:

Tento druh nákazy se rychle šíří, ale rozhodnutí je vždycky na tobě, můžeš to posypat hlínou výmluv a znovu zakrýt jejich aktivitu. Ale zůstanou tam. Pokud se chceš zbavit této nákazy, musíš ji odmítnout slovem i skutkem a dát mi svolení, abych ji odstranil.

Když jsem viděla, čím to opravdu je, tak jsem se toho zřekla a vyznala jsem špinavé larvy závisti, pochyb a strachu z člověka.

Dobře, řekl, a když jsme u toho, vidíš ten plevel? Pojdme ho také vytrhat. Bude to snazší, když je půda rozryta, a pojdme místo něj zaset semínka Mého Slova.

Počkej chvílku ... teď se zápas stal skutečným. Zbavit se larev, které nejdou vidět, je jedna věc, ale odstranit jakýkoliv náznak zeleně, zatímco čekám na zaslíbení, je něco jiného. Na chvílku

jsem bláznivě zvažovala, jestli tam nějaký plevel ještě chvilku nenechat. Co tak třeba jen, než se to nové začne objevovat? Bez toho budu vypadat jako prázdný kus hlíny. Odpověděla jsem:

„Ale, Pane, potom bude má půda vypadat nahá a neplodná.“

„Liso, chceš, aby vypadala plodná, nebo byla plodná?“

To je otázka této generace. Je důležitější to, jak vypadáme, než to, kým jsme?

Uspokojit se jen tím, že vypadáme plodně, může ublížit budoucímu období růstu. Co je ve skrytu zaseto, se jednoho dne ukáže otevřeně. Vzdychla jsem si.

Dobře, tak je vytrhni!“

„Hotovo.“

A tak jsem tam stála obnažená, ale beze studu, protože jsem věděla, že Jeho zaslíbení teď budou hluboko ve mně růst bez překážek. Zkoušky a soužení čistí půdu a odstraňují to, co bránilo budoucímu růstu. Tato setkání slouží k našemu pročištění a k přípravě budoucího potenciálu. Jsou i jiná slova, která snadno můžeme dát místo slova zkouška. Klidně si tam doplňte stání před porotou, soužení, hodnocení, utrpení, bolesti, zkoumání, procesy nebo prostě testy.

Naše síla i slabost se ukazují v nepohodlí těchto zkušeností. Společně i jednotlivě nám tato soužení lámou ta suchá neplodná místa našich duší v přípravě nových věcí a nového období. Bez tohoto rytí a kopání by většina vody Božího Slova jen tak stekla a nevsákla se do našich životů. Naše srdce by byla jako ztvrdlá udusaná půda, která nemůže vsáknout vodu. Pokud není suchá půda připravena, tak deště odtečou a budeme zakoušet sucho uprostřed hojnosti.

Zkoušky nás také učí, kdo je Bůh.

Bylo období, kdy bych se s tebou hádala ohledně smyslu zkoušek. Řekla bych ti, že pokud žiješ podle Slova, tak se ti nic zlého nemůže stát. Byla jsem mladá a bláhová a naučená věřit něčemu, co neobstojí ve zkoušce času. Myslela jsem si, že je to hluboké učení, zatímco mě to jen připravovalo na život na mělčině.

Cokoliv, co potřebujeme pro život a zbožnost, se skutečně nachází v Božím Slově, ale jsou to zkoušky života, které nás dovedou na kolena, aby se ta pravda mohla projevit v našem životě a také skrze náš život. V tomto postoji není Slovo Boží čteno jako návod na nejlepší způsob života, ale jako skutečná slova života.

Vykopej můj život

Bylo to krátké a matoucí období mého života, hlavně proto, že jsem dávala přednost předstírání a zakopávání věcí. Byla jsem mladá a čerstvě vdaná a obracení mé půdy teprve mělo začít. Zatím tam bylo jen pár vrypů na povrchu. Pamatuji si, kdy se to všechno změnilo. Měla jsem báječný čas hlubokého uctívání a modliteb. Bláhově jsem si myslela, že protože sedím v první řadě jako manželka čerstvě ustanoveného pastora, tak jen pár věci je potřeba změnit v mém životě. S naprostou jistotou jsem pozvala Boha, aby odkopal můj život. Neuplynulo ani dvacet čtyři hodin, než jsem začala litovat svých slov.

Drahý nebeský Otče,

řekla jsem odkopat? Můžu to vzít zpět? Byl to jen horlivý okamžik, naplněný špatnou volbou slov. Co jsem chtěla říct? Abys upravil a vyrovnal můj život.

Odvolání bylo zamítnuto. Vykopání byla Duchem vedená volba slov. Jako tolik křesťanů jsem žila s hlubokými touhami a plytkými modlitbami. Před tímto nebezpečným momentem uctívání mě

moje modlitební chvílky zanechávaly prázdnou. Slova, která jsem šeptala, neměla podklad v mém životě, protože jsem se stále modlila spíše z povinnosti než odevzdání. Modlila jsem se tak, jak jsem slyšela ostatní se modlit. Ano, bylo mi řečeno, že modlitba je prostě rozhovor s Bohem, ale nemohla jsem si pomoci od představ, že se nacházím v trůnním sále obklopená anděly, kteří poslouchají a považují má maličká slova za směšná. Kvůli tomuto smýšlení jsem nevěděla, jak má slova přetvářet v modlitby, které by mohly využít bouři surového zoufalství zuřící ve mně. Ani jsem nevěděla, co dělat s mou zoufale dorážející touhou po něčem víc. Od té doby jsem se naučila, že Bůh použije zkoušky, aby prohloubil mé modlitby. Než jsem dala Bohu souhlas překopat můj život, tak jsem nevěděla, jak Bohu dovolit, aby ve mně dělal něco hlubšího. Jakákoliv těžkost nebo zkouška byly okamžitě svázané! Spíše než že bych útočila na zkoušky, svazovala jsem sebe do zajetí starých způsobů a zvyků. Když vytrvaly, tak jsem utekla. Když utíkání nepomohlo, tak jsem se schovala v naději, že jen tak zmizí.

Životní těžkosti mě zanechaly vyděšenou a nazlobenou. Byla jsem tvrdá na ostatní a ještě tvrdší na sebe. Moje nejmilejší, pokud tohle děláš, tak mi naslouchej, tenhle život je sám o sobě dost těžký na to, abys na sebe byla tvrdá. V průběhu pár desetiletí jsem zjistila, že měl Spurgeon pravdu. S vyhlídkou, která byla vyjasněna časem, vidím, že Slovo Boží nám říká, čím jsme, a naše reakce na zkoušky rozhodně odkrývají to, z čeho jsme. Zkoušky mají moc nás proměnit z toho, kdo jsme, v to, kým chceme být. Ale cestou jsme se chytly lži, že se můžeme stát hrdinkami bez toho, abychom prošly bitvou.

Hluboké studny

Vždy jsem nadšená z toho, když se mám setkat s někým, o kom se mluví jako o hluboké studni. To znamená, že je na nich mnohem víc než to, co je na povrchu. Hluboké studny jsou tajemné a vypráví příběhy a já miluji příběhy. Jsou to lidé, kteří prošli věcmi, jaké by jiné studny zakalily nebo znečistily, ale jejich

voda zůstala nedotčena. Hluboké studny se stávají fontánami, jak přinášejí ostatním občerstvení. Hluboká studna znamená, že mají hlubší pohled. Když se bavíš s hlubokou studnicí, tak toho můžeš zjistit mnohem víc o sobě než o ní.

Znám některé ženy, které jsou hlubokými studnicemi. To jsou ženy, s kterými se vždy chci poznat lépe. Když jsem v jejich blízkosti, tak se zpočátku stydím, protože mám pořád tolik otázek... Raději naslouchám, než abych mluvila v blízkosti hluboké studnice. Vždycky je toho mnohem víc k slyšení než jen to, co bylo řečeno. Chci být hlubokou studnicí a stejně jsou chvíle a oblasti v mém životě, kde stále víc připomínám louži. Někdy abych poznala hlubokou studnici, tak musím pracovat na svém srdci. Nezájímají je moc knihy, které jsem napsala, nebo konference, na kterých jsem mluvila. Mnohé z nich tam byly a také to dělaly, ale došly dál. Nechtějí slyšet, co ze sebe vydávám, chtějí vědět, jak se „dobívám“. Ptají se na mého manžela, mé děti, má vnoučata a mé srdce. Vědí, kde jemně postrčit a posunout. Dřív, než si to uvědomím, tak překročím všechny své ochranné osobní hranice a všechno jim řeknu. (Něco, z čeho nemá manžel moc radost.)

Nevylévám své srdce ze strachu z bolesti, ale v reakci na jejich laskavost.

Za tu dobu, co se se studnicemi setkávám, jsem objevila pár věcí. Stát se studnicí vyžaduje zdravé zapojení do života. Hlubina nejde koupit – musí se vybudovat. Přichází, když se odvážíme být upřímní. V tom smyslu je hlubina jako sval, který se vyvíjí neustálým používáním.

Studánky přání

Nedávno jsme s Johnem byli osloveni jednou castingovou agenturou. Jedna společnost z oblasti zábavního průmyslu připravovala televizní show, která by se dívala z duchovního pohledu na některé hlubší problémy, jimž dnes čelíme. Nebylo to

poprvé, co jsme byli osloveni pro takovýto druh programu. Po pár nabídkách od jiných agentů, kteří hledali pro reality show, jsem věděla, že nechci být součástí té podívané. Řekla jsem svému týmu, že si opravdu myslím, že to není vhodné. Ale tento agent přesvědčil můj tým, že tentokrát je to jiná show. Producenti chtěli nástroj, který by divákům připomněl časy, kdy lidé chodili do svého domovského sboru, aby získali odpovědi. Neochotně jsme souhlasili, že se na tu myšlenku podíváme pečlivěji.

John byl v jednom městě a já v jiném, ale dohodli jsme se, že to probereme přes konferenční hovor. Oni se ptali na hromadu otázek, které jsme otevřeně a upřímně zodpověděli. Tentokrát jsem vůbec nečekala, že by zavolali znovu, ale zavolali. Říkali, že se jim líbí naše energie, a uvažovali, že by chtěli to interview posunout na novou úroveň. To znamenalo nahrávaný hodinový hovor přes Skype. Poslali nám seznam otázek, které doufali, že bychom mohli zodpovědět během rozhovoru. První z nich byla asi takováto:

Moje šestnáctiletá dcera má sexuální poměr se svým starším a zkušenějším přítelem. Je jejím prvním. Měla bych ji jako matka poslat ke gynekologovi nebo jí prostě sehnat antikoncepci? Co mám dělat?

Pro mě to byla jednoduchá otázka. Dcera nebyla plnoletá a žila v domě svých rodičů. Byla jsem si jista svou odpovědí.

Vysvětlila jsem, že Bible říká, že máme od smilstva utíkat, ne ho ubytovávat. Doporučila jsem té rodině, aby si sedli a vysvětlili jí, proč už se s tím mladíkem nebude vídat...

Dříve, než jsem mohla pokračovat, tak mě televizní agentka přerušila. Vysvětlila mi, že za (a) budou pokračovat ve svém sexuálním vztahu a za (b) nechtěli, abychom citovali Bibli. Jen chtěli duchovního rádce. Dále mi vysvětlila, že otázky vymysleli

v agentuře, a toto byla její otázka. Jednalo se o její sestru a jejich matka chtěla vědět, co má dělat. V tu chvíli jsme si uvědomili, že v tom rozhovoru není potřeba pokračovat.

V té agentuře věděli, že jsme učitelé Bible, ale nechtěli, abychom jim říkali, co říká Bible. Chtěli, abychom byli hlubocí a duchovní, ale ne bibličtí. Je vůbec něco takového? Existuje nějaká moudrost mimo Boží vedení? Přemýšlela jsem, jestli by bylo přijatelné kdybych citovala nějakého guru New Age. Co po nás chtěli, byly povrchní odpovědi, které znějí hluboce – studánku přání.

Chtěli se vyhnout konfliktu. Báli se, abychom někoho náhodou neurazili tím, že řekneme, že něco je špatné. Chtěli, abychom dali požehnání hříchu a řekli jim, že to, co dělají špatně, je vlastně v pořádku. Ve svém myšlení měli nastaveno, „že to tak prostě je“, tak řekněte, co potřebujete, aby to bylo v pořádku. Udělejte kompromis, ale tak, aby to zároveň znělo jako pravda. Také nechtěli, aby byla propagována křesťanská víra, tak nás povzbuzovali, abychom si ji nechali pro sebe. Pro ně to znamenalo, Bůh je skvělý, ale vynechejte Ježíše a Bibli z toho koktejlu.

Jinými slovy, jsem si jistá, že chtěli, abych řekla něco takového: „Ano, buď milující matkou a nech svou dceru okamžitě otestovat na sexuálně přenosné nemoci, a když už jsi tam, tak jí nech předepsat dlouhodobě nějakou antikoncepci, aby neotěhotněla. A příště, až tam její přítel bude, tak mu s manželem řekněte, jak moc pro vás znamená. Řekněte mu, že respektujete ten fakt, že je starší a sexuálně zkušenější, a požádejte ho, jestli by byl tak laskavý a přijal tento balíček kondomů jako dárek od vaší rodiny. Takto si budete moci být jisti, že jste udělali vše pro to, aby ji nenakazil.

Vidíte, jak absurdní je ta rada? Ale rozumím tomu. Producenti nechtěli slyšet biblickou pravdu, chtěli studánku přání. Vlastně

nám s Johnem říkali: „Hej, my vám hodíme pár drobných a vy na oplátku splníte lidem jejich přání. Požehnáte jejich hřích a pomůžete jim se ohledně sebe samých cítit dobře.“

Obávám se, že příliš mnoho křesťanů si raději přeje přání dobrého, než aby naslouchali tomu, co potřebují, aby se stali hlubokými studnicemi. Je tu příliš mnoho žen s hlubokými touhami, ale plytkými životy. Vědí, že světské rady, které následují, jsou jen prázdnou ozvěnou jejich vlastního hlasu, ale představují si, že to je vše, co má být, a tak se spokojí se studánkou prázdných přání. Když přemýšlí o svém životě, tak ...

Si přejí, aby to neřekly.

Si přejí, aby to neudělaly.

Si přejí, aby si ho nevzaly.

Si přejí, aby si ho vzaly.

Si přejí, aby šly do školy.

Si přejí, aby měly víc přátel.

Si přejí, aby mohly vypadat jak ona.

Si přejí, aby si to nekoupily.

Si přejí, aby si to mohly koupit.

Si přejí víc se modlit.

Si přejí víc číst Bibli.

Si přejí, aby měly lepší sebeovládání.

Si přejí více trpělivosti.

Kdyby stačilo jen si něco přát, tak bychom byli naprosto úžasní, nádherní, silní a stateční. Walt Disney nám řekl - „sen je to, co si tvé srdce přeje, když spíš.“ Věřím, že je to pravda, ale sen a přání se naplní jen tehdy, když s tím snem něco uděláš, zatímco jsi vzhůru. Přání nebo touha se objeví ve snech, ale na nás je uskutečnit je. Nestačí si jen přát, aby to byla studna ... musíš stavět studnu. V tom se rozvíjí hloubka.

Nebezpečí klamu

Ať se nikdo neplete: kdo z vás si myslí, že je na tomto světě moudrý, ať se raději stane bláznem. Pak teprve bude moudrý, neboť moudrost tohoto světa je u Boha bláznovstvím. Je přece psáno: "On chytá chytráky v jejich vychytralosti." A jinde: "Hospodin zná úmysly moudrých - ví, že neznamenaají vůbec nic."

(1. Kor. 3:18 – 20)

Já vím, že se tam píše, ať se nikdo neplete (neklame), ale my všechny víme, že žena sebe umí oklamat snadno. Ale proč by si kdokoliv, ať muž nebo žena, chtěl sám zavázat oči, aby se ošidil? Pravdou je, že nikdo nechce být dobrovolně podvedený. Jak vždycky říká můj manžel, *problém podvodu je v tom, že je klamný.*

Klam způsobuje, že věci, lidi, okolnosti a rady vypadají jinak, než jaké skutečně jsou. Klam může způsobit, že odevzdanost Bohu může vypadat jako zákonická svázanost. Klam může udělat, že nepřítel tvé duše může znít jako přítel. Klam může jít až tak daleko, že může způsobit, aby zlo vypadalo jako dobro a dobro jako zlo. Moc klamu je v tom, že kalí vody tak dlouho, až je vše tak zamížené, že nevíš, čemu věřit. Bůh věděl, že tomuto budeme čelit, a proto nám dal standard, který se nemění v běhu času ani změnami lidských zvyků a sentimentu. Naším standardem je Slovo Boží a zbožní jsou vlajkonoši.

Rozhodnutí je na nás: toužíme po moudrosti tohoto času nebo po věčné moudrosti? Kdykoliv si stvoření myslí, že je chytřejší než jeho Stvořitel, tak je v sebeklamu. Jedině Slovo Boží má moc nám dát jistotu, když okolnosti kalí vodu. Bez moudrosti Písma budeš omylem nazývat bláznovství moudrostí.

**CHCEME ŽÍT PODLE
PROMĚNLIVÝCH
SVĚTSKÝCH NOREM
NEBO PODLE VĚČNÉ
BOŽÍ PRAVDY?**

Když se to stane, tak začneš brát bludné nauky a podmanivé představy jako upřímné a čestné. Pamatuj si, že hadí moudrost je zabalená do lstivých podvodů. Nenápadně svou kořist láká na jednu věc, ale přitom chce docílit něčeho úplně jiného. Had se vydával za spojence, který Adamovi a Evě přinesl tajné informace. Předstíral, že je tím přítelem, který se zajímá, naznačil, že se oba, Adam i Eva, stanou více podobni Bohu, jakmile budou osvětlení poznáním dobrého a zlého. Sliboval, že se můžou pozvednout na tu úroveň bez podřízení se moudrosti Boží. Adam s Evou nechtěli být podvedeni, chtěli to, co jim had sliboval. Rozhodli se věřit tomu, že Bůh lhal, místo toho, aby odmítli jako lež to, co řekl had. Had jim slíbil, že budou více jako Bůh, ale místo toho se stali bezbožnými. Písmo nás varuje:

I kdyby všichni ostatní lhali, Bůh je pravdivý.

(Řím. 3:4 volný překlad)

Cestou z klamu je pokání, když uznáme naši moudrost za bláznivou a pokoříme se před věčně Moudrým. Pokání přichází, když se odvracíme od lží, abychom se chopily pravdy.

Satanovy podlé sliby zní dodnes celou zemí. Už před dlouhou dobou zněly hadovy nabídky laskavěji, jemněji a přitažlivěji než Boží nařízení. Nakonec, co ti zní lépe? Jez a zemři nebo jez a získej moudrost? Had používá proti nám naši lidskou pýchu a pošetilost. Kdo by si nechtěl myslet, že je moudřejší, než vlastně je? A tak lichoť. Pravdou ale je, že bez Krista není žádná moudrost.

Všechno, z čeho můžeme čerpat, je náš omezený pohled dočasné pozemské perspektivy.

Duch říká jasně, že v posledních časech někteří lidé opustí víru, aby následovali bludné duchy a démonické nauky.

(1. Tim. 4:1)

Duch klamu tě bude neustále přesvědčovat, že je osvětlení i bez Božího Slova. Že jsme v nové době a Bůh už to nemyslí tak, jak říkal. Tito duchové opakují hadova slova: neposlouchej Boha, staň se svým vlastním bohem. Příliš mnozí to přehlíží s tím, že si myslí, že klam je izolovaný na zjevné čarodějnictví a uctívání Satana. Nicméně mnohem častěji duchové klamu a démoni zmiňují jednu věc, ale jde jim o něco jiného. Když jsi křesťanka, tak ti nemůžou vzít tvou duši a proto udělají vše, co můžou, aby tě zbavili autority a znečistili tvou studnici. Tolik z toho, co je ve skutečnosti bezbožné, se stalo běžným v naší době! Jsme důrazně varováni:

Světské babské báje odmítej a raději se cvič ve zbožnosti. Tělesné cvičení má skrovný užitek, ale zbožnost je užitečná v každém ohledu, neboť má zaslíbení nynějšího života i toho budoucího.

(1. Tim 4:7 – 8)

Nemysli si, že jsou tyto mýty a báje dětinské a neškodné jenom kvůli tomu, že je Bible nazývá babskými a hloupými. Nejsou ani jedno. Nejsou to pohádky nebo bajky ze světa fantazie, které nás mají naučit pravdu; jsou to démonické nauky stvořené k našemu zabití, okradení a zkáze.

Neexistuje žádná skutečná moudrost mimo Boží Slovo a vedení.

Ježíš nikdy lidem neříkal to, co chtěli slyšet, ale šel hlouběji k tomu, co potřebovali slyšet.

Čerpání z vlastní studnice

V každém z nás je skutečná studnice. Je to naše duše, to místo, z kterého čerpáme. Jeremjáš ho nazývá nádrží:

Můj lid totiž spáchal dvojí zlo: Opustili mne, pramen živých vod, a vykopali si své rozpukané nádrže, ze kterých voda vyteče.

(Jer. 2:13)

Naše studnice duše můžou být velmi rozličné, od plytkých až po velmi hluboké, a hladina vody může stoupat a klesat podle naší kapacity. Je jedno, jak je studna hluboká ... když je prasklá, tak neudrží žádnou vodu. V průběhu času je možné studnici prohlubovat a také posilovat a zpevňovat. Stejně jako studnice i naše duše je nádobou nebo cisternou. V ní uchováváme svoje nejhlubší touhy, strachy a přání.

Někdy mám pocit, že voda ve studnici mé duše je nehybná. Jindy můžu jasně cítit ten proud, ale voda tam je vždycky, ať už je studna prázdná, napůl naplněná anebo přetékající. V dřívějších dobách nepřátelé měli zvyk zasypat studnice hlínou, protože rozuměli tomu, že voda je zdrojem života. Hrubé záplaty v životě můžou způsobit to samé.

Když máme pocit, že je naše studnice přetížena, můžeme ji otevřít a dovolit tomu nejhlubšímu zármutku a touhám, aby vyšly ven. Když mám ponuru, sevřenou a možná i ošklivou náladu, tak někdy stačí jen píseň, která otevře mou studnici a občerství mou duši. Čtení Slova, psaní si deníku a modlitba mě občerstvují jako pohár pramenité vody v horkém dni.

Žena s minulostí

Všechny máme minulost. Minulost některých z nás je možná barevnější a pestřejší než u jiných. Některé máme dobrou minulost,

jiné mají hroznou minulost. Ve skutečnosti nezáleží na tom, jestli k tobě byla minulost laskavá nebo krutá. Skutečné nebezpečí je v tom žít v něčem, co už je pryč. Nebyly jsme stvořeny, abychom žily ve stínu slávy nebo hanby. Byly jsme stvořeny, abychom žily ve světle přítomnosti s pohledem upřeným k zářivé budoucnosti. To je cesta spravedlivých.

Zjistila jsem, že lidská podstata tíhne k ohlížení se a mluvení o minulosti, zatímco se Bůh dívá dopředu a oznamuje naši budoucnost. Je dobré slyšet příběhy lidí, ale abychom se posunuli dál, tak je důležitější znát jejich sny.

Jak cestuji a mluvím, tak jsem měla tu výsadu předávat naději tisícům žen. Přála bych si, abyste mohly vidět, jak světlo porozumění rozzářilo jejich tváře, když jsem odvážně prohlašovala:

Útoky na tvůj život mají mnohem víc společného s tím, kým se můžeš stát, než s tím, kým jsi byla v minulosti.

Najednou si uvědomily, že jejich příběh neskončil. Uvědomily si, že v jejich životech je něco důležitého, a proto se na ně nepřítel zaměřil specificky a záměrně. V ten okamžik si uvědomily to, co potřebuji, abyste věděly. Nikdy to nebylo o tvé minulosti. Vždycky to bylo o tvé budoucnosti. Ano, jsou tu následky našich rozhodnutí. Tomu rozumím. Ale bez ohledu na to, co jsi udělala, Bůh už tam byl před tebou a připravil cestu, kde se zdálo, že není žádné východisko.

Díváš se zpět a zdá se ti, že tvé skutky zavřely ty jediné dveře, které jsi měla. Hádej co! To je lež! Ano, ty dveře se zavřely, ale když se otočíš, najdeš jiné, které na tebe čekají. Může to vypadat jinak, může to být i těžší, ale pokud budeš s Bohem na tom pracovat, tak On tě vždy dovede tam, kde potřebuješ být. On ti vždy dá nástroje, které potřebuješ, abys postavila hlubokou a zpevněnou studnici, z které budeš čerpat.

Problém je, že příliš mnoho z nás sedí u plytké a popraskané studánky přání a brečí. Říkáme: „Kéž bych to neudělala! Všechno jsem to zničila!“

Nemožné! Má milá, nemáš tolik moci. Být ženou s minulostí neznamena nemít budoucnost. Být ženou s minulostí nedává lidem právo kontrolovat tvou budoucnost. Bůh se stará o tvou budoucnost. Sv. Augustýn nám dobře radí jak začít prohlubovat naše studnice.

Toužíš vzlétnout? Tak napřed klesni. Chceš postavit věž, která bude sahat do nebes? Napřed polož základy pokory.

Ježíš se s námi touží setkat v nejtěžších momentech našich životů a nejen jednou, ale kdykoliv je to potřeba. Příliš často rozumíme potřebě se s Ním setkat v okamžiku našeho spasení, jen abychom si myslely, že nás nechal, abychom to odtud zvládly samy. Nic není vzdálenější pravdě. Napřed se s ním setkáváme jako s Pánem Spasení a potom opakovaně, s pokorou, jako s tím, který obnovuje naše duše a spravuje prasklé nádrže našich srdcí.

Utopeni na mělčině

Když jsem trénovala na plavčici, tak jsem se dozvěděla, že každý rok se většina lidí utopí na dosah bezpečí. Tři nejrizikovější skupiny jsou velmi malé (do pěti let), mladí a lehkomyšní (muži 20 – 25 let) a starší (přes šedesát). Kupodivu téměř polovina lidí se utopila méně než dva metry od bezpečí. Zpanikařili a nedokázali si uvědomit jak využít svého prostředí. To je také hlavní důvod, proč se mnozí utopí v menší hloubce než metr. Kdyby jasně mysleli, tak by stačilo, aby dali dolů nohy a postavili se, než přijde pomoc, nebo by mohli poskakovat anebo dokonce sami odejít do bezpečí. Není to vždycky hloubka, co zabíjí. Často je to na mělčině, když člověk zpanikaří z něčeho neočekávaného. Lehkomyšní nerespektují vodu a myslí si, že jsou nezranitelní.

Nebudme generací žen, které utonou na mělčině. Dovolme Duchu Svatému kopat do hloubky.

Živá studna

Až tenhle pozemský život skončí, tak všechny doufáme, že uslyšíme *dobře uděláno*. Slovo dobře popisuje, jak děláme to, k čemu jsme byly povolány, ať je to cokoliv. Není nic takového jako *dokonale uděláno* v projektu lidského života nebo lásky. Jsou tu jen nedokonalí lidé dělající to dobře. Slovo dobře je darem pro každou z nás. To slovo znamená zdravý a rozumný. Popisuje lidi, kteří selhávají a padají, ale pokaždé znovu vstanou. Musíme vždycky vstát jedenkrát víc, než jsme spadli.

To je postoj, který potřebujeme získat, pokud chceme dosáhnout hlubiny, která nás podrží. Podívejme se, jak překlad Passion podává Přísloví 24:16:

Protože milovníci Boha můžou trpět nepřízní osudu a zakopnout sedmkrát, ale vstanou znovu a znovu.

Nepřízeň osudu je životní univerzitou. Cena za každý kurz je měřena tím, kolik tě stojí se znovu postavit. Postavit se, podívat se do zrcadla, přiznat si, že jsi to zpackala, může být těžké a dokonce drahé. Ale pády nespravedlivých jsou smrtelné.

Ale nespravedliví jsou svrženi jen jednou a už nikdy nepovstanou.

Pamatuji si, jak jsem sledovala životy dvou úžasných a obdarovaných vedoucích, kteří oba klopýtli a padli podobným způsobem, ale velmi rozdílně zareagovali na proces obnovení.

Jeden pastor se podřídil plánu, který pro něj připravili starší a tým obnovení. Ten plán kladl velké nároky na toho vedoucího, jeho ženu i celou rodinu. Vzdali se všeho, odstěhovali se z města, kde byli obklopeni přáteli a kde žili tak dlouho. Museli opustit

sbor, který založili. Připojili se k jinému sboru, který jim pomáhal v procesu uzdravení. Opustili všechno, co znali, protože věřili, že je to pro všechny nejlepší cesta k uzdravení.

Jsem si jistá, že byly okamžiky, kdy měli pocit, že museli udělat příliš mnoho a bylo s nimi naloženo neférově. Víím, že byli zraněni pohrdáním lidí, které považovali za přátele. V čemkoliv jsou zapojeni lidé, tak tam je prostor pro chyby. Ale strážili své srdce a žili každý den s pohledem upřeným vpřed, místo aby se pořád ohlíželi.

John byl s tím vedoucím na obědě během jeho tichého období odpočinku, pomoci, učení se, uzdravování. Čas šel dál a oni šli vpřed. Tento pár je zdravý, jejich manželství je pevné a jejich děti prospívají. Jsou blízce spojeni s jednou velkou organizací zakládající sbory v Americe. Toto spojení jim poskytlo způsob jak se otevřeně sdílet se svou životní lekcí, aby pomohli dalším vedoucím s uzdravením a pomohli ostatním, aby nespádli tak jako oni. Milovala jsem je i dřív, ale můj respekt k nim vzrostl. Jsem tak vděčná, že nezůstali dole! Vstali znovu a znovu. Bylo to těžké, ale zůstali na trati.

Ten druhý vedoucí s manželkou měli úplně jiný přístup. Pamatuji si, jak si krátce poté John s tím vedoucím psal. Povzbuzoval ho, aby nehledě na to, co se stalo, zůstal na trase. On souhlasil. Ale přišlo protivenství a nezůstali. Rozhodli se z toho procesu vystoupit. Měli pocit, že to, co po nich vedoucí chtějí, je nepřiměřené a nefér. V čemž možná i měli svým způsobem pravdu ... jen Ježíš ví.

Tragické na tom je, že to uražení se je stáhlo zpátky do víru toho, čím už prošli. Stali se experty na to, jak s nimi bylo špatně nakládáno. Bohužel jsme přišli o užitek z toho, co se cestou naučili.

Další způsob, jak tě pád může zničit, je, když se rozhodneš své zakopnutí vidět jako doživotní trest místo toho, abys to vnímala jako životní lekci. To, že selžeš, z tebe ještě nečiní selhání. Pokud

tak ale žiješ, tak budeš čelit těžkým situacím. Nemysli si, že se to někoho netýká. Jen někteří lidé nesou tíhu těžkostí s větší ladností než jiní. Poznala jsem dostatek lidí, abych věděla, že se tomu nejde vyhnout. Lidé ti ublíží a zklamou tě, někteří úmyslně a jiní nevědomky. Život ti ublíží, anebo ti aspoň způsobí nepříjemnosti. Nepřízeň dostihne nějakým způsobem v nějakém okamžiku každého. Tady je jedna nádherná pravda. Bylo mnoho věcí, které byly tak bolestivé, že jsem si myslela, že na to nikdy nezapomenu. A teď si na většinu z těch věcí sotva vzpomenu. Proč? Vstala jsem a šla dál. Jak jsem šla, tak mě potkaly nové nepříjemnosti. Pod mým mostem už protéklo tolik vody, že ty věci, o kterých jsem si myslela ve třiceti, že nedokážu překonat, mi v padesáti zajistily titul ze školy života.

Každé z našich zakopnutí je další šancí se něco naučit. Začneme rozpoznávat překážky a rizika. Ujistíme se, že máme zavázané tkaničky u bot. Čteme Slovo, aby byla naše stezka osvětlená. Pokaždé, když vstaneme, tak se zvětší naše kapacita. Naše studnice se prohloubí a získá více místa pro živou vodu Ducha Svatého.

Věrní doběhnou

Pojďme se teď podívat na další význam slova dobře (V angličtině se píše stejně jako studnice). Studnice mluví o zdroji vody, jako je pramen nebo fontána. Když čerpáme sílu pro život z pramene živé vody, stáváme se zdrojem občerstvení pro ostatní. Hluboké studnice živé vody vědí, že jejich zdroj je nevyčerpatelný. A tak když se na nás lidé dívají, nevidí drobné poházené v plytké vodě. Vidí nepřehlédnutelnou věrnost Boží.

Druhá část slovního spojení dobře vykonáno je o dokončení. Bible je naplněna příběhy a podobenstvími o dobrém nebo špatném dokončení. Tady máme Noa, muže, kterému projekt stavby lodě zabral léta. Tam Samsona, který to přes kolosální chybu dokončil okázalou show božské síly. Táhle Petr, který zapřel Ježíše, a Pavel, jehož pronásledování Krista připravilo

cestu pro moc jeho služby. Na druhé straně tu máme muže, který začal stavět a nespočítal si náklady. Začal dobře, ale poté je se mu posmíváno, protože to nedokončil (Lukáš 14:27 – 29). Pak tu máme služebníka, jemuž je svěřen talent, který se rozhodl zakopat, dokud se pán nevrátí. Mince v zemi nerostou, a tak když ho vykopal, měl jen to, s čím začal. To, že skončil jen s tím, s čím začal, mu vysloužilo označení neužitečného a místo vyvržence.

(Mat. 25:14- 30)

**NEJDE O RYCHLOST
ZVLÁDNUTÍ ÚLOHY,
ALE O DOSAŽENOU
KVALITU VÝSLEDKU.**

Co nám všechny ty příběhy říkají, je to, že nejde o naše tempo, ale o to, jak doběhneme ten závod. Vytrvalost, věrnost, poslušnost vždycky vyhrají nad ležérními nekonzistentními výbuchy aktivity a nadšení, a pokud po cestě zakopneme nebo dokonce spadneme, tak pokud se zvedneme a pokračujeme správným směrem, Bůh nás dovede domů.

Abychom správně cestovaly životem, musíme kopat hluboké, zpevněné studnice, což vyžaduje v odevzdání věrně dokončit to, co jsme začaly. Kdokoliv může udělat studánku přání, ale my chceme kopat hluboké studny, nádrže života, které jsou zpevněny Božím Slovem a obnovovány občerstvujícím pramenem Ducha. Tam se nachází velká odměna – neporovnatelný život a zaslíbení.

Otázky k diskuzi

1. Jakou oblast tvého života Bůh právě překopává?
2. Jak bys popsala ženu, která je hlubokou studnicí?
3. Je možné být duchovní bez toho být biblická?
4. Co naplňuje studnici tvé duše? Co ji vyprazdňuje?
5. Jak můžeš lépe pečovat o svou studnu?

DCEROU BEZ SOUPEŘE

Smrtí tyrana končí jeho vláda, smrtí mučedníka jeho vláda začíná.

Søren Kierkegaard

Tato žena:

Se vzepřela nejmocnějšímu a nejperverznějšímu vládci na světě. Odvážně představovala evangelium neporovnatelným způsobem.

Byla zbita, pokoušena a mučena každým možným způsobem a stejně zůstala věrná evangeliu, svým přátelům a svému Pánu.

Byla uvězněna, ale to nemohlo zastavit její působení.

Byla svobodná, ale měla daleko k tomu být sama.

Byla počítána mezi apoštoly, historici studující ranou církev říkají, že její služba byla téměř nesrovnatelná ve znameních a zázracích.

Možná si říkáte, jak je možné, že ji neznáte.

Rozumím, sama jsem ji potkala teprve nedávno. Ona je jen jednou z mnoha žen, které byly matkami církve a jejichž jména jsou pohřbena písky času. V průběhu mého života jsem slyšela náznaky o jejich skutcích. Chtěla jsem ji potkat. Nespokojila jsem se s tím, že zůstane pověstí, a tak jsem prohledávala zdroje o církevní historii, abych ji našla. V mé honbě jsem volala znalcům Bible, hledala online a kupovala knihy. Jakmile jsem našla její jméno, tak jsem byla schopná sesbírat dostatek kousků, abych ji mohla představit. Jakmile jsem o ní věděla více, říkala jsem si, že byste se s ní měly potkat.

Jmenuje se Fotina, nebo občas Fotini. Její jméno v řečtině znamená „osvícená.“ To jméno přijala, když byla pokřtěna do křesťanské víry. Stejně jako to udělal s námi všemi, tak i její svět Ježíš zaplavil zjevením světla. Jako odevzdaná věřící byla v horní místnosti spolu s ostatními. Když na ně v moci sestoupil Duch svatý, ona tam byla a byla naplněna Duchem a začala mluvit jiným jazykem. O letnicích Fotina přijala povolání kázat evangelium do všech koutů země.

Naše odvážná sestra opustila všechno, co představovalo omezení a pohodlí života, který znala, a odjela do daleké země v Africe. Nejela sama, vzala s sebou většinu své rodiny. Její setkání s Kristem způsobilo tak přitažlivou proměnu v jejím životě, že oba její synové i všech pět sester se obrátili. Fotina se svým synem Josefem a svými sestrami putovala až do nejvzdálenějších koutů země, přesně jak Ježíš přikázal ve Skutcích 1:8

V Africe všichni věrně pracovali a šířili evangelium Kristovo v Kartágu, kde měli udivující ovoce své práce. Když se k nim dostala zpráva, že Nero, choromyslný císař, vězní a pronásleduje křesťany po celé své říši, Fotina hledala Boží moudrost. Ježíš se jí zjevil ve snu a řekl jí, že má jít do Říma a postavit se mu. A tak místo, aby se odstěhovali mimo dosah Nerovy moci, zamířili přímo do středu bouře. Okamžitě Fotina se synem a sestrami nasedli na loď do Říma ve společnosti velkého množství kartaginských křesťanů.

Byli varováni, že to bude mít následky, když budou otevřeně projevovat svou křesťanskou víru, a byli nabádáni k soukromému uctívání. Tady je rozhovor mezi Fotinou, jejím synem Viktorem, který sloužil jako římský důstojník, a úředníkem jménem Sebastian.

„Viktore, já vím, že ty, tvá matka i tvůj bratr jste následovníci Krista. Jako přítel ti radím podřídit se vůli císaře. Když udáš kteréhokoliv křesťana, tak získáš jeho majetek. Napíšu tvé matce i bratrovi a požádám je, aby nekázali Krista veřejně. Ať praktikují svoji víru ve skrytu.“
Viktor odpověděl: *„Já chci být kazatelem křesťanství jako má matka a bratr.“* Nato Sebastian: *„Ó Viktore, my všichni víme, jaké neštěstí čeká tebe, tvou matku i bratra.“¹*

Kolik lidí by stále veřejně praktikovalo svou víru, kdyby věděli, že toto rozhodnutí jim způsobí pronásledování? Později se její syn Viktor přidal ke své matce, bratru a tetám. Tady je výtažek z toho stejného dokumentu, který jsme citovaly před chvílí a který nám dává náhled na její první audienci u Nera.

Fotinin příjezd a aktivita způsobily zvědavost v hlavním městě. „Kdo je ta žena?“ ptali se. Přišla sem se zástupem následovníků a káže Krista s velkou odvahou. Vojákům bylo nakázáno, aby ji odvedli k císaři, ale Fotini je očekávala. Ještě než ji mohli zatknout, tak šla se synem Josefem a svými křesťanskými přáteli k Nerovi. Když je císař viděl, zeptal se, proč přišli. Fotini odpověděla: „Přišli jsme, abychom tě přivedli k víře v Krista.“ Napůl šílený vládce Římské říše ji neděsil. Chtěla ho obrátit na víru!²

Není překvapením, že Nero nebyl zrovna přístupný. Prikázal, aby těm, kteří prohlašují, že jsou v Ježíšových rukách, byly ruce zbity železnými pruty. Stráže odvedly Fotinu a všechny, kteří byli s ní, aby byli bití za jejich drzost. Další tři hodiny byly jejich ruce brutálně bity železnými pruty, ale křesťané necítili žádnou bolest

a zpívali žalmy, zatímco se jejich mučitelé vyčerpávali. Ani jeden z Kristových následovníků neměl na rukách třeba jen modřinu.

Když Nero zjistil, že bití nemá na ně žádný účinek, uvěznil je a navrhl plán na přesvědčení Fotiny a jejích sester ke konverzi. Tentokrát je chtěl obrátit svou laskavostí a mírností. Přikázal, aby ve velkém sále nachystali šest trúnů. Před těmi trůny vystavili všemožné bohatství Říma, aby to sestry viděly. Nešetřilo se na ničem, co mohlo být přitažlivé a lákavé pro ženskou duši. Vedle zlata a stříbra byly drahokamy a nádherné šaty položeny před každou z žen. Tato bohatství a pohodlný život nádhery mohly být jejich, kdyby zapřely svou křesťanskou víru a obětovaly římským bůžkům. Aby je přesvědčil, tak nakázal své vlastní dceři Domině rovněž se do toho zapojit.

Když Domina vstoupila do místnosti, vřele pozdravila Fotinu a přitom zmínila Krista. Fotina ji považovala za věřící a poté, co ji objala, otevřeně se sdílela o proměňující lásce a její nádhře s tou, o které si myslela, že je sestra. Domina byla přemožena a místo, aby odvrátila Fotinu od víry, stala se sama křesťankou. A nebyla to jen ona, kdo se obrátil, také její služebné, jak poslouchaly odvážné kázání sester. Poté Fotina řekla Domině, aby z místnosti odnesla všechno bohatství a zdarma ho rozdala chudým v ulicích Říma. Domina byla pokřtěna a přijala nové jméno.

Nero byl rozzuřený. Přikázal, aby byla Fotina a její sestry i syn upáleni. Nechal postavit obrovskou pec, ale když je do ní hodili, tak nezačali hořet. Potom Nero nakázal, aby je otrávil. Když přišli popravčí s jedem, Fotina se nabídla, že jako první jed vypije, ale toxiny neměly žádný účinek na ni, ani ostatní křesťany. Tehdy se ti, které Nero poslal, aby je otrávil, také obrátili ke Kristu. Zůstali uvěznění pro svoji víru a během příštích tří let byli bití a mučeni jakýmkoliv zvráceným způsobem, který císaře napadl.

Ale čím víc je utlačoval, tím víc jejich sláva rostla. Zvěsti o jejich víře a moci se roznesly po celém hlavním městě říše. A během jejich věznění se vězení stalo domem uctívání. Římané pravidelně přicházeli do cel věřících pro modlitby a vyslechnout si evangelium. Tři roky se poselství Kristovo dál šířilo Římem zpoza zdí vězení a mnozí uvěřili.

Nero poslal pro jednoho ze svých bývalých služebníků, kterého uvěznil, a muž mu řekl o všem, co se děje. Nero nakázal okamžité setnutí všech křesťanů ve vězení s jedinou výjimkou, Fotinou. Doufal, že se mu podaří zlomit její odhodlání zármutkem a izolací, a tak ji nechal přestěhovat z cely do hluboké, temné vyschlé studny. Některé zdroje říkají, že ještě byla těžce zbičována. Nechal ji týdny v díře, která jí musela připadat jako otevřený hrob. Byla tam sama. To byly temné dny pro Fotinu a ona plakala. Ne kvůli ztrátě svých milovaných. Ona věděla, že byli osvobozeni od jakéhokoliv pozemského vězení a byli přijati do nebe. Truchlila, že jí byla odepřena výsada mučednické smrti spolu se synem a sestrami, a proto byla obrána o mučednickou korunu. Z toho, co jsem četla, tak toto období pro ni bylo nejtěžší.

Každý historický záznam zmiňuje toto období ve studni. V jednom záznamu se píše, že umřela v té studni, ne ze zoufalství, ale z vlastního rozhodnutí. Stejně jako Štěpán spatřila ve snu svého Spasitele a odevzdala mu svého ducha. Jiný písemný záznam říká, že po dlouhé době byla ze studny vytažena a po snu, ve kterém se jí zjevil Ježíš, byla z tohoto života propuštěna. Ať jakkoliv, život této ženy byl hlubokou studnicí živých vod, které posilovaly a občerstvovaly nespočet dalších.

Moderní mučedníci

Fotina neprodukovala obdivovatele nebo fanoušky; její život produkoval svědky a mučedníky. Ta žena měla něco, co chci. Měla něco, co možná budeme všechny potřebovat ve dnech, které přicházejí: neotřesitelné odhodlání. Návštěvnost shromáždění

roste, když svět vnímá křesťany pozitivně. Ale odevzdání učedníci se rodí v období útrap. Renomovaný katolický historik Christopher Henry Dawson říká:

Církev rostla ve stínu holí a seker popravčích a každý křesťan žil v nebezpečí fyzického mučení a smrti. Myšlenka mučednictví zbarvila celý pohled na rané křesťanství. Ale nebyl to jen strach, byl to také ideál a naděje. Protože mučedník byl úplný křesťan, byl šampionem a hrdinou nové společnosti a jejího konfliktu s tou starou a dokonce křesťané, kteří selhali v okamžiku zkoušky, dívali se na mučedníky jako na své zachránce a ochránce.³

Žijeme v době plné perverzních špatností a násilí. Pokaždé, když si myslím, že už to nemůže být horší ... tak se to zhorší. I dnes jsou křesťané mučedníky a místo pobouření svět kolem nás předstírá, že se nic neděje. Bolí mě z toho srdce, ale rozhodně mě to nepřekvapuje. Nedávno byli na americké půdě křesťanští studenti zabíjeni kvůli své víře, když střelec systematicky střílel ty, kteří vyznali Krista, do hlavy a ty, kteří ne, tak do nohy. Místo aby o tom naše média mluvila jako o zločinu nenávisti, tak z toho udělala téma kontroly zbraní.

Pokud rozumíme Bibli správně, tak pomoc a osvobození nepřijdou od žádného z vůdců tohoto světa. To ale neznamená, že zůstaneme potichu tváří v tvář temnotě, stejně tak jako nezůstala Fotina. Musíme být živoucím dýchajícím zjevením 1. Janova 4:4:

Vy jste však z Boha, drazí, a zvítězili jste nad nimi. Ten, který je ve vás, je totiž větší než ten, který je ve světě.

Křesťané jsou v jiných zemích stínáni a videa těchto zvěstev kolují světem s varováním všem, kteří by se odvážili nazývat se lidmi kříže. S tímto označením se musím ptát, jestli si pachatelé pamatují, kým jsme,

zatímco my jsme to zapomněli. Nedávno napadli militantní muslimové křesťanské shromáždění na jedné univerzitě v Keni a povraždili všechny, kteří se shromáždili k ranní modlitbě. Poté násilníci vytahovali studenty z jejich ubikací a se zbraní se jich doptávali na víru. Znovu ti, kteří měli odvahu říct, že jsou křesťané, byli zastřeleni. Téměř 150 lidí bylo zavražděno a mnohem více zraněno. Organizace, která ten útok spáchala, se chlubila na svých sociálních sítích, že to byl jen začátek a ujistňovala lidi kříže, že toho přijde více.⁴

Je na čase, abychom se připravily trpět pro Krista. Ještě lépe, aby naše srdce byla připravena odpovědět a trpět, spíše než být chycena nepřipravená a zapřít Ho. Potřebujeme mít stejný pohled jako učedníci ve Skutcích 5:41 – 42:

A tak odešli z velerady s radostí, že se jim dostalo cti snášet pohrdání pro jeho jméno. Každého dne pak nepřestávali v chrámu a po domech učit a prohlašovat Ježíše za Mesiáše.

Potkaly jste někdy někoho, kdo byl zbit za svou víru v Krista? Mluvila jsi někdy s někým, kdo se radoval, že byl hoden toho trpět pro *to jméno*? Já ano. Tito svatí vyzařují čistotu svými životy, ne kvůli tomu, že byli zbiti, ale kvůli tomu, že se setkali s Ježíšem ve společenství utrpení. Jsou korunováni milostí, kterou já ještě musím poznat. Ti, s kterými jsem se setkala, pracují na polích, kde být křesťanem znamená ohrožení života.

Žijí v nebezpečí téměř každý den. Často to jsou mí převzácní bratři a sestry, kteří překládají naše knihy. Pravdou je, že co já píšu v bezpečí, to oni překládají v nebezpečí. Velmi často se necítím být hodna pracovat po jejich boku. Jejich vlastní životy mi připomínají Pavlova slova v 1. Korintským:

Proč my sami každým okamžikem podstupujeme nebezpečí? Při chloubě, kterou mám ve vás v Kristu Ježíši, našem Pánu, prohlašuji, že denně čelím smrti.

(15:30 – 31)

Západní slabost

Můžu být upřímná? Bojím se o západní církev. Bohužel se v naší době častěji setkávám s těmi, kteří zneuctují Jeho jméno. Někdy mě moje vlastní apatie a sobeckost znechucují.

Nedávno jsme se s Johnem při večeři bavili s pastory, kteří neustále varují své společenství – lidi, co prohlašují, že přijali Ježíše Krista jako Pána – před pastmi sexuální nemorálnosti. Odpovědí jim jsou prázdné pohledy a chabé výmluvy. Páry, které spolu žijí, vysvětlují: „No my se chceme jednoho dne vzít, tak co je špatného na tom, že spolu žijeme a máme sex?“

Jiný služebník se sdílel o svou úzkost z toho, že významný křesťanský vedoucí plánoval rozvod se svou ženou, i když pro to nebyly žádné Biblické důvody. Vysvětloval, že ten muž rozumí tomu, že mu rozvod zabrání sloužit tak zhruba na rok, ale že se pak vrátí za kazatelnu. Bohužel může mít pravdu. Strach z lidí už nebrání nikomu z nás hřešit. Jedině bázeň před Hospodinem nás přiměje oddělit se od zlého.

V jednom obzvláště silném okamžiku služby, ve kterém Duch Svatý povolal stovky žen, aby vzaly svůj kříž a následovaly Ježíše, se zvedl vedoucí a řekl jim všem, aby se necítily pod tlakem, že Bůh nepotřebuje, aby něco dělaly, ale aby jen byly. Skutečně?

Jsem tak vděčná, že Ježíš nezůstal jen u toho, že byl nazván Božím Synem a že byl ochoten se zříct své božské podstaty a výsad, aby učinil dílo služebníka pro nás. Dívám se na církev a vidím ji tak hluboce ponořenou a spletenou se světem, že mě to děsí.

Žena s minulostí

Ale ani Fotina nebyla vždy taková. Byla doba, kdy také byla tak hluboce zabředlá do hříšného životního stylu, že byla vnímána jako ostudný vyvrženec. Byla ženou s minulostí žijící pod mocí zákona, který jí nedával žádnou naději do budoucnosti.

Písmo nám dává nahlédnout do její minulosti. Když se s ní můžeme poprvé setkat, tak je nejmenovaná, rozvedená a odvržená. Její život byl problematický z tolika stran, že by si nikdo nedokázal představit, že by mohla někdy sloužit. Pochopte to, na začátku sdílela evangelium jako otázky a návrhy. Možná jsi také jako naše přítelkyně tady zažívala odsouzení od ostatních v míře, že tvá prohlášení zůstala jen náznaky a otázkami.

Odpust' jim.

Lidé, kteří tě svazují s tvou minulostí, musí ještě zakusit zjevení Božího milosrdenství a moci znovuzrození.

Možná jsi to ty sama, kdo o sobě pochybuje. Má minulost ve mě způsobila mnoho otázek. A přesto to byla právě ta nejtemnější a nejspínavější místa, která se stala mými nejhlubšími studnicemi. I když je pravda, že nově obrácení by neměli být příliš rychle povyšováni do vedení, každý křesťan by měl být povzbuzován, aby dosvědčoval moc spásy. Ale Ježíšova převázná milost by nikdy neměla být zneužívána jako výmluva pro pokračování v hříchu. (Řím. 6:1 – 2) Místo toho by nás Jeho milost měla pohánět ke změně žít proměněné životy rostoucí spravedlnosti a přijmutí nových jmen.

Než přijala jméno „osvícená,“ tak byla Fotina známá jen svým etnickým původem. Setkáváme se s ní, když nasloucháme jejímu soukromému rozhovoru s Ježíšem. Ona je naše známá samařská žena. Jak úžasné, že žena, která měla dříve pět manželů, pracuje

jednoho dne po boku svých pěti sester! Miluji to, protože v Bibli číslice pět je symbolem milosti. A v jejím případě ona zakusila milost za milostí!

Vždycky jsem tu ženu milovala. Celé roky jsem ji vnímala jako ženu velkého významu. Byla to hluboká studna žijící plytký život. Těžkosti, které zakusila, a realita jejích rozhodnutí v ní vykopala hlubokou, temnou a suchou jámu. Nepřítel její duše chtěl, aby to navždy bylo zbořené místo, které by ji izolovalo a pohřbilo její sny.

Když v Janovi 4 čtu, jak Ježíš s tou ženou na sebe reagují, vždycky si v té situaci představuji sebe. Představuji si, jak si učedníci mysleli, že je to bezpečné nechat unaveného Ježíše samotného u studny. Ještě nebyl čas, kdy pastevci přiváděli napojit svá stáda a ženy z té oblasti si už nanosily vodu do domácností dříve toho dne. Líbí se mi, jak překlad Passion popisuje jejich prvotní reakci:

Unavený dlouhou cestou se posadil na okraj Jákobovy studny. Poslal své učedníky do vesnice, aby koupili jídlo, protože už bylo odpoledne. Brzy přišla samařská žena, aby načerpala vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít vody.“ (Jan 4:6 – 8)

Ježíš byl unaven dlouhou chůzí a vyčerpaný z farizejů. Vidím, jak sedí na kraji starobylé studny. Svítí neúprosné odpolední slunce Blízkého východu, ale také může cítit chladný vzduch vycházející z hluboké studny. Ježíš se dívá do její hlubiny a přemýšlí o její historii, zatímco si připomíná události toho dne. Jejich zvěstování skončilo náhle a cesta byla dlouhá a prašná. Ukončil křty, když zjistil, že je náboženští vůdci proměnily v soutěž počtů mezi Jeho a Janovými učedníky. (Jan 1).

Proč to jen nemohli vidět tak, jak to je? Že společně pracují na jednom díle. Ano, zástupy přišly. Jejich vyprahlost byla zoufalá po letech sucha. Nyní prorocké zaslíbení připravovalo lidi. Životy byly obnovovány skrze pokání a proudící vody křtu.

Bylo to tak svaté, tak nadějně a oni se to snažili proměnit v cirkus. A tak opustil vody Jordánu a vydal se do této pustiny.

Na chvíli zavřel před zářícím sluncem a prachem své oči. Odpočine si a počká u této starobylé studny na své učedníky. Ztěžka oddechl. Najednou pocít očekávání rozdmýchal jeho srdce a Duch Svatý zašeptal, mám záměr na tomto opuštěném samařském poli. Ježíš slyšel jedno slovo, žeň. Otevřel své oči a sledoval, jak osamělá samařská dcera přichází pro vodu.

Nesla velkou nádobu. Byla podobná těm ostatním, které nosily ženy, když chodily pro vodu při rozbřesku dne. Její nádoba byla prázdná a stejně tak i její srdce. Tato dcera zabředla tak hluboko, že se vyhýbala společnosti žen. Bibličtí učenci navrhuji, že se rozhodla chodit v horku dne, kdy většina lidí byla schovaná uvnitř ve stínu.

Sledoval ji. Všiml si, že když ho uviděla, rychle odvrátila oči. Podle stylu oblečení poznala, že je Žid. Židé se nespolečovali se Samařany; opovrhovali jimi. Tato žena už v minulosti zažila problémy a nechtěla další.

Opatrně přistoupila z druhé strany studny, spustila svou nádobu a připravovala se vytáhnout vodu. Zvolal na ni. Překvapená zvedla svou hlavu a zastavila se uprostřed pohybu. Ve zvuku a tónu jeho hlasu je něco, co ji zaujalo. Jeho žádost o vodu zněla spíše jako pozvání než požadavek. Nejistě mu odpověděla:

Proč ty, jako Žid, žádáš Samařanku o pohár vody? Židé přece ani nepijí z poháru, který použil Samařan. (Jan 4:9)

Představ si předsudky tak silné, že jenom používání stejného poháru by způsobilo, že jsi nečistý. Nejenom, že byla Samařanka, ale navíc byla ženou. Ale Ježíš se nebojí sdílet s ní pohár... je připraven pít pohár hněvu za ni. Ani ji Ježíš nechce zneužít jako

ostatní muži, které znala. Chce se jí dát poznat. Možná chce potěšení konverzace. Možná je jenom unaven tím, že je nechápán arogantními náboženskými vedoucími. Nebo jako mnozí z nás nachází útěchu, když vyleje své srdce cizinci.

Ježíš jí odpověděl: „Kdybys jenom znala mě a dar, který ti Bůh chce dát, žádala bys mne o nápoj a já bych ti dal živých vod.“

(v. 10)

Žena byla šokována. Co to je za muže, který mluví o daru Božím? Obešla studnu k jeho boku, aby viděla, co má, co ho zmocňuje, že prohlašuje takové věci. Možná má nádobu u svých nohou. Zjistila, že nemá nic, čím by mohl podepřít svoje prohlášení. Ukážou se přísliby toho muže tak prázdné, jako slova všech mužů, které doteď poznala? Zaujatá, zpochybňuje Jeho schopnost dát jí živou vodu.

Ale Pane, ani nemáš kbelík a tato studna je velmi hluboká. Tak kde získáš tu „živou vodu“?

(v. 11)

Snaží se logicky zdůvodnit, že takto občerstvující voda musí přijít někde z hlubin studny. Je možné, že by se tento Žid odvážil urážet Jákobovu studnu? Tato studna má bohatou historii a je hlubší než většina jiných. Zdůrazňuje svou myšlenku ještě víc.

Skutečně si myslíš, že jsi větší než náš předek Jákob, který vykopal tuto studnu a sám z ní pil spolu se svými dětmi a dobyt看em?

(v. 12)

Je zajímavé, že studna, která je předmětem sporu, je Jákobova. Samotné jméno Jákob znamená „ten, který krade, podvádí a drží za patu.“ Když Bůh prorokoval nepřátelství mezi potomstvem ženy a potomstvem hada, řekl, že had mu rozdrť patu. Později v životě Bůh změnil Jákobovo jméno na Izrael, což znamená „kníže

Boží.“ Jak provokující myšlenka, že se tato žena, která byla tolikrát oklamána domněnkou, že muži mohou uspokojit její žízeň, nachází v rozhovoru s izraelským Princem Pokoje u Jákobovy studny! I když se plete, Ježíš přesně ví, co se děje.

Tento rozhovor je vlastně o zoufalosti její žízně, ne o stavu studny. Ježíš dělá to, v čem je nejlepší...ignoruje její otázky a mluví přímo k jejím nehlubším touhám.

Kdokoliv, kdo bude pít z této vody, bude znovu žíznit, ale kdokoliv se napije z vody, kterou já mu dám, už nikdy nebude žíznit. Voda, kterou mu dám, se v něm stane pramenem vyvěrajícím k věčnému životu.

(Jan 4:13,14)

V tom slově *kdokoliv* Ježíš spojuje všechny, kteří žízní po něčem víc, než tento svět může nabídnout. Spojuje dohromady jak Židy a Samařany, tak všechny, kteří v minulosti nebo přítomnosti navštívili tuto studnu. Každá pozemská studna v konečném důsledku zdůrazňuje naši zoufalou lidskou žízeň. Překlad Passion píše v Janovi 4:13:

Když budeš pít z Jákobovy studny, budeš mít žízeň znovu a znovu. Staré studny tě nechají žíznit znovu a znovu. V konečném důsledku jenom Bůh může uhasit tvou žízeň. Tyto prastaré studny byly předmětem selhání, protože jejich zdroj byl spojen s pozemskými podmínkami. V kterýkoliv moment mohl nepřítel proklouznout a otrávit studnu nebo ji zasypat hlínou nebo ji mohlo vysušit dlouhotrvající sucho.

Stejně jako stará studna, zákon mohl být snadno otráven lidskou pýchou nebo zasypán lidskými rituály a pravidly. Samařané ctili jenom prvních pět knih Tóry a uctívali na své vlastní hoře. Žili jenom v nástinu zákona. A stejně Židé dokázali, že zákon ve své plnosti nemůže dát život, po kterém toužíme. Tyto staré studny zákonů a patriarchů, které nám byly dány, nikdy neměly

**KAŽDÁ POZEMSKÁ
STUDNA VE
SVÉ PODSTATĚ
SYMBOLIZUJE
ZOUFALÝ LIDSKÝ
ŽÍZEŇ.**

uhasit naši žízeň, ale měly nám ukázat naši zoufalou potřebu živé vody Ducha Svatého. Zákon vyžaduje místo uctívání. Zákon činí Boha pro nás nedosažitelným. Uctívání Boha bylo spíše představením než životním zdrojem. Pod zákonem bylo spíše navštěvování než přebývání. Pod zákonem bylo možné Boha z dálky spatřit, ale ne se Ho dotknout. Zákon udržuje dynamiku hory Sinaj, kde jsme mohli zahlédnout Boha, ale ne se Ho dotknout.

Když je naše svatyně uctívání spíše kolem nás než v nás, riskujeme, že zůstaneme outsidersy. Toto setkání samařské ženy a Ježíše porušilo tolik zákonných měřítek! Ta žena porušila zákon a žila s mužem. Dokonce i v naší mnohem liberálnější církevní době by byla považována za „žijící v hříchu.“ A stejně Ježíš viděl za její hanebný zevnějšek a mluvil přímo do jejího zlomeného srdce.

Zákon vždy vyžaduje více, než můžeš dát. Živé vody nemohou být omezeny ani zváženy, protože jsou neměřitelně lehké. To neplatí o mrtvé vodě. Pokud jsi chtěla u Jákobovy studny víc, než se jen napít, potřebovalas nádobu. Domů sis mohla odnést jenom to, co jsi dokázala unést. Mrtvá voda není lehká; je těžká. Při denní doporučené dávce to znamená vypít necelé dva litry vody, což jsou skoro dvě kila. K tomu přidejme vodu na vaření, praní, hygienu a spotřebu vody pro další čtyři členy rodiny, a váha vody, kterou je třeba od studny odnést, snadno překročí devět kil na osobu. Přitom v tom není zahrnuta váha vědra ani dálka, kterou je třeba ujít.

A chodila bys tu cestu znova a znova a znova. Ježíš mluví o žízni, která je neustálá a neuhasitelná. Jako dcera z Blízkého východu, vyrůstající v suché a vyprahlé zemi, znala tato žena žízeň svého života. Není žádná studna dostatečně hluboká ani voda dostatečně chladná, aby utišila její zoufalou potřebu lásky, přijetí

a společenství. Její duše byla zoufale vyprahlá. Znovu a znovu byla podvedena tím, v co doufala, že utiší její tužby a občerství její duši. Její touhy byly správné, ale, jako mnohé z nás, hledala správné věci na špatných místech.

Není špatné chtít být milována.

Není špatné chtít budovat svůj život s někým blízkým.

Není špatné chtít život úcty.

Není špatné toužit po smyslu života.

Není špatné chtít přátele.

Není špatné chtít život uctívání.

Ježíš nesnižuje její tužby, ani se nevysmívá těm tvým. On potvrzuje její žízeň, když slibuje, že ji uspokojí. Nabízí jí život bez konce místo života slepých uliček. Z hlubin a zoufalosti své duše přichází blíž a prosí:

Pane, dej mi tu vodu, abych už nežíznila a nemusela sem chodit pro vodu.

(Jan 4:15)

V její úzkostné prosbě slyším naději. V jejích tužbách rozpoznávám své vlastní. Ježíši, prosím tě, nenech mě se neustále vracet na tohle místo, které mi neustále připomíná mé pády. Stejně jako ona i já jsem v mládí porušila zákon. Věděla, že si to nemůže zasloužit, nezasloužila si to; mohlo to přijít jen jako dar. Jako závislá osoba už neměla o co přijít. Její žízeň ji zotročila.

Než jí mohl Ježíš dát tu živou vodu, tak potřeboval vědět, jestli je připravena se vyprázdnit. Byla opravdu připravena nechat všechno za sebou? Mluvil o studni se špinavou stojatou vodou, z které tak dlouho čerpala ... muži.

Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a přijdi sem.“ (v. 16)

Nemysli si, že tímto příkazem Ježíš hledal duchovní autoritu, skrze kterou by k ní mohl mluvit, ani nezbytně nezdůrazňoval její hříchy. Spíše se ptal na jejího manžela, aby ukázal její bolest. Naše odvážná sestra řekla pravdu, i když dobře věděla, že jí pravda může klidně odstavit od rabího živé vody.

Nemám manžela, odpověděla.

(v. 17)

Toto přiznání ji muselo velmi tížit. Pět ztroskotaných manželství. V jejím přiznání není ani náznak obviňování nebo výmluv; byla to jen holá ošklivá pravda. Nemám manžela...

“To jsi řekla pravdu, že nemáš muže,” řekl jí Ježíš. “Měla jsi totiž pět mužů a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.”

(v. 17 – 18)

Ježíš může pracovat s pravdomluvnými a otevřenými. Ona popsala realitu přítomnosti a On doplnil detaily z její minulosti. Pět mužů si ji vzalo za manželku, jen aby ji odvrhli. Někdy přemýšlím, proč tam byl takový důraz na ni jako hříšnici. Jsem vnučka ženy, která byla provdána čtyřikrát za tři manžely. Nebyla obětí, byla to její rozhodnutí. Ale u této ženy to tak nemuselo být. Nevíme s jistotou, že to bylo její vinou. Žila pod zákonem, kde se muž mohl rozhodnout, že oženit se s jeho ženou byla chyba a mohl j jednoduše odložit s certifikátem svého zklamání. Pod zákonem bylo nemožné, aby měnila manžely z vlastního rozhodnutí. Aby se mohla znovu vdát, tak potřebovala ten rozvodový certifikát. Dokážeš si to představit ... pětinasobné zklamání? Teď je ta žena už tak zlomená, že je ochotna žít s mužem, s kterým sdílí lože, ale ne jméno. Její život je pohlcen žádostmi, které nešlo nasycit. Její duch je zlomený, ale stále doufá. Jan 4:19 pokračuje:

“Pane, vidím, že jsi prorok,” odpověděla žena.

Do nedávna jsem nerozuměla váze toho výroku. Ona překročila hranice toho, co znala, protože Samařané věřili, že jen Mojžíš byl prorok. Podle Matouše 10:41 jí toto přijetí umožnilo přijmout odměnu proroka: „Kdo přijímá proroka jakožto proroka, dostane odplatu proroka.“

Co je tou odměnou proroka? Věřím tomu, že tento dar může být vyjádřen mnoha způsoby, ale není vzácnější než zjevení a rozpoznání živé pravdy. Proroci jsou také nazýváni vidoucími. Kamkoliv Ježíš šel, tak otevíral oči porozumění. Když se rozhodla přijmout Ježíše jako proroka, podívala se do své budoucnosti a ptala se Ježíše, kde by měla uctívat. Můžu si jen domýšlet, že byla unavená ze starého způsobu života s jeho starými způsoby. Nemohla naprosto vědět, že k ní přišla nová chvíle, která přesměruje důraz uctívání z místa na osobu.

*„Ženo,“ řekl jí Ježíš, „věř mi, že přichází chvíle, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě.
(Jan 4: 21)*

V překladu Passion se nám ten verš otevírá ještě kousek dál:

Věř mi, drahá ženo, přišel čas, kdy nebudeš uctívat Otce ani na hoře, ani v Jeruzalémě, ale ve svém srdci.

Ona Ježíše přijala jako proroka, kterým skutečně je, a na oplátku ji Ježíš nazývá takovou, jakou skutečně je, drahou. To slovo znamená “milovaná a opatrovaná, ceněná, vzácná a neocenitelná, ctěná.” Tak přemýšlím, kdy asi naposledy ji takto někdo nazval. Uzdravoval její zlomené srdce a zraněného ducha slovy jejího osudu. Dokonce i teď slyším Ježíše zvoucího každou ze všech svých dcer: „Věř mi, má převzácná, ctěná a milovaná ženo, tvůj čas přišel ...“ Teď je tvůj čas věřit. Zastav se na chvílku. Co ti šeptá do tvé duše?

Náš Bůh ti není blíže na vrcholku hory, ve městě nebo dokonce v církvi. Žádná osoba ti nemůže zabránit být v Jeho přítomnosti.

Díky Bohu, že ani žádná chyba tě nemůže oddělit od toho, co přebývá v tobě. Ježíš čeká na tvé uctívání u studny tvého srdce. Písmo nám připomíná, že náš Bůh je velmi blízko:

Co tedy říká? "Slovo je ti velmi blízko; je ve tvých ústech a ve tvém srdci"

(Řím. 10:8)

Ježíš sdílel tento revoluční koncept s ženou nejnižšího postavení. Kdo kdy slyšel o Bohu, který není omezen na nějaké místo? Bůh, který byl ochoten se s ní setkat, kdekoliv byla. Ona byla vyvržencem mezi vlastním lidem a cizincem pro židy, ale Bůh pro sebe učinil místo ve svatyni jejího srdce. Stejně tak jako ona byla upřímná a odhalila, kým je, tak i Syn Boží chce k ní být otevřený, odhalující. Její rozhodnutí ji dovedly na okraj života. Ježíš ji zve dovnitř:

Vy ani nevíte, koho uctíváte; my víme, koho uctíváme, protože spása vyjde z Židů. Přichází chvíle, a už je tu, kdy praví ctitelé budou uctívat Otce v duchu a v pravdě. Takové totiž Otec hledá, aby ho uctívali. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, ho musí uctívat v duchu a v pravdě."

(Jan 4:22 – 24)

Ježíš pravdou otrásá jejími tradicemi. Jestli to, co tento rabí říká, je pravda, tak potom ona je přesně ten typ uctívače, kterého Otec hledá: ta, co touží uctívat v duchu a pravdě.

My míváme ironii té situace, protože víme a přijímáme vše, co Ježíš odkrývá, jako přijatou pravdu, ale v té době to byl radikální koncept. Velmi pravděpodobně nikdy neslyšela o Bohu Otcí.

Překlad Passion překládá Jana 4:22 – 23 takto:

Odtud už uctívání Otce není otázkou správného místa, ale správného srdce. Protože Bůh je Duch a touží mít upřímné uctívače, kteří Ho uctívají a vyvyšují v oblasti Ducha a v pravdě.

Mohla se spojit s Bohem, který toužil. Věřím, že v této chvíli bojovala s přeslavnou nadějí v podobě toho, co znala jako utlačující náboženství. Neví, čemu má věřit; její srdce se třese radostí, zmatením a úžasem, ale to jediné, co ví, to sdílí.

Žena odpověděla: "Vím, že přijde Mesiáš, který je nazýván Kristus. Až přijde, vysvětlí nám všechno.

(v. 25)

Přemýšlím, jestli Ježíš vnímal její dětskou víru jako neodolatelnou. Nemohl už déle před ní tajit pravdu dobré zprávy. Představuji si, jak se na ni upřeně podíval a zašeptal:

„Já jsem to – ten, který k tobě mluví.“

(v. 26)

Udělal přesně to, co očekávala, že Mesiáš udělá ... řekl jí všechny věci. Někdy náš Bůh i bez toho, aby řekl všechno, dokáže vyřešit všechny věci. Utíš se, mé srdce. Náš Kristus, ten pomazaný, často odpoví na naše otázky o uctívání tím, že nám řekne pravdu o nás samých. Jedním zručným pohybem svým mečem pravdy dokáže odhalit hloupé tradice a odříznout lidské zdůvodňování. Kdo by nepustil svou nádobu s vodou a neutekl potom, co toto slyšel? To je náš Ježíš. On nezahanbuje zahanbené. Přivádí je do bezpečí a sdílí s nimi vznešené věci, které farizejové (a dokonce občas i Jeho učedníci) nechtěli slyšet.

Okamžik skončil. Učedníci se vrací a jsou zneklidněni zjištěním, že Ježíš se baví s ženou, která je hodna leda tak jejich opovržení. Ale na jejich uznání jí už nezáleží. Jakmile jste přijati Bohem ... co je pro vás odmítnutí lidmi? Jeden zajímavý postřeh: ani jeden z učedníků nepozval Samařany, aby šli za Ježíšem. To ale bylo v pořádku, protože Ježíš už poslal svého posla. O ní přemýšlel celou dobu.

Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: "Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl

všechno, co jsem udělala. Není to snad Mesiáš?” Vyšli tedy z města a šli k němu.

(v. 28 – 30)

Když pečlivě zkoumáme její slova, tak zjistíme, že je pečlivě i volila. Nenazývá ho prorokem ani nezmiňuje, že je žid, protože ví, že obojí by mohlo způsobit, že by ho měšťané odmítli. Používá své vlastní svědectví, aby jim otevřela cestu. Líbí se mi, že je naše přítelkyně zve, aby šli a viděli, spíše než aby navrhla, aby šli a slyšeli. Vidět může znamenat věřit, a když jsou tvé oči otevřeny, tak chceš, aby všichni ostatní také uviděli.

Líbí se mi, že se Ježíš rozhodl odhalit něco tak vzácného a svatého ženě, kterou všichni považovali za obyčejnou, poskvrněnou a znečištěnou. Tím, že sdílel tajemství Boží s někým, koho ostatní považovali za nejnižší z nejnižších, dokořán otevřel dveře pro nás všechny. Právě z tohoto důvodu jsem se vrátila k jejímu příběhu ve více než jedné z mých knih. Vždycky vidím jejich setkání z jiného úhlu, ale nikdy s lhostejným srdcem.

Celé roky jsem milovala to blízké setkání, které učinilo ze zahanbeného outsidera naprosto přijatou. Nějakou dobu se mi líbil i fakt, že není zmíněno její jméno; tak jsem snadno do toho příběhu mohla vložit své jméno. Tak to bylo, než jsem ji poznala jako Fotinu, osvícenou. Hned toho dne začala evangelizovat v Samaří, ale jak už teď víš, tak její dosah dalece přesáhl hranice jejího regionu.

Její příběh by měl povzbudit každou z nás, které jsme hluboké studny žijící plytký život. Co jiného by mohlo vysvětlit nevyzpytatelný rozhovor o uctívání mezi ženou a prorokem? Její studna nebyla jen hluboká, ale byla i suchá. Měla pět manželů a dva syny a stejně tam touhy zůstaly. Tato žena s obrovskou kapacitou se naprosto vylila, až přišla bolest do morku jejích kostí.

Najednou to bylo jiné. Ona poznala ten dar. Ježíš jí nabídl a ona odvážně požádala o živou vodu. Tento úžasný mesiáš ji naprosto

znal a miloval ji bez výhrad. Takže na jeho pozvání zareagovala tato dcera bez soupeře horlivým pitím živé vody a stala se z ní Fotina, evangelista a apoštol, která kráčela do nebezpečí s neotřesitelným odhodláním.

Budeš následovat příklad ženy s minulostí?

Otázky k diskuzi

1. Toužíš vidět více Boží moci ve svém životě?
2. Jak se tě dotkl příběh Fotiny?
3. Líbilo se ti, že byla ženou u studny? Jaké je v tom zaslíbení pro nás?
4. Jsou v tvém životě oblasti, kde jsi hluboká studna žijící povrchní život?

ŽIVOT BEZ KONKURENCE

*Nikdy nejsi příliš starý na to, aby sis dal nový cíl nebo
abys snil nový sen.*

C. S. Lewis

Chci se s vámi podělit ještě o jeden historický příběh odvahy a odevzdání. Kdysi žila krásná mladá panna jménem Tekla.¹ Zaslechla evangelium, když Pavel kázal v sousedním domě. Seděla doma za oknem přikována Pavlovým kázáním, jak vyzýval muže i ženy k uctívání Krista v cudnosti a ctnosti. Tekla byla zasnoubena, ale když slyšela Pavlova slova, rozhodla se zrušit plánovanou svatbu a žít zbytek svých dní pro Boží slávu. Pavel nevěděl o svém vlivu na Teklu, ale její rozhodnutí se nesetkalo s pochopením u její matky a snoubence, kteří využili svého vlivu a rozeštvali proti Pavlovi dav. Občanské nepokoje přivedly Pavla před jednoho z guvernérů Konie, který ho okamžitě uvěznil.

Zarmoucená Tekla použila své šperky k uplacení stráží, aby se mohla setkat s Pavlem ve vězení a slyšet evangelium napřímo. Když její rodina objevila svou ztracenou dceru v Pavlově cele, tak je oba přivedli před guvernéra. Pavel byl vyhnán za hranice města. Teklina matka se jí zřekla a dívka byla odsouzena k smrti.

Měla být upálena u kůlu jako varovný příklad ostatním dcerám, které by zvažovaly takovou svévolnou rebelii.

Jak šla Tekla na smrt, tak se Pavel s ostatními křesťany shromáždili v katakombách za městem a horlivě se modlili. Tekla byla uvázaná ke kůlu, ale když zapálili oheň, plameny se jí ani nedotkly. Potom propukla neobvykle prudká bouřka a déšť uhasil plameny u jejích nohou a Tekla byla propuštěna. Vůdci města ve strachu, že to bylo znamení od řeckých bohů, ji propustili a vyhnali z města. Odmítnutá Tekla se setkala s dalšími vyhnanými křesťany, kteří se rozhodli cestovat v Pavlově společnosti do Antiochie.

Jakmile vstoupili do města, tak se velmi významný muž jménem Alexandr, který byl zasažen Teklinou krásou, snažil ji od Pavla koupit. Když Pavel odmítl, snažil se ji tedy unést silou. Tekla se horlivě bránila a přitom shodila Alexandrovu vavřínovou korunu a veřejně ho odvrhla, když mu přikázala, aby se nedotýkal služebnice Boží.

Rozzuřený Alexandr ji přitáhl před guvernéra Antiochie. Ve sporu Tekla přiznala, že mu roztrhla roucho ve snaze uniknout. Znovu byla odsouzena ke smrti. Její poprava byla naplánovaná na další den a tentokrát měla být roztrhána a sněžená šelmami.

Ženy z Antiochie byly rozzuřeny. Považovaly Teklin rozsudek za nespravedlivý. Významná římská žena vystoupila a požadovala, aby Tekla mohla zůstat u ní doma místo ve vězení, aby bylo ochráněno její panenství. V průběhu večera se starší žena s Teklou spřátelily.

Příštího rána, když byla Tekla připoutána k rozzuřené lvici a odvedena do arény, ta vznešená žena hořce plakala. Zástupy křičely, když byl s Tekly ztrhán šat a byla zahrnuta do arény plné lvů a medvědů. Rozběhli se k ní, ale lvice se postavila do obraného postoje u Tekliných nohou.

Medvěd zaútočil, ale než se dostal k Tekle, tak ho Ivce zabila. Zaútočil další lev, ale znovu Ivce bojovala, aby Teklu ochránila. Zápas skončil smrtí obou lvů a jejich těla, propletená zápasem, zůstala ležet u jejích nohou. Pořadatelé her bičovali a povzbuzovali ostatní zvířata k jejich kořisti. Ale jedna šelma po druhé se odvrátila a odmítla ji napadnout. Zástup ztichl, jak bázeň Hospodinova umlčela hlučnou arénu. Tekla pozdvihla svůj hlas a odvážně se modlila.

Guvernér se postavil a zastavil hry. Chtěl vědět, kdo ta žena je a co je zdrojem té moci, kterou měla. Odpověděla: „Jsem služebnice živého Boha ... uvěřila jsem v Syna, ve kterém je Bůh potěšen. Protože jen On je cestou spásy a podstatou věčného života ... kdokoliv, kdo v něj nevěří, nebude žít...“

Guvernér přikázal, aby jí donesli šaty a propustil ji. Stovky, ne-li tisíce se obrátily toho dne ke Kristu a kroniky rané církve píší, že ženy z Antiochie chválily Boha jedním hlasem, až se město třáslo.

Tekla dál žila dlouhý, plný život a kázala evangelium, dokud ve svých devadesáti neumřela.

Žít se smělou odvahou

Co učinilo Teklu tak mocnou? Byla nahá a nezostuzena, protože ve zjevení Ježíše objevila sama sebe. I když byla čerstvě obrácená, tak byla přesvědčivým velvyslancem. Když pozvedla hlas k modlitbě, tak ukazovala odvahu tváří v tvář smrti. Odvážná dcera, které by možná bylo upíráno právo kázat oblečené za některými kazatelkami, získala zástupy obrácených nahá a obklopená šelmami v krutém koloseu. Když čtu takovéto příběhy, tak si ráda představuji, jak se Eva směje. (Jsem si jistá, že Sára se taky směje!) Protože bitva, kterou Eva prohrála v intimitě a bezpečí zahrady, byla mnohokrát vyhrána znovuzrozenými dcerami v arénách otevřeného protivenství.

Zástup se shromáždil, aby viděl popravu, ale místo toho zažil zrušení rozsudku pádu. Kéž naše životy dál nesou toto dědictví. Jak denně prohlašujeme, že podstata našeho spasení je nalezena jen v Kristu, tak zvyšujeme naši kapacitu pro naplnění Jím a urychlení Jeho návratu.

Dnes o Bibli víme více než v jakémkoliv jiném čase v historii. A kam nás ta znalost dovedla? Máme hojnosti informací a očividný nedostatek proměny. Bojím se, že na mnoha frontách jsme intelektem a talentem nahradili Boží Slovo a vedení Jeho Ducha Svatého.

Já chci víc. Co vnímám ve svém duchu, je vylití a žeň bez soupeře.

Tento zkažený svět potřebuje vidět Boží moc. Možná je načase rezonovat modlitbami rané církve.

Pohleď nyní na jejich výhrůžky, Hospodine, a dej svým služebníkům moc, ať mluví tvé slovo volně a se vsí smělostí. Vztahuj svou ruku moci k uzdravování a dej, ať se ve jménu tvého svatého syna Ježíše dějí divy a zázraky!"

(Skutky 4:29 – 30 Passion)

A co tyto modlitby způsobily?

A v tu chvíli se země pod nimi zatřásla a způsobila otřesy budovy, v které byli. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali směle bez zábran mluvit Boží slovo.

(Skutky 4:31 Passion)

Je na čase, aby bylo Boží Slovo prohlašováno s nezadržitelnou smělou odvahou. V jistém smyslu nebyly ty výzvy, kterým čelila Tekla, jiné než ty naše. Byl tam vztek, kdy se rozhodla jít jinou cestou, než se očekávalo, a žít posvěcený život. Rodinní příslušníci

se snažili jí v tom zabránit, vláda se snažila právně omezit její víru, muži se snažili si jí vzít silou a byli překvapeni tím, co vnímali jako rebelii. A přitom ona byla ta, která byla opravdu svobodná. To, jestli bude žít, nebo zemře, nemělo žádný vliv na to, kým věděla, že je ... byla služebnicí Hospodina zástupů.

Život bez soupeře

Žijeme v době, kdy vše kolem nás je hnáno bouří. Když víš, kým jsi a čím jsi ... tak obstojíš. Vybrali jsme si život bez soupeře ... život, který může vytvořit jen Duch Svätý.

Protože toto je styl života, který jsme si vybrali, život Ducha, ujistěme se, že se nestane jen myšlenkou v naší hlavě nebo pocitem v našem srdci, ale pracujme na jeho uplatnění v každém detailu našich životů. To znamená, že se nebudeme navzájem porovnávat, jako by jedna byla lepší a druhá horší. Máme v našich životech mnohem lepší věci na práci. Každá z nás je originální.

(Gal. 5:25 – 26 The Message)

A tak končíme tam, kde jsme začaly.

Tvé jedinečné vyjádření sebe jako originálu povede k životu v souladu s Duchem. Nebyla jsi stvořena pro porovnávání ... byla jsi stvořena pro Božího Syna. Tvůj nebeský Otec už dlouho předtím, než ses poprvé nadechla, zapsal do své knihy ty nejintimnější detaily tvého života. Napsal tvůj život živoucím písmem. Nikdo jiný nemůže prožít tvůj příběh. Je načase, aby tvé stránky ožily. Pokud bys žila řádky napsané pro ostatní, tak by to, co Duch napsal o tobě, zůstalo nenaplněno. Každá jedna z nás má jedinečnou cestu osudu. Nasměrování Ducha Svätého je naprosto zásadní, jestli budeš žít život bez soupeřů. Duchem vedený život není jen nějakým konceptem nebo

**NIKDY NEBYLO
CÍLEM STVOŘITELE,
ABYS BYLA
SROVNÁVÁNA
S OSTATNÍMI ...
VYTVOŘIL TĚ POUZE
PRO SVĚHO SYNA.**

romantickou nadějí – je to vyjádření duchovní disciplíny a osobní skutek uctívání. Život odevzdání, ne rozptýlení. S každým skutkem poslušnosti jak ve tvém soukromém, tak i veřejném životě, Bůh zajistí svůj záměr pro tvůj život a Jeho hlas ti bude jasnější.

Tvůj život s veškerým svým potenciálem je Bohem daným pověřením. Byla by ostuda, kdyby všechny talenty a poklady, které jsou v tobě, byly pohřbeny názory a očekáváními jiných. Nejsi tu na zemi jako divák. Máš tu ve svém životě mnohem důležitější a zajímavější věci na práci. Je načase, abys to věděla.

Tvá budoucnost je tu.

Máme tento okamžik v čase. Nikomu není slíbený zítřek, ale víš, že tento okamžik ti patří. A moc tvého rozhodnutí může vykoupit všechny okamžiky.

Dostala jsi potenciál příslibu úžasného příběhu. Kniha tvého života může zůstat zavřená nebo můžeš začít obracet stránky. Naslouchej Pavlovu poselství Galatským:

Pečlivě zkoumejte, kým jste a jaká práce vám byla svěřena a potom se do toho ponořte. Nekomparujte se navzájem. Nebudte příliš uneseni sami sebou. Nekomparujte se s ostatními. Každý z vás má svou zodpovědnost udělat to nejlepší se svým životem.

(Gal. 6:4 – 5 The Message)

Je tak těžké poznat, kým jsi, když jsi zaneprázdněna hledáním na to, kým nejsi a kým jsou všichni okolo! Musíš zjistit, kdo jsi ty na této pouti nazývané život, abys mohla jít a neumdlévat.

Potom pečlivě hled' na to, jak jdeš, ne jako nemoudrý, ale jako moudrý, využívej čas nejlépe, jak to jde, protože časy jsou zlé.

(Efez. 5:15 – 16)

Pokud si neplánuješ čas, tak tvé dny uplynou pryč, zatímco budeš postrkována a odtahována požadavky a vyrušeními. Když odložíš tuto knihu, vezmi si pero a papír. Sepiš si, jaké je moudré a jaké nemoudré využití tvého času. Potřebuji, aby sis otevřela své dny a mohla začít znovu snít.

Pečlivě srovnej své cíle se svými sny. Takže jaké jsou tvé sny, dcero bez soupeře? Můžeš odpovědět, že tvůj život je nudný a všední. Neptala jsem se na zprávu o stavu. Co je tvou vášní? Pokud jsi ji ztratila, tak se vrať do Boží přítomnosti, dokud ji nenajdeš. Vyčisti si hlavu i srdce. Jdi na procházku, poslouchej uctivací hudbu a obnov spojení se studnou své duše.

Nikdy nejsi příliš stará, příliš chudá, příliš bohatá, příliš vzdělaná, příliš nevzdělaná, aby sis nedala cíle nebo snila sny. Taky nejsi nikdy příliš mladá.

Jsou chvíle, kdy se dívám na složení populace dnešních křesťanských žen a jsem naprosto udivena tolika, které tak dobře zvládají ten tanec života a služby. Je tam právě teď v první linii tolik překrásných, odvážných zbožných mladých žen, že mé srdce je naplněno nadějí. Začala jsem přemýšlet, jestli můžu přestat tolik šplhat vzhůru a začít víc plynout. Když jsem o tom nedávno rozmýšlela, slyšela jsem, jak mě Duch Svatý opravuje. Když ony začnou stoupat vzhůru, tak to neznamená, že máš ustoupit. Musíš jít stále vpřed. Nikdy jsem nechtěl, aby tě odsunuly bokem; dovol jim, aby tě posunuly vzhůru.

Možná bude moje cesta „vzhůru“ vypadat jinak než dříve, ale nikdy jsem neslyšela Boha říct podívej se dolů, nebo svěš hlavu. Naopak říká hled' vzhůru. Když se Jeho dcery shromáždí v jednotě, vidím Jeho slávu.

Takže nejmilejší, podělím se s tebou o svou vášeň. Jsi to ty. Modlím se, abych vždy pracovala na tom, aby Kristus, ten

Pomazaný, v tobě rostl. Toužím tě vidět dobře vybavenou a připravenou v Něm k objevení toho, co ti původně svěžil. Toužím ti pomoci s tím nejdůležitějším úkolem poznat Ho. Když jsem psala tuto knihu, tak jsem si uvědomila, že jsem si ukousla opravdu velké sousto, protože žijeme v čase, který je naplněn soupeři, kteří soupeří o tvou pozornost. Pavel žil v jiné době a stejně církev, kterou miloval, čelila podobným výzvám.

Žárlím na vás Boží žárlivostí, neboť jsem vás zasnoubil jedinému muži - Kristu, k němuž vás chci přivést jako neposkvrněnou pannu. Bojím se ale, abyste se v mysli nenechali svést od upřímné a čisté oddanosti Kristu, tak jako se kdysi hadovou vychytralostí nechala oklamat Eva. Když totiž někdo přijde kázat jiného Ježíše, než kterého jsme kázali, nebo když se vám nabízí jiný duch, než kterého jste dostali, nebo jiné evangelium než to, které jste přijali, rádi to snášíte!

(2. Kor. 11:2 – 4)

Nebo jak Message překládá tuto pasáž:

Věc, která mě tak znepokojuje, je to, že mi na vás záleží tak moc – ta Boží vášeň ve mně hoří! Slíbil jsem vaši ruku Kristu, představil jsem vás ženichovi jako čistou nevěstu. A teď se bojím, že přesně tak jako had svedl Evu sladkými řečmi, tak i vy jste lákáni od jednoduché čistoty vaší lásky ke Kristu. Zdá se, že kdyby se někdo ukázal a kázal úplně jiného Ježíše, než jsme kázali my – jiného ducha s jiným poselstvím – tak s ním budete vycházet celkem dobře.

Poslechni mě jako matku, ne jako babičku: Nebyla jsi stvořena pro kompromis porovnávání. Stvořitel vetkal svou originalitu do tvého DNA. Jenom ty dokážeš projevit Jeho lásku a slávu tím jedinečným způsobem a ovoce s odměnou toho, jak to děláš, s tebou projde do věčnosti.

Věčné koruny

Začala jsem tuto knihu tím, že jsem odhalila, kým jsi a kdo je Bůh, a chci ji uzavřít tím, co nám bylo dáno. K úžasně velkým a převzácným příslibům, které nás činí spoluúčastníky Boží nadpřirozené přirozenosti, tu máme ještě ozdobu autority.

Mám ráda šperky, ale nejen tak nějaké šperky. Miluji šperky s příběhem. Můj snubní prsten reprezentuje příběh našeho manželství. Mám prsteny, které jsem dostala při narození každého syna. Mám náhrdelník s mečem a náramek s šípem a další, který představuje, co to znamená bojovat jako holka. Mám šperky, které jsou darem od přátel nebo jsou spojené s nějakým významným obdobím nebo změnou v mém životě. Význam nebo načasování toho daru je to, co pro mě určuje, jestli je daný šperk ozdobou nebo jen doplňkem. Miluji knížku *Jako laň na výšinách* od Hanah Hurnard. Přišla do mého života, když mi bylo přes dvacet, a už nikdy neodešla. Četla jsem ji dětem, když byly malé, a sama si ji čtu, kdykoli je potřeba. V tomto podobenství se naplněná obavami vydává na cestu ze svého domova na vysoká místa, kde dokonalá láska zahání strach. Po cestě je hromada zatáček, zvrátů a zkoušek. Po každé zkoušce hrdinka Bázlivá postaví oltář a vezme si kamínek připomenutí, které nosí ve své brašně. V jednu chvíli je tak zklamaná a přísliby se zdají být tak daleko, že je v pokušení všechny ty kamínky zahodit jako bezcenné připomínky jejího zklamání. Pak si to rozmyslí a nechá si je, což je dobře, protože později se každý z nich promění v drahokam v její koruně.

Učenci věří, že je v Písmu zmíněno pět specifických korun.2 Mluví se tam o koruně spravedlnosti, kterou dostáváme, když vyměníme naše hříchy a hanbu za Kristovu spravedlivost a On nás korunuje spasením.

Je tam koruna radosti, ta je připravena pro ty, kteří uctívají a chválí Boha bez ohledu na okolnosti. Další je koruna slávy pro ty, kteří očekávají Jeho slavný návrat. A na posledních pár stránkách chci zdůraznit ty zbývající dvě.

Nepomíjející koruna

O nepomíjející koruně se píše v 1.Korintským 9:24 – 27:

Copak nevíte, že všichni závodníci běží, ale jen jeden zvítězí a získá odměnu? Běžte tak, abyste ji získali. Každý závodník má přísnou sebekázeň - oni to dělají pro věnec, který zvadne, my ale pro ten, který nezvadne. Takto tedy běžím, ne jako bych neměl cíl; takto bojuji, ne jako bych rozrážel jen vzduch. Raději své tělo tužím a podmaňuji, abych snad, když kážu druhým, sám nebyl vyřazen.

Tato koruna se vyhrává v závodech a to, jak trénujeme, ovlivňuje náš běh. Trénink není zábava, ale to není ani být diskvalifikovaný nebo prohrát. V mnoha směrech je Duch Svatý naším trenérem.

Nezarmucujte Boha. Nelamte mu srdce. To, že jeho Duch Svatý je a dýchá ve vás, je tou nejintimnější částí vašeho života, kterou vás připravuje pro sebe. Neberte takový dar na lehkou váhu.

(Efez. 4:30 Message)

Všechny věci jsou legální, ale ne všechny přispívají ke zbožnosti a dobrému běhu. Bůh ví, co bude potřeba. On ví, co potřebujeme, abychom zrychlily, anebo zpomalily. On ví, s kým bychom měli trénovat a od koho se držet dál. My jsme ti, kteří máme užitek z toho, že posloucháme jeho instrukce. Nesoupeříme proti pomíjitelnému; závodíme k věčnosti.

“Nehromadte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde zloději vykopávají a kradou. Raději si hromadte poklady v nebi, kde je mol a rez neničí a zloději nevykopávají ani nekradou. Vždyť tam, kde máš poklad, budeš mít i srdce.

(Mat. 6:19 – 21)

Když je tvé srdce v nebi, tak si tam najdeš cestu. Jak už jsme zjistily, tento poklad je nošen v srdci a jeho strážcem je láska. Žijeme ve světě, který je plný slov, myšlenek, knih, nápadů, sociálních spojení, krásy, tvořivosti a moudrosti. Mnoho z toho je nádherné. Ale je tu nebezpečný tah od tohoto světa, který se tě snaží zatížit, abys nemohl běžet svůj běh. Ber to jako varování:

Nemilujte svět ani to, co je v něm. Kdo má v lásce tento svět, nemá v sobě lásku k Otci. Svět je samá touha těla, touha očí, namyšlenost života - nic z toho není z Otce, vše je to ze světa. Svět pomijí tak jako jeho touhy, ale kdo plní Boží vůli, trvá navěky

(1. Janův 2:15 – 17)

Toto jsou věci, které nás svazují a přivazují svými pouty k způsobům světa.

Vášeň tohoto světa lze rozdělit do těchto kategorií:

1. Žádosti těla nebo také chtít to tak, jak chceš ty.
2. Žádosti očí nebo také chtít všechno, co vidíš.
3. Pýcha života nebo také chtít vypadat důležitě.

Každá z nás zápasíme v různých etapách života minimálně s jedním z těchto soupeřů, pokud ne se všemi třemi. Je bezpočet způsobů, jak se můžou dostat do tvého života, a každá z těchto hnacích žádostí může vypadat jinak v různých obdobích. Když jsme byli čerstvě svoji a neměli jsme děti, byla jsem velmi sobecká. Myslím si, že je fér říct, že jsem to chtěla mít po svém a chtěla jsem hodně z toho, co jsem viděla. Díky Bohu jsme neměli peníze, které by podporovaly mé špatné chování, ale to neznámá, že jsem neviděla a nechtěla věci stejně. Potom jsem měla tři děti během pěti let a to jediné, co jsem chtěla, bylo vyspat se! Co se týče touhy vypadat důležitě, jak jsem starší, tak jsem více než spokojená s tím, že jsem důležitá pro svou rodinu, přátele a hrstku dcer, které mi přišly do života.

Tyto hnací žádosti jsou připojené ke světu, který se hroučí pod tíhou věčnosti. Všechno - od sociálních sítí po hudbu, reklamy a zábavu - se snaží krmit tyto žádosti. Nikdy v historii lidstva jsme neměli tak intimní přístup k lidem, s kterými nemáme žádný vztah. Když mají lidé problém navázat spojení s lidmi, které můžou vidět (svými přáteli a rodinami), tak není překvapivé, že spojit se s Bohem, kterého nemůžou vidět, je výzvou.

Ale kdo plní Boží vůli, trvá navěky.

(1. Janův 2:17)

Abychom se odpojili od tohoto světa, odkládáme svou vůli a přijímáme Boží. V něm nacházíme lék na tyto nebezpečné přídatky.

Musíš milovat Pána Boha celým svým srdcem, s veškerou vášní, celou svou energií a každou svou myšlenkou. A musíš milovat svého bližního, tak jako miluješ sebe.

(Lukáš 10:27 Passion)

Když v našem životě přebývá láska Boží, tak tyto pozemské svody slábnou. Když přemýšlím o Bohu a dovolím mu mě milovat, tak zjišťuji, že to mám se sebou lehčí. Když to mám já se sebou lehčí, tak i ostatní víc miluji. Když jsem zaměřena na Boha a milující, tak je mnohem pravděpodobnější, že se nepoženu za prázdnými věcmi, protože můj vztah uzavírá mezeru.

Vy nevěrníci! Nevíte, že přátelství se světem znamená nepřátelství s Bohem? Kdokoli se rozhodne být přítelem světa, stává se Božím nepřítelem.

(Jakub 4:4)

Občas přemýšlím, jestli bereme toto písmo vážně, nebo si představujeme, že už neplatí v našem časovém období milosti. Je těžké si představit kohokoliv, jak se vědomě rozhoduje postavit se proti svému stvořiteli. Pavel jednal s cizoložníky, kteří chtěli žít jak pod zákonem, tak pod milostí, a Jakub mluví k těm, kteří mají

věčnou smlouvu, ale kteří stejně tak jako Lotova žena zápasí se světskými pouty.

Všimni si, že ten posun začíná pouhým přáním nebo touhou být přátelský se světem. Máme být přáteli světu, ale ne se světem. Zatímco první popisuje, jaký máme vztah k obyvatelům světa, to druhé přátelství je systémem. Nikdy nebudeš mít autoritu nad tím, co tě ovládá. Jsme povoláni ke skutkům slitování pro tento svět, spíše než k sympatizování s ním. To znamená:

Oblékáme nahé tohoto světa, spíše než bychom se vysvlékaly se světem.

Krmíme hladové ve světě, spíše než hlad po světě.

Jsme posly uzdravení, kteří byli zaveláni k lůžku zraněného světa, ne abychom s ním skončili v posteli. Dokonce i k jednotlivcům se vztahujeme jako velvyslanci jiného království, kde jsou ctěna příkázání našeho Krále. To znamená, že přijde den, kdy bude tento vztah změněn.

Abychom získali tuto korunu, musíme opustit naše soupeření se strachem a přijmout Boží povolání milovat Ho, ostatní i sebe.

Koruna života

A potom je tu poslední koruna ... koruna života. Ta by také mohla být nazývána mučednickou korunou. Mnozí z hrdinů zmíněných v „síni víry“ z knihy Židům tuto korunu našli stejně tak jako Štěpán, Petr a mnoho dalších Kristových následovníků, které tady na zemi nikdy nepoznáme jménem. Jsou to ti, co dali vše. Tuto korunu lze získat jen za cenu života bez soupeření.

Nic se neboj toho, co máš vytrpět. Hle, ďábel uvrhne některé z vás do vězení, abyste byli vyzkoušeni, a budete mít soužení po deset dní. Buď věrný až do smrti a dám

*ti korunu života. Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim:
Kdo vítězí, tomu druhá smrt neublíží."*

(Zjev. 2:10 – 11)

Líbí se mi, jak The Message překládá verš 10:

„Mám pro tebe připravenou korunu života na míru.“

Žijeme v čase, kdy více a více srdcí bude odpadat kvůli strachu. Násilí, nemoci, hladomory a války plodí strach ze smrti. Pomluvy, obviňování a pronásledování plodí strach z člověka. Je to tak zřejmé, že nás satan chce všechny přetížením dohnat k nečinnosti nebo nás dotlačit k reakcím! Stejně jako Nero chce satan omráčit krutostí a hrůzou na jedné straně a na druhé nás svést bohatstvím a chtíčem. Ze všeho nejvíc by si náš nepřítel přál, abychom zůstaly u studánek přání, trápení se a házení mincí. My ale potřebujeme hlubinu, abychom získaly tuto korunu.

Nedávno se ke mně během jednoho den dostaly tři děsivé příběhy. Dva z nich mi přeposlala jedna z mých duchovních dcer. Ona se svou rodinou vedla organizaci zaměřenou na boj se sexuálním obchodem v Izraeli. V první příloze jsem se dočetla o tragické sebevraždě 150 děvčat a žen, které byly zajaté ISIS a vězněny jako sexuální otrokyně. Jako by bylo potřeba přidávat k této bolestivé ráně jakoukoliv urážku, jejich vězňitelé nakrmili jejich těly psy. Neschopna tomu uvěřit jsem to četla několikrát. Opravdu může existovat tak odporné zlo? Dokonce i teď, když píšu tato slova, vidím prchavý obraz psů zuřivě trhajících těla těchto děvčat. Jak se otřesu hrůzou při představě toho obrazu v mé mysli, vrací se mi slova ze Zjevení 12:17:

**MY ALE
POTŘEBUJEME
HLUBINU,
ABYCHOM ZÍSKALY
TUTO KORUNU.**

*Tedy se drak na ženu rozhněval a odešel
svést boj s ostatními z jejího semene,
kteří zachovávají Boží přikázání a drží
se Ježíšova svědectví.*

Takovéto věci jsou příliš kruté na člověka ... je to dračí hněv.

Tento vztek je namířen na „ženu“ a „děti, které dodržují boží přikázání a pevně se drží Ježíšova svědectví.“ (Zjev. 12:17 Message). Během posledního desetiletí jsem viděla, jak tento temný obraz roste do nepředstavitelných rozměrů ve zlu i dosahu.

Další příloha, kterou jsem otevřela, mluvila o odměňování mužů za to, že se učili Korán nazpaměť se sexuálními otrokyněmi. Byl tam také odkaz na znásilňování nemluvňat jako skutku uctívání. Bohužel, mám obavu, že než se tato kniha dostane do tisku, mnoho dalších hrozivých vln zvěstev zakryje tyto příběhy v samém počátku.

Třetí zpráva mi přišla přímo e-mailem od někoho z týmu. Máme člověka, který s námi spolupracuje na distribuci materiálů zdarma v zemích, kde pronásledování nebo chudoba brání lidem v přístupu ke křesťanské literatuře. Jeden z našich odvážných přátel na Blízkém východě byl zabit při ostřelování křesťanů v Sýrii. Během vysvětlování okolností smrti tohoto muže náš kontakt napsal: „Někteří jsou povoláni, aby dali hodně, jiní, aby dali všechno.“

Byla jsem zasažena. Jak jsem jela na setkání, snažila jsem se v hlavě dát dohromady dopis pro vdovu po tom muži. Měla jsem pocit, že cokoli řeknu, bude urážkou jeho života a jejich situace. „Je mi to líto“ se zdálo tak povrchní, „děkuji ti“ mi přišlo špatné. Psala bych jí zprávu z bezpečí domova, který nikdy nepoznal smrt mučedníka. Mám po ruce uctívací hudbu a více knih a Biblí, než můžu přečíst. Moje spíž je naplněna jídlem, moje šatníky oblečením, a když budu dneska hlídat vnoučata, tak si budou hrát a smát se, nevědoma si toho, že taková bolest existuje v životech našich bratrů a sester.

Styděla jsem se. Najednou mi přišlo, že je můj život izolovaná, prázdná ulita a všechno, co jsem znala a měla, bylo tak křehké jako bubliny, které dělala moje vnoučata. Chtěla jsem někomu zavolat. Ženě, která byla starší a moudřejší ... která by dokázala pochopit, čím procházím, i kdyby nedokázala odpovědět na otázky, které ve mně bublaly.

Bylo tam tolik „proč.“ Proč já mám tolik, zatímco ženy na druhé straně oceánu jsou tak zoufalé, že si raději vezmou život, aby žily další okamžik? Kde je spravedlnost? Chtěla jsem zpracovat nerovnost úzkosti, kterou jsem cítila. Pak jsem si uvědomila, že porovnávám. Bylo v pořádku, že jsem si byla vědoma kontrastu, ale porovnávání bylo zbytečné. Nebyla v tom žádná odpověď. Je tu jen had, který se stal drakem. Pod vlivem draků si dělají muži i ženy navzájem hrozné věci. Uvědomila jsem si, že mám na výběr. Mohla jsem se dál ptát rozzlobené otázky, nebo jsem mohla dovolit, aby se otazníky v mém životě proměnily ve vykřičníky. Utřela jsem si slzy a rozhodla se, že jejich životy budou sloužit, aby změnily můj.

Tyto příběhy pronásledování nejsou nic nového – jsou tu v každé době. V padesáti pěti letech jsem musela dospět v ženu, která nebojuje s otázkami, jež nikdy nemůžu tady na zemi zodpovědět. Věk sám o sobě nedělá z nesmyslného rozumné. Jsme na závodní dráze a události našich dnů slouží k tomu, aby se věčnost stala mnohem přitažlivější. To je o důvod víc pracovat dobře, dokud můžeme. Jen na věčnosti začne dávat ten příběh smysl, ale tady a teď se můžeme modlit a vědět, že jsme posloucháni, když jsou naše srdce svobodná od soupeření, žárlivosti a porovnávání.

Všichni jste byli povoláni, abyste cestovali po té stejné cestě a stejným směrem, tak zůstávejte spolu, jak navenek, tak vnitřně. Máte jednoho Pána, jednu víru, jeden křest, jednoho Boha a otce všech. Vše, čím jste a co si myslíte a děláte je, bylo prosáklé jednotou. Ale to neznamena, že máte všichni vypadat stejně a mluvit

stejně. Z hojnosti Kristovy byl nám každému dán vlastní dar.

(Efez. 4:4 – 7 The Message)

Žij svůj život

Tolik nám bylo dáno. Naše jedinečná perspektiva je darem. Co jsme viděly a zažily, je darem. Máme na výběr. Můžeme se nechat přemoci a nedělat nic. Můžeme dělat, že to je normální, a nechat to, ať nás to převálcuje. Nebo můžeme žít život v neustálém údivu. Přemýšlet o moci okamžiku a potom jít dál.

Během posledních deseti let jsem psala o ženách Ivicích a dívkách s křížem a mečem, o bojování jako holka a polibcích, které dívky rozpláčou, místo aby potěšily jejich duši. A teď píšu v naději, že sis uvědomila všechno to, co v tobě čeká. Protože -

Jsi dcera povoláná k životu konkurence.

Milovaná Otcem nezměřitelně.

Žijící v čase bez srovnání.

Povstávající z jedinečného národa.

Sloužící Bohu na plno.

Bylo za tebe zapláceno nesrovnatelnou obětí.

Bylo ti svěřeno jméno, které je jen tvé.

Jsi zmocněna Jeho Duchem v moci bez omezení.

Zkušená ve svém originálním jazyce.

Jsi jedinečnou částí těla.

Bylo ti dáno jedinečné poslání.

Jsi vybavena originálními zbraněmi.

Jsi součástí války, v které nemáš soupeře.

Jsi povolána k modlitbám jako nikdo jiný.

*Před námi jsou neporovnatelné příležitosti,
protože stojíme před neopakovatelnou žní.*

A jsme určeni k úžasné věčnosti ...

Pojďme žít životy neporovnatelné v kráse, moci, zbožnosti a dosahu ... některé dávající mnoho, jiné vše.

Postav se před Boha vyzařující naději, věrná ve službě a milující vším, co máš. Protože máš, má přítelkyně a sestro, budoucnost bez konkurence. Jdi teď s odvahou a smělostí zrozenou z lásky a směle – hlučně – to žij.

Otázky k diskuzi

1. O čem k tobě mluvil Teklin příběh?
2. Popiš rozdíl mezi přátelstvím se světem a být přítelem světu.
3. V kterých oblastech tvého života potřebuješ změnu důrazu?
4. Jaký je další krok, který potřebuješ udělat k životu bez soupeře?

POZNÁMKY

Kapitola 3

1. Ačkoli skutečný význam sela není znám, mnozí si myslí, že to je a liturgická notace. *The Amplified Bible* (Rozšířený překlad) překládá selah jako “pauzu a přemýšlejte o tom. “

Kapitola 5

1. A. L. Duckworth, C. Peterson, M. D. Matthews, a D. R. Kelly, “výdrž: vytrvalost a vášně pro dlouhodobé cíle” *Journal of Personality and Social Psychology* 92, no. 6 (2007): 1087.
2. Malcom Gladwell, *David and Goliath: Underdogs, Misfits, and the Art of Battling Giants* (New York: Little, Brown and Co., 2013).

Kapitola 6

1. Mark Driscoll, *On Church Leadership* (Wheaton, IL: Crossway, 2008).
2. Ibid.
3. Kris Vallotton, *Fashioned to Reign* (Grand Rapids: Chosen, 2013), kap. 7.
4. Gilbert Bilezikian, *Beyond Sex Roles: What the Bible Says about a Woman's Place in Church and Family*, 3rd ed. (Grand Rapids: Baker, 2006).

Kapitola 7

1. C. S. Lewis, *The Four Loves* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1960).
2. Kent M. Keith, *The Paradoxical Commandments* (Makawao, HI: Inner Ocean, 2001).

Kapitola 9

1. <http://oca.org/saints/lives/2015/05/10/39-sunday-of-the-samaritan-woman>.
2. <http://www.pravoslavie.ru/english/print79178.htm>.
3. Christopher Henry Dawson, *Religion and World History: A Selection from the Works of Christopher Dawson* (Garden City, NJ: Image Books, 1975).
4. Fakta zaznamenaná v tomto odstavci jsou z následujících záznamů událostí: Robyn Dixon, "At Kenya College, Christian Students Foretold Massacre," *Los Angeles Times*, April 5, 2015; "Gunmen Kill 147 at University in Kenya," *Chicago Tribune*, April 3, 2015; "At Least 147 Killed in Islamic Terror Attack at Kenya University Targeting Christian Students," *KTLA.com*, April 2, 2015.

Kapitola 10

1. Pro více informací o Tekle navštivte tyto zdroje:
<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/religion/maps/primary/thecla.html> (události ze Skutků apoštolských);
http://www.antiochian.org/life_of_thekla;
<http://dce.oca.org/assets/templates/bulletin.cfm?mode=html&id=101>;
<http://www.newadvent.org/cathen/14564a.htm>.
2. Henry Clarence Thiessen, *Lectures in Systematic Theology* (Grand Rapids: Eerdmans, 1979), 389.

LISA BEVERE je vyhledávanou mezinárodní spíkerkou, oblíbenou knižní autorkou a spolumoderátorkou televizního programu *The Messenger*, který se vysílá ve více než 200 zemích světa. Je autorkou knih *Lioness Arising (Vzestup Lvice)*, *Girls With Swords (Děvčata ve zbrani)* a *Fight Like a Girl (Bojovat jako žena)*.

Lisa je častým hostem v programu *Life Today* a byla spíkerkou na konferencích víry Joyce Meyer s názvem *Women of Faith* a v křesťanském společenství *Hillsong Church*.

S manželem Johnem mají čtyři syny a žijí ve státě Colorado, USA.

Více se dozvíte na LisaBevere.com.

Děvčata ve zbrani

Jak nést svůj kříž jako hrdina

Kdyby někdy byl čas na to, aby ženy byly ozbrojeny, je to teď. Ženy jsou na celém světě terčem předsudků, sexuálního obchodování, zneužívání a dokonce i gendercidu. Lisa Bevere píše, že tyto útoky říkají více o tom, kdo budou ženy v budoucnosti, než kdo byli v minulosti. V dílech s meči vysvětluje, jak se nepřítel pokouší odzbrojit ženy na všech úrovních. Je čas, aby se ženy staly hrdinami, které jim Bůh stvořil, aby byli a byli odvážní, rozvážní, odpouštějící a moudří.

Další materiály od Johna a Lisy Bevere jsou dostupné zdarma ke stažení na:

www.CloudLibrary.org

Další materiály v mnoha různých jazycích jsou dostupné ke stažení na Youtube.com, Yuku.com a dalších podobných stránkách sdílejících media..

„Bez soupeře má velmi jedinečný postoj proti neustálé válce, která stojí proti naší identitě v Kristu.“

- JOYCE MEYER,

Učitel Bible a autor bestselleru

Je tu důvod proč se na ostatní díváme jako na soupeře a snižujeme se k srovnávání a soupeření. Je tu nepřítel, který útočí na naši mysl, vůli i emoce v naději, že začneme útočit na sebe navzájem. Je to kruh který nás izoluje od intimního spojení, vytváří zmatení naší identity a omezuje naše zaměření.

V knize Bez soupeře se s námi úspěšná autorka Lisa Bevere sdílí o to jak zjevení Boží lásky láme tato omezení. Naučíte se jak se přestat dívat na ostatní jako na soupeře a vytvořit si to hluboké spojení se svým Stvořitelem po kterém tak toužíte – spojení, které má v sobě zaslíbení skutečné identity a intimity. Skrze zdravé biblické vyučování s prorockým náhledem pro naši dobu, používá Lisa humor i vášně k tomu, aby vás vyzvala:

- Otočte soupeření, aby z vás vyšlo to nejlepší
- Přestaňte se schovávat před rozhovory, kterých máte být částí.
- Odpověz na argumenty, že jsou ženy neschopné, snadno podveditelné a naivní.
- Zbavte se soupeření pohlaví a spolupracujte s muži ve svém životě

Je načase vykročit vpřed a žít život bez soupeře.

LISA BEVERE Autentický, vášnivý a vtipný přístup Lisy Bevere ukazuje na praktické využití základních biblických pravd. Její knihy *Fight Like a Girl*, *Lioness Arising* a *Girls with Swords* jsou rukách milionů po celém světě. Lisa a její manžel John jsou autory bestsellerů a zakladatelé služby Messengers International.

Dozvíte se více o tom na: [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

TATO KNIHA JE DÁREM AUTORA
A NENÍ PŘEDMĚTEM PRODEJE.

SYLOAM
www.syloam.eu

M **MESSENGER**
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

